

The Art of Destruction

Den skjulte krig

The Art of Destruction. Den skjulte krig

© Anne Helene Have www.artofdestruction.dk

1. udgave

Forsidefoto: Privatfoto 1996.

Omslag: Anne Have

ISBN: 978-87-973833-7-7

Trykkeri: Lasertryk.dk

Genre: Vidnesbyrd

Indhold

Forord	10
Begyndelsen på enden	14
Fordomme er et nødvendigt onde, uvidenhed sjældent af det gode	19
The Invisible Third World War	22
The Art of Destruction	28
To the Court	29
Man tror det er løgn	30
(Mellem)spil	39
The Minority Report	41
Med andre øjne	47
The Wild West	52
Kan man tænke sig syg?	57
The Human Lab	68
The Influencers	76
Vildt	86
Kongemordet	93
Os og dem	100
Is there anybody out there?	106
<i>Space Odysseen</i> – det hemmelige rumprogram	115

Det store billede	121
<i>Man kan ikke binde ånd – min familiebaggrund</i>	122
<i>Stay Behind – flere statshemmeligheder</i>	132
Retsmedicinske fingeraftryk	136
1. Fra vugge til grav	141
1. Naturvidenskabelige afvigelser og usædvanlige hændelser	146
1. Kvantefysikken – the Gateway to the human mind and spirit	154
1. <i>Trauma Based Mind Control</i>	162
1. Justification of use to prevent war	169
1. Livet leves forlæns og forstås baglæns	174
Alle veje fører til <i>Deep State</i>	180
Motivet	189
Det var engang en retsstat	194
Sammenfattende betragtninger	198
Den røde tråd	199
Foreløbig konklusion	211
Efterskrift	215
Referenceliste	218

Dedikeret til Ellie og fremtidige generationer.

Indledning

Not everything that is faced can be changed, but nothing can be changed, until it is faced (James Baldwin).

Forord

Att. Politiets Efterretningstjeneste

Anmodning om direkte aktindsigt hos Politiets Efterretningstjeneste

Den 30. april 2020 skrev jeg til Tilsynet med Efterretningstjenesterne for at få direkte indsigt i, hvorvidt jeg figurerer på en overvågningsliste, eller om PET på anden måde behandler oplysninger om mig. 20. august samme år modtog jeg et svar fra Tilsynet med Efterretningstjenesterne, hvoraf der fremgik, at hverken PET eller FE uberettiget behandlede oplysninger om mig – med streg under uberettiget. Af brevet fremgik det også, at der ikke forelå særlige forhold, der gjorde, at Tilsynet med Efterretningstjenesterne kunne pålægge PET at give mig hel eller delvis indsigt i, hvorvidt PET behandlede/behandler oplysninger om mig.

Årsagen til, at jeg sendte anmodningen til Tilsynet med Efterretningstjenesterne skal ses i lyset af, at jeg siden 2016 har været udsat for et omfattende forfølgelsesprogram begået af et større netværk af danskere, gående under betegnelsen, organiseret stalking. Et program, der udover personfarlige krænkelser involverer en bred vifte af "skjulte" krænkelser af hele mit liv.

Sådan indledte jeg mit brev til PET i august 2021. Det var ikke første gang, jeg havde rettet henvendelse til Politiets Efterretningstjeneste efter at være kommet på sporet af en mulig sammenhæng mellem overvågningslister og det "skjulte" forfølgelsesprogram, jeg var blevet ramt af. Et program, der

internationalt går under betegnelsen organiseret stalking og som foruden den daglige overvågning, forfølgelse og chikane, benyttede sig af *directed energy weapons*.

Directed energy weapons, endnu et fænomen, jeg aldrig havde stiftet bekendtskab med tidligere og som ubetinget er den del af den skjulte forfølgelse i Vesten, der møder størst modstand blandt den almindelige befolkning. Det har stillet høje krav til sagligheden og bevisførelsen i gennemgangen af den erkendelsesproces, der fandt sted efter, at jeg blev ramt af organiseret stalking og som danner grundlag for min fortælling. Foruden mit vidnesbyrd vil man derfor kunne finde dokumentation for min historie på websitet www.artofdestruction.dk.¹ Der skal to ben til, før man kan gå, det samme gælder for påstanden om, at jeg var udsat for organiseret stalking og elektromagnetisk chikane, som fænomenet også kaldes. Påstande, der fra første færd skulle støde mod en mur af skepsis og vantro. Jeg er derfor klar over, at jeg stiller høje krav til læseren om at bevare et åbent sind. Omvendt har jeg gjort mit yderste for at sandsynliggøre, at den radikale drejning, der fandt sted i 2016 og som skulle blive begyndelsen på en erkendelsesproces, der skulle føre til et opgør med verden, sådan som jeg kendte den, ikke udspringer af fri fantasi. En proces som skulle rejse flere spørgsmål end den besvarede efterhånden som jeg blev klar over kompleksiteten bag et forfølgelsesprogram

¹ I januar 2018 startede jeg min første website/blog. En website, der fik lov at eksistere i dens tilsigtede form, indtil jeg begyndte at indsamle flere og flere beviser på de forbrydelser, jeg er udsat for. Det har betydet, at jeg siden 2020 stort set ikke har været i stand til at administrere mine websites efter hensigten, efter at de blev mål for hacking med det resultat, at de ikke fremstår som de er tiltænkt.

som organiseret stalking.

Et af de første hint var politiets dispositioner, som det hedder på politisprog. I 2017 begyndte jeg at indlevere de første beviser på de skjulte forbrydelser, det er min påstand, jeg er udsat for. Heriblandt en skudepisode, der fandt sted ude foran den bil, hvor jeg lå og sov. Af andre anmeldelser, der skulle følge er anonyme opringninger til min arbejdsplads med det formål at sværte mig til overfor min arbejdsgiver, foruden sexannoncer, droner omkring min ejendom efter mørkets frembrud, folk på min private ejendom om natten og en lydoptagelse af, at jeg rammes af en mursten på forruden af min bil, mens jeg kører på motorvejen, for blot at nævne nogle af de anmeldelser jeg har foretaget, uden at det har ført til en egentlig efterforskning. Hvad angår den elektromagnetiske chikane, som særligt de første år sorterede under personlige oplevelser, i den forstand at der er tale om sanselige oplevelser, som kan være svære at bevise, lærte jeg hurtigt, at der er noget, der hører ind under politimæssig efterforskning og noget, det påhviler lægevidenskaben at opklare. Siden slutningen af 2021 har min almenpraktiserende læge aktivt forsøgt at hjælpe mig, efter jeg begyndte at få diagnoser som EHS og Morgellon Disease for blot at nævne nogle af de helbredsproblemer, der er opstået de senere år.

"There are different variations of truth depending on, who is looking on it, but there is also a physical truth and that physical truth is or is not," som tidligere teknisk direktør i NSA William Binney, der tog sin afsked 2001, kort efter, at NSA havde iværksat den globale masseovervågning af civilbefolkningen, udtaler det:

Men vejen har været lang, før en myndighedsperson skulle anerkende de helbredsproblemer jeg i dag kan fysisk dokumentere efter at være blevet mål for skjulte overgreb, der med overvejende sandsynlighed skulle vise sig at gå årtier tilbage i tiden (Grove, 2015).

Tilbage står spørgsmålet, hvad er motivet? Et spørgsmål, der skulle vise sig langt mere omfattende end jeg i udgangspunktet kunne forestille mig og som skulle blive begyndelsen på en erkendelsesproces, der skulle føre til et opgør med min forståelse af Vesten, uden at jeg kan præsentere andet end min version af sandheden, resten er op til læseren at bedømme.

Begyndelsen på enden

Jeg var allerede begyndt at vænne mig til den negative opmærksomhed, da to vestegnstyper i en lille, hvid *Folkevogn Up* i slutningen af 2016 kørte ind foran mig på min cykel. Den ene, chaufføren, var lille og spinkel, den anden var lang og slank og sad krøllet sammen på passagersædet i, hvad der proportionelt lignede en legetøjsbil. Lidt længere fremme skiftede trafiklyset til rødt. Den hvide folkevogn holdt stille i lyskurven på en mennesketom gade i hjertet af Nørrebro.

Vænne er måske så meget sagt, men siden sommeren 2016 havde jeg været genstand for de forkerte menneskers interesse, da fyren på passagersædet sprang ud af bilen med kurs mod mig. Passagerdøren stod åben, og lyset var tændt i bilens kabine. Den mindste af de to fyre rettede sig op i førersædet og orienterede sig til alle sider. Der var tale om sekunder. Lyskurven skiftede til grønt. Chaufføren så sig nervøst omkring. Den lange så mest af alt ud, som om han skulle beherske sig for ikke at eksplodere i raseri og knyttede krampagtigt næverne. Instinktivt slog jeg en bue midt ud på kørebanen ved synet af det stivnede, blege ansigt, der voksede skridt for skridt som en oppustelig ballon på randen af at springe i luften. Den lange blev flakkende i blikket. Sædvanligvis kørte cyklister højre om bilen og ikke ud midt på kørebanen. Et øjeblik så han ud til at overveje sine muligheder, så steg han pludselig ind i bilen, der svingede til venstre ad Åboulevarden på hvinende dæk.

Jeg er uddannet *cand.pæd. i pædagogik og psykologi*, uden tidligere strafferegister eller kontakt til den kriminelle underverden. Skal

man tro statistikken, var sandsynligheden for, at jeg skulle blive ramt af en forbrydelse i et lille land som Danmark derfor noget nær nul, da jeg blev overhalet af den hvide *Folkevoegn Up*.

Det hele gik så hurtigt, at jeg dårligt nok fattede, hvad der var sket, før det var ovre. Det hele var gået så hurtigt de seneste måneder, at min hjerne dårligt kunne følge med. Jeg var i løbet af ingen tid gået fra at leve et forholdsvist almindeligt liv til at være udsat for en skjult forfølgelse, midt i Københavns gader.

One day, several years ago, I was sitting in my house, and checking out the activity on my scanner. I heard a woman say that she was following a certain vehicle. She gave the location, the make and model of the car and the license plate number. A few days later, I heard the same woman on the same frequency (84) request backup at a certain location. (...) This was my introduction to the creepy world of anti-government extremists (Lawson, 2007).

Privatdetektiv David Lawsons efterforskning hører til noget af den første og mest omfattende research, der findes om emnet organiseret stalking. I sine bøger beskriver han et netværk af højreekstreme grupper og andre modkulturelle grupperinger, der samarbejder om at terrorisere udvalgte personer i det skjulte, som det var tilfældet, da en anonym mandsperson tog kontakt til min arbejdsplads med det formål at stille mig i et dårligt lys overfor min arbejdsgiver (Lawson, 2001; 2007).

Groups attempt to interfere with any business and personal relationships which the target has. Typically, this interference involves character assassination from some anonymous individual... (Lawson, 2001).

Allerede i løbet af sommeren 2016 skulle jeg begynde at få en lang række problemer med min telefon, og forsøgte jeg at geninstallere den, modtog jeg en sms fra producenten om, at jeg ikke længere stod som ejer. Andre gange var jeg henvist til at se på, hvordan ukendte gerningsmænd havde overtaget kontrollen med min computer. Mit privatliv var blevet overtaget af folk, jeg ikke vidste, hvem var, og som omvendt så ud til at vide alt om mig: hvor jeg arbejdede, hvem jeg skulle mødes med i løbet af ugen, og hvilke planer jeg havde for dagen. Fra motionscenterets vinduer kunne jeg se unge hætteklædte drenge stå i baggården og observere, når jeg trænede. Livet i lejlighederne omkring mig havde også forandret sig henover sommeren 2016. Lyden af møbler, der blev flyttet rundt i lejligheden ovenover om natten. Højrøstede mandestemmer. Silhuetten af personer, der stod foran mit vindue, der vendte ud mod et fladt tag, og viftede armene over hovedet i nattemørket, eller folk, der hoppede demonstrativt i gulvet over min seng. Det hele blev iværksat over, hvad der følte som en nat, men reelt set har strakt sig over nogle måneder, før jeg ikke længere kunne lukke øjnene for, at jeg blev forfulgt, uanset hvor jeg befandt mig i byrummet. Og det var blot begyndelsen på et forfølgelsesprogram så *up front*, at det var umuligt ikke at bemærke, og så udspekuleret, at det var tæt på umuligt at bevise. Hvad er forskellen på at blive overvåget af et individ på afstand gennem ruden til den café, hvor du sidder, eller at personen kigger af ren og skær nysgerrighed? Det korte svar er – ingenting. Der er ingen forskel. Nøglen ligger i gentagelsen og summen af hændelser.

I løbet af sommeren 2016 var jeg blevet så hjemmevant i

lokalmiljøet, at jeg ikke kunne undgå at bemærke, hvordan jeg blev observeret i min lejlighed af skiftende mandspersoner fra det modsatte gadehjørne. Nogle forsøgte at skjule deres forehavende, efter at vi havde fået øjenkontakt, ved at kigge væk, mens andre drejede rundt på hælene og forsvandt efter at være blevet opdaget, og så var der dem, der stak i løb, inden jeg kunne nå at reagere. Men den egentlige erkendelse kom på en gåtur rundt om Søerne på en af årets sidste sensommerdage. Bag mig gik en yngre fyr, der på hele turen havde fulgt mit bevægelsesmønster: stoppede jeg op, stoppede han op og vandre planløst rundt om sig selv kun for at genoptage forfølgelsen efter jeg fortsatte min tur rundt om Sankt Jørgens Sø. Det var ikke første gang, jeg havde været udsat for tilsvarende hændelser, men det var første gang, at jeg ikke længere kunne lukke øjnene for, at jeg var forfulgt af ukendte gerningsmænd. Ved Planetariet satte jeg mig på en bænk for at se hans reaktion. Det var begyndt at blive tidligere mørkt. Et øjeblik så fyren ikke ud til at vide, hvad han skulle gøre af sig selv, før han passerede forbi mig og forsvandt i tussmørket, der havde sænket sig over mit liv i København. Rundt om Planetariet sad højroastede unge mennesker på græsarealerne i grupper, og for første gang forstod jeg, hvad det ville sige at føle sig alene i en storby som København. Jeg var, uden at forstå det, blevet centrum for aktiviteter, der mest af alt havde karakter af en destruktiv leg. Hændelser, der havde til formål at nedbryde mig i det skjulte, på en måde, der var tæt på umulig at bevise.

An objective is to isolate the target from his family and friends. He can tell them about all the strange things happening around him, but they will not understand and perhaps will think he is crazy (Lawson,

2007).

I de indledende måneder skulle flere af mine nærmeste da også begynde at sætte spørgsmålstegn ved min mentale sundhed. For der er intet af det, jeg har været udsat for, der ikke er designet til at imitere en psykiatrisk lidelse. Verden, som jeg kendte den, var i rivende forandring. Alligevel havde jeg i 2016 ikke fantasi til at forestille mig, hvordan de mange hændelser, jeg i stigende grad var udsat for, skulle blive begyndelsen på enden på alt, hvad jeg troede, jeg vidste om verden.

Fordomme er et nødvendigt onde, uvidenhed sjældent af det gode

The majority of politicians (...) are interested not in truth, but in power and in the maintenance of that power. To maintain that power it is essential that people remains in ignorance, that they live in ignorance of the truth, even the truth of their own life. What surrounds us therefore is a vast tapestry of lies upon which we feed (Pinter, 2005).²

Den helt store drivkraft i den erkendelsesproces, der skulle blive igangsat af, at jeg var blevet ramt af organiseret stalking har været at forstå hvorfor? Hvorfor blev jeg ramt af et forfølgelsesprogram, der tilsyneladende fik lov til at eksistere side om side med den demokratiske retsstat? Baseret på erfaringen er det korte svar, at "*sådan noget sker ikke i Danmark*". En opfattelse, der betød at alle mine forsøg på at trænge igennem lydmuren af tonedøvhed skulle ramme mig som en boomrang i form af beskyldninger om sindssyge.

Forestillingernes verden er en magtfuld størrelse, hvilket jeg selv skulle erfare, da jeg blev ramt af en tilsyneladende tilfældig stalking i 2010, der seks år senere skulle udvikle sig til organiseret stalking efter jeg var flyttet til København og i lang tid var hensat i en tilstand af vantro og fornægtelse. Fænomenet kaldes også for *stalking by proxy*, men det forklarede langt fra alvoren i den omfattende stalking, der havde ramt mig og som i 2017 skulle munde ud i adskillige besøg på skadestuen og to

² Transskription af Harold Pinters Nobelpristale i litteratur 2005.

akutindlæggelser på Lungemedicinsk Afdeling på Bispebjerg Hospital i sidste halvdel af året.

Hvad begyndte med stalking skulle hele tiden vokse til at involvere stadigt større dele af befolkningen, indtil jeg ikke længere kunne lukke øjnene for de mentalitetsforandringer, der har fundet sted de senere årtier. Forandringer, som dem man kan observere på sociale medier som Facebook, hvor helt almindelige mennesker ikke kan ytre sig frit uden at risikere at skulle frygte for deres liv og sikkerhed i form af anonyme trusler og hadefulde kommentarer.

Gennem internationale kilder, skulle jeg med tiden blive opmærksom på sammenhængen mellem min egen situation og overvågningslister over formodede terrorister og dissidenter. En sammenhæng, der skulle føre til fundet af professor i jura, Anders Henriksens prisvindende gennemgang af antiterrorloven og formuleringen: *undlade at give beskyttelse til de personer i vores samfund, der af den ene eller anden grund er mistænkt for at udgøre en fare for statens sikkerhed på grund af terrorisme* (Henriksen, 2010).

Jeg var faldet over en formulering i processen, der kunne forklare, hvorfor politiet gang på gang henlagde mine anmeldelser. En proces, der med tiden skulle føre til flere spørgsmål end den besvarede efter jeg var steget på noget, der bedst kan sammenlignes med Orientekspresen på min rejse gennem ukendt land, omgivet at aktører med hver deres motiver.

Hvad i første omgang havde karakter af et kriminelt netværk, skulle i løbet af det første år vokse til at gælde nogle generelle antidemokratiske tendenser, hvad enten der var tale om digital chikane i form af trusler på sociale medier eller de juridiske forringelser af borgernes retssikkerhed, der er fulgt i kølvandet på antiterrorloven og senest Coronapandemien. Men det var blot begyndelsen på en udvikling, der kan føres tilbage til *den kolde krig* og det frekvensteknologiske kapløb mellem øst og vest. Et kapløb, der tidligere gik under betegnelser som *Operation Mind Control* og *MKUltra* og som skulle danne grundlag for nutidens *trådløse samfund* og overvågning af civilbefolkningen i bestræbelserne på at slå hårdt ned mod statsfjendtlige tanker, endnu mens de var i deres vorden.

The invisible Third World War

That some German journalists are told what to write by the CIA should be a well-known fact by now (Oscar Lafontaine, 2016).³

Hvordan er ikke mindre kompleks end hvorfor og der skulle gå lang tid, før der tegnede sig en rød tråd, der bandt fortid sammen med nutid og fremtid. Så hvor er forbindelse mellem den organiserede stalking og den trojanske hest i krigen mod terror, overvågningssamfundet. Det ligger allerede i en af den organiserede stalkings hovedaktiviteter, overvågning. Aktiviteter, der bedst kan sammenlignes med det østtyske *stasi-politi* under den kolde krig eller Gestapos aktiviteter i 30'erne og 40'erne. Inddelt hierarkisk udgør den organiserede stalking fodfolkene, der kan mobiliseres med henblik på at stalke udvalgte borgere som led i en skjult dagsorden, der både trækker tråde til krig mod terror og mere uofficielle dele af overvågningssamfundet. Hvad jeg ikke var klar over før jeg blev ramt af organiseret stalking var, at krigen mod terror varetages af *Center for ikke-statslige aktører*, ifølge PET's egen oplysninger. En terrorbekæmpelse som set i lyset af overvågningen af civilbefolkningen er at sidestille med den samme skjult totalitarisme, der også kan iagttages i debatten om falske nyheder og censureringen af delinger og opslag på Facebook.^{4 5}

³ Oscar Lafontaine, formand for det tyske parti *Die Linke* (Kilde: afdøde journalist Tommy Hansen).

⁴ Internationalt går den skjulte dagsorden under betegnelsen, the hidden agenda.

⁵ Oplysninger om Center for ikke-statslige aktører er hentet fra PET's website i 2019.

”Hvad er Operation Mockingbird?” spurgte en af mine veninder mig på et tidspunkt. En udtalelse, der bekræftede mig i, at der trods alt er grænser for, hvor meget vi som befolkning får fortalt, når selv højtuddannede mennesker, som det var tilfældet med den pågældende veninde, aldrig havde hørt om den del af historien, der omhandlede den mediekontrollede fortælling om Vesten.

”Operation Mockingbird er navnet på CIA’s omdannelse af medierne i 50’erne til en propagandamaskine,” svarede jeg efter at være begyndt at beskæftige mig med de dele af vores fælles historie som sjældent omtales i mainstream media. Sidenhen fulgte MKUltra og eksperimenter med psykedeliske stoffer på uvildige, og i mange tilfælde, uvidende borgere som del af Operation Mind Control. I dag hører MKUltra fortiden til for de fleste af de mennesker, der er bekendt med denne skandale i nyere vestlig historie og som skulle blive afsløret i 70’erne før debatten forstummede. Men det hænder, at der dukker artikler op om hele den udvikling, som ingen længere syntes at interessere sig for:

With a system that taps directly into your brain, not only could your thoughts be stolen, but it is possible they could be manipulated as well (Benjamin, 2019).

Sådan står der i avisartiklen i Independent fra 2019, *Tech Gigants want read our thoughts – and the implications are frightening*. En artikel, der ligger sig i historisk forlængelse af avisartiklen *The Invisible Third World War* fra 1985 som indtil for få år siden var klassificeret af CIA og som bygger på Walter Bowart, forfatteren

bag bogen *Operation Mind Control*, og Richard Suttens afsløring af, hvordan den amerikanske stat eksperimenterede med psychotronic weapons⁶ på uvidende borgere som led i MKUltra (Bowart et al., 1990; Bowart et al., 1985; Tracy 2018).

It falls back to the principle of (...) how dictators have been operation down through the Centuries: Know what your people are doing and find them who are not conforming to what you want them to do and then get rid of them (Grove, 2015).⁷

William Binney hører til en af dem, der i årevis har talt åbent imod overvågningssamfundet. I dokumentarfilmen *Tragedy and Hope*, der er et timelangt interview, formulerer han det på følgende måde: *“Overvågningsprogrammer i den størrelsesorden, som NSA indledte i månederne efter 9/11, tager år at stable på benene.”* En formulering, der anfægter den officielle begrundelse for krigen mod terror og som viser tilbage på en udvikling, der tog sin begyndelse med operationer som Operation Mockingbird og Operation Mind Control, under den kolde krig.

Så hvor kommer min fortælling ind i billedet, det er det spørgsmål, der danner grundlag for mit vidnesbyrd, som ved første øjekast ikke kunne sættes i forbindelse med fortidens Operation Mind Control. Jeg var jo blot en almindelig borger, der ikke spekulerede nærmere over det trådløse samfund og hvad det egentlig ville sige, da jeg blev ramt af organiseret

⁶ Denne tidlige udgave inden for frekvensteknologien hører ind under *remote neural monitoring* og remote manipulering af følelsesmæssige tilstande gennem lavfrekvente bølger (Bowart et al., 1990).

⁷ Citat: William Binney.

stalking. Jeg fulgte med udviklingen uden at stille spørgsmål ved de teknologiske fremskridt eller hvordan det var muligt at tænde og slukke for elektronikken i nutidens smart-homes gennem at råbe ad fjernsynet og andre former for fjernbetjeningsmuligheder. Skulle det alligevel ske, at jeg blev lidt usikker på, hvor udviklingen bar hen, sådan som det var tilfældet, da *Cern* i sin tid begyndte at eksperimentere med *sorte huller*, orienterede jeg mig, som et andet socialt dyr, til alle sider for at se om min bekymring var gengældt. Nøjagtig som når jeg sad spændt fast til et flysæde inden take-off, og blikket lettere febrilsk flakkede henover stoleryggene i håb om at få øjenkontakt med et roligt menneske, hvis blik fortalte mig, at det nok skulle gå. Jeg var ikke uvidende om mikrobølgeteknologien, set fra et forbrugersynspunkt, og anvendte aldrig mikrobølgeovne, andet end når jeg skulle have kaffen varmet på jobbet. Såvel som jeg husker, at der var engang, hvor man fra officiel side satte mobiltelefoner i forbindelse med fremvæksten af kræftsvulster i hjernen, men derudover levede jeg i det store og hele bare mit liv.

I dag har vi *the Space Defense* og faciliteter som *H.A.A.R.P.* – faciliteter sat i verden som del af overvågningssamfundet, uden at det tidligere var noget, jeg havde hørt om. Jeg accepterede stiltiende, at det var muligt at være forbundet trådløst til venner og familie, og at det ikke længere var nødvendigt med kabelforbindelse for at sende store mængder data til den anden side af jorden.

Ingen tvivl om, at den elektromagnetiske udvikling har taget et kvantespring siden begyndelsen af forrige århundrede, uden

at jeg kunne siges at være særligt vidende om kvantefysik og kvantemekanik og måtte nøjes med at undre mig over antallet af mennesker, der gik ned med stress, angst og depression. Jeg var også opmærksom på den eksplosive vækst af diagnoser som ADHD og autisme blandt børn og unge, men satte det aldrig i forbindelse med usynlige stråler og folk med sølvpapirshatte. I det hele taget gjorde jeg mig ikke de store overvejelser omkring den udvikling, der lå til grund for, at det i dag er socialt accepteret at gå og tale med sig selv på gaden eller stå og råbe ad elinstallationerne i stuen; noget, der tidligere var forbeholdt psykiatriske patienter. For slet ikke at nævne den betydning digital kommunikation har haft for de sociale samværsformer. Jeg indrømmer, at det indimellem kunne være hårdt for selvværdet at blive udkonkurreret af en smartphone, når jeg sad på café med en veninde, der hele tiden skulle tjekke telefonen for indgående beskeder. Men at der fandtes stalkinggrupper i Danmark og at de kunne knyttes til en skjult dagsorden, der ikke alene involverede forfølgelse af anderledestænkende, men også kunne knyttes sammen med hemmelige programmer som MKUltra og forsøg på uvildige borgere, det var ikke tanker, der optog mig, før jeg i 2016 skulle blive kastet ud i en erkendelsesproces, der med tiden skulle knytte mit liv sammen med den ufortalte historie om Vesten.

Sandheden kan være ubekvem, men den er også nødvendig, hvis vi ønsker en bedre verden, hvorfor jeg også har set det som min pligt at dele mine personlige tragedier, uanset, hvor grænseoverskridende det så end måtte være og at træde frem for almenheden med min historie: Som skuespilleren *Rutger Hauer* udtaler, inden han går bort i filmen *Blade Runner* fra 1982

i skikkelse af replikanten Roy Batty: *"I've seen things you people wouldn't believe."*

The Art of Destruction

To the Court

6/20/05

To the Court:

As Former Vice-President of the United States Psychotronics Association, I assure the Congress that the illegal testing, development and use of Psychotronic, Microwave, Laser and other forms of Electromagnetic Directed Energy Weaponry is a matter of grave concern to both the US and International Communities. These weapons are all potentially lethal, although sub-lethal injuries may also be inflicted as with the use of any other lethal weapon such as a gun (...).

Any person's claim of being assaulted with some form of Directed Energy Weapon is to be taken very seriously. If the criminal assailants are found to be law enforcement personnel or government employees, then the crime is an even more serious offense with grave political implications. If the crime is found to be racially or religiously-motivated torture-assault, then the bias-crime laws also apply.

I assure you that similar cases of assault-torture-murder with these weapons are being addressed all over the world. Please give this matter your closest attention. The International Human-Rights Community is deeply interested in the outcome and concerned that justice be served in all cases of Directed Energy Weapons assault. (...)

Sincerely,
Lynn A. Surgalla
Former Vice-President
United States Psychotronics

Man tror, det er løgn

Enhver sandhed passerer igennem tre stadier, før den erkendes: Først latterliggøres den, så modarbejdes den voldsomt, dernæst anses den for indlysende.⁸

Ved daggry, søndag den 19. februar 2017, ringede jeg efter en taxa, der kørte mig til skadestuen på Bispebjerg Hospital. Bag mig lå en af de muslimske kriminelle, der var kommet til siden januar, i sin sorte BMW. Gennem bagruden kunne jeg se BMW'en følge efter taxaen hele vejen fra Nørrebro til skadestuen. Solen var på vej op, og gaderne mennesketomme natten mellem lørdag og søndag. København var gået i seng. Et privilegium, jeg havde mistet. Undervejs var jeg flere gange ved at miste bevidstheden. Den elektromagnetiske chikane var kun blevet værre og teknologien langt mere avanceret, efter at det kriminelle miljø omkring Blågårdsgade var begyndt at tage del i den organiserede stalking.

Lægen, der tilså mig, havde svært ved at undertrykke et lille smil, da jeg forklarede hende min situation. For, som hun sagde, så kendte hun godt sådan nogen som mig. Vi havde det med indimellem at opsøge skadestuen – "men," tilføjede hun, desværre var der ikke så meget, hun kunne gøre, andet end at ringe til den *psykiatriske akutmodtagelse*. Tre år senere skulle jeg få stillet diagnosen *Electro, Hyper, Sensitivitet* af den nu pensionerede lektor emeritus ved Syddansk Universitet, læge John Jalving. En diagnose, der ofte går under forkortelsen EHS,

⁸ Arthur Schopenhauer (1788-1860).

og som dækker over mikrobølgerelaterede helbredsproblemer – men om den vagthavende læge, der tilså mig i starten af 2017, var klar over, at man kunne teste min påstand gennem noget så simpelt som en urinprøve, eller blot havde svært ved at tro på det, jeg fortalte, ved jeg ikke. I hvert fald kom det aldrig på tale at lave en fysisk helbredsgennemgang – endnu. Et halvt år senere var min situation så kritisk, at jeg blev indlagt akut på hospitalet med lungebetændelse på den ene lunge, lavt iltindhold i blodet og andre luftvejskomplikationer, hvilket skulle føre til en uges indlæggelse på lungemedicinsk afdeling. Det gjorde det ikke lettere at trænge igennem lydturen, og der var ingen, der tilsyneladende så ud til at undre sig over, at jeg i februar 2017 var begyndt at klage over elektromagnetisk chikane for i løbet af sommeren at modtage akut medicinsk behandling på skadestuen, ofte på ugentlig basis.

Den vagthavende læge, der tilså mig efter ankomsten til skadestuen tidligt om morgenen søndag den 19. februar, insisterede på, at jeg skulle tale med en psykiater, og lagde ikke skjul på, at hun mente, at jeg måtte være psykisk syg. Det var lige meget, hvad jeg sagde – alle afvisninger fra min side blev mødt af et endnu større pres. Mine valgmuligheder var begrænsede, og det var tydeligt, at man mente, jeg var meget, meget syg og burde lade mig indlægge; om ikke andet så for at få en god nats søvn, som psykiateren, en yngre kvinde, sagde efter at være hastet til skadestuen. Påstanden om, at visse mennesker i Danmark var udsat for skjult forfølgelse, var ikke en påstand, der blev taget for pålydende – og det blev ikke bedre af, at jeg påstod, at jeg var udsat for elektromagnetisk chikane. Det lød som en klassisk case fra "den lukkede", det

kunne jeg godt selv høre. Jeg var udmærket klar over, at jeg stod med en dårlig sag og anede ikke, hvordan jeg skulle få andre til at tage mig alvorligt.

Jeg er et rationelt menneske, skolet i at basere mine udsagn på viden og fakta. Nu stod jeg i en situation, hvor jeg ikke kunne sandsynliggøre, og endnu mindre bevise, at jeg var udsat for organiseret stalking og elektromagnetisk chikane. Alene det at skulle fortælle andre om min situation, velvidende, at det lød helt tosset, var en overvindelse i sig selv. Min eneste mulighed, hvis jeg nogensinde skulle gøre mig forhåbninger om at blive taget seriøst, var at skaffe beviser. Hvordan jeg skulle bevise noget, der kan være næsten umuligt at bevise, vidste jeg ikke. Det eneste, jeg vidste, var, at intet gav mening. En væsentlig lære og første skridt på vej mod ny erkendelse.

Hvor meget ved vi som befolkning om den kriminelle verden? Hvor meget ved vi om alt det, der foregår i kulisserne? For mit eget vedkommende skulle det vise sig, at jeg vidste en hel del mindre, end jeg troede, efter at være blevet tvunget ud i en situation i 2016, hvor jeg var nødt til at forkaste det meste af det, jeg havde lært, og genlære alt på ny. Ikke fordi jeg var uvidende, men fordi jeg systematisk var blevet misinformeret.

Noget af det, der forskningsmæssigt optog mig, da jeg læste til *cand.pæd. i pædagogik og psykologi*, var det paradigmeskift, der har fundet sted inden for human- og samfundsvidenskaberne. Fra at det tidligere havde været den naturvidenskabelige tradition, der dominerede universiteterne, blev det i slutningen af det 20. århundrede almindeligt inden for

human- og samfundsvidenskaberne at operere med sandhedskonstruktioner. Et skift, der skulle ses i forlængelse af den øgede mobilitet op igennem det 20. århundrede, hvad enten der var tale om bil, flyver eller den sociale mobilitet, der fulgte med industrisamfundet og de deraf opståede nye arbejds- og livsformer. Verdenen var i opbrud og med den vores verdenssyn. Det, vi troede var sandt for 100 år siden, kunne ikke følge med udviklingen, hvilket skulle føre til et opgør med den naturvidenskabelige forestilling om, at det er muligt at nå til endegyldig viden om verden, i sidste halvdel af 1900-tallet.

The physical truth is or is not – or is it?

Det er indlysende, at der findes en fysisk sandhed, men hvordan vi opfatter og forstår den, er en anden snak, der har ført til kampen om sandheden i al den tid, der har eksisteret uenigheder mellem mennesker. Den tyske oplysningsfilosof *Immanuel Kant* sondrede mellem genstandens natur (*das ding an sich*) og måden, vi som mennesker er i stand til at begribe genstandsverdenen (*das ding für uns*). Vi kan tale om verden, men hvad vil det for eksempel sige at være en hund? Kan en hund tænke? Hvad tænker den på? Hvordan tænker den? Har den et sprog? Kan man tænke uden sprog? Det er umuligt at bevise. Videnskaben kan bringe os et langt stykke ad vejen; resten må bero på antagelser. Gætteeri er et ord, man helst ikke anvender inden for videnskaben.

Sandheden er en besværlig størrelse at have med at gøre, hvor besværlig skulle snart stå klart.

Allerede inden jeg henvendte mig på skadestuen, havde jeg været i kontakt med politiet. Den vagthavende på alarmcentralen var som sådan venlig nok, men han lagde heller ikke skjul på, at han havde svært ved at tro på, at jeg skulle være udsat for elektromagnetisk chikane.

”Hør her,” sagde han efter at have lyttet til min forklaring: ”Jeg bliver simpelthen nødt til at spørge, om du har kontakt til psykiatrien?”

Enhver, der kender til sprogets magt, vil vide, at en sådan bemærkning overtrumfer ethvert modsvar og lukker samtalen øjeblikkeligt. Et billede, der skulle vise sig at blive gennemgående i min kontakt til de relevante myndigheder. Det her måtte jeg selv klare; hvordan vidste jeg ikke, da jeg den 19. februar vendte hjem til den samme situation, der havde fået mig til at henvende mig på skadestuen nogle timer tidligere.

Jeg havde stadig alt at lære. I mangel af bedre skulle jeg begynde at lytte til mine omgivelser, kun for at indse, at de vidste ligeså lidt som mig, og ikke havde noget bedre forslag end at søge psykiatrisk hjælp – og eftersom jeg ikke havde andet forslag, bøjede jeg mig lidt efter lidt for tanken.

”Du trænger til at få hvilet ud,” havde den kvindelige psykiater sagt, inden det lykkedes mig at sno mig ud af samtalen, hvilket jeg kun kunne give hende ret i. Mentalt og fysisk var jeg på randen af et sammenbrud efter at være blevet frarøvet søvn i ugevis. Ved nærmere eftertanke var det måneder, siden jeg havde haft en normal nats søvn. Fem dage efter at have opsøgt

skadestuen for første gang tjekkede jeg derfor ind på den psykiatriske akutmodtagelse den 24. februar 2017.

Surveillance is conducted 24 hours a day, 7 days a week. When a target leaves his residence they will alert the group, either by cell phone or by business band radio. Other members, who are patrolling the perimeter to watch for police and other vehicles driving in the area, will race to the location to begin pursuit (Lawson, 2001).

Allerede i 2010 skulle jeg erfare, hvor meget af et vanemenneske det moderne menneske er, og hvor let det er på relativt kort tid at kortlægge ens vaner og rutiner. Erfaringsmæssigt var jeg derfor klar over, at spontanitet og pludselige afvigelser var det, der gav mig nogle minutters forspring, da jeg pakkede en taske for at tage på den psykiatriske akutmodtagelse. Hvad jeg ikke var klar over, var, hvor let det er at spore en telefons præcise lokalitet.

Hist og pist var der lys i vinduerne, da jeg forlod min lejlighed. Det sidste, jeg ønskede, var, at folkene inden for den organiserede stalking vidste, hvor jeg tog hen. Fra svalegangen kunne jeg se lysene fra de forskellige huse spejle sig i *Peblinge Søens* spejlblanke vand. Hvis jeg kunne nå uset ned til Søerne, kunne jeg gå ad de mennesketomme stisystemer til Vesterport Station. Jeg skulle aldrig komme så langt. Allerede 100 meter nede ad gaden begyndte de første biler at cirkulere rundt i kvarteret. Muslimske mænd af den hårdkogte slags patruljerede området i stadigt større antal.

”Hvor blev hun af?”

”Det ved jeg ikke?”

Gennem portåbningen til den baggård, hvor jeg havde søgt tilflugt, kunne jeg høre to mandspersoner udveksle nogle få ord og en motor køre i tomgang. Herefter rullede bilen væk og efterlod mig på den anden side af porten i en tilstand af chok og vantro. Jeg var fanget i et grænseland mellem den kriminelle underverden og verdenen sådan som den tager sig ud for de fleste mennesker – og forsøgte jeg at slippe væk, blev jeg mødt af to billygter og muslimske mænd af den slags, du ikke har lyst til at møde på en mørk gade i København, når det er dig, de er på udkig efter.

Det lykkedes mig at slippe uset ned til Peblinge Søen. Foran mig snoede en af byens trafikale hovedårer sig gennem København som en lysende slange. Slap jeg over Åboulevarden, kunne jeg gå det meste af vejen til Vesterport Station uden at blive spottet. Det havde taget en time at komme fra min lejlighed i Blågårdsgade til turens absolut mest kritisk punkt, fodgængerfeltet mellem Peblinge Søen og Sankt Jørgens Sø. I lyskrydset stod nogle få mennesker og ventede. En enkelt kiggede i min retning, uden at se mig, men jeg så hende. Hun var mit skjold, da vi krydsede den firesporede boulevard og jeg forsøgte at gemme mig mellem fodgængerne. Mennesker med hver deres liv, der skulle i hver deres retning, mens jeg selv fortsatte langs Sankt Jørgens Sø. Herfra kunne jeg gå ad det svagt oplyste stisystem til Vesterbro. I tasken havde jeg min mobiltelefon. Min mission var dømt til at mislykkes, da en muslimsk fyr kom cyklende bag mig og fortsatte i retning af Danasvej i langsomt tempo. Normalt plejede jeg at se dem

køre ræs på hovedvejene gennem København, men aldrig på cykel. Hvordan det var lykkedes dem at spore mig, havde jeg stadig til gode at lære efter at strømmen af alt fra gamle lirekassebiler til smarte BMW'er få minutter senere var flyttet fra Blågårdsgade til den modsatte side af søen. Jeg var, uden at forstå hvorfor, blevet mål for kriminelle grupperinger, der hele tiden så ud til at vide, hvor jeg befandt mig.

Noget af det første, jeg bemærkede ved ankomsten til den psykiatriske akutmodtagelse, var, at jeg var trådt ind i en verden uden dørhåndtag. Bag mig lød et robust smæld fra døren til det psykiatriske hospitalsregi. Gennem den armerede glasrude kunne jeg se ud på et parkeringsområde, velvidende at jeg i en desperat handling havde givet afkald på min frihed efterhånden som de forskellige udveje lukkede sig en efter en. Det var tydeligt at jeg ikke handlede til mit eget bedste og det hjalp ikke at lade sig indlægge og stemple som psykiatrisk patient, hvis målet var at få omverden til at tage mine påstande alvorligt. Min eneste trøst var, at psykiatrien om nogen måtte kunne skelne sygdom fra normalitet. Det skulle vise sig, at jeg ikke tog helt fejl. Af alle de mennesker, jeg har været i kontakt med, efter at være blevet ramt af organiseret stalking, hører personalet på *den åbne afdeling*, til nogle af de få personer, der har givet mig medhold i, at jeg hverken var psykotisk eller på anden måde optrådte aparte. I det første notat, skrevet umiddelbart efter min ankomst til akutmodtagelsen den 24. februar, står der:

Patienten er VKO (vågen, klar og orienteret). Kognitivt velfungerende. Møder velklædt. Ingen objektive tegn på syns- og

hørehallucinationer. Brøst 0. Kan på troværdig vis tage afstand fra suicidalimpulser. Hjælpesøgende adfærd. Frivillig indlæggelse i åbent regi.

Fjorten dage senere havde jeg en afsluttende samtale med en psykolog og kunne af den vej erfare, at de anså mig for normalfungerende – men, som psykologen sagde, så kunne det, jeg fortalte, ikke rummes inden for rammerne af normalitet, hvilket jeg kun kunne give hende ret i. Mit liv var langtfra normalt, og jeg fik i den sammenhæng diagnosen *enkeltparanoia*. Psykologen, der sad overfor mig på den anden side af skrivebordet i det lille kontor, tøvede og tilføjede – at skulle politiet omvendt finde ud af, at der var noget om snakken, så ville min diagnose naturligvis bortfalde.

Politiet. Suk. Hvor havde jeg meget at lære endnu.

(Mellem)spil

Årene efter Anden Verdenskrig står som den periode i nyere tid, der for alvor skulle føre til vestlig selvransagelse. Det førte til en lang række socialpsykologiske eksperimenter op gennem 50'erne, 60'erne og 70'erne. Blandt dem eksperimentet *Spillet*, der skulle få sit tilnavn gennem en videnskabelig redegørelse af, hvordan afvigelser fra de sociale spilleregler mødes med øjeblikkelig modstand og udstødelse fra fællesskabet.⁹

De fleste, der har prøvet at snyde i kortspil, ved formentlig, hvordan det kan ødelægge den gode stemning. Går bølgene højt, kan det ligefrem føre til uvenskab, og freden genetableres ikke, før afvigeren igen spiller efter reglerne. Måske er en undskyldning tilmed påkrævet, før spillet kan genoptages.

Selv den mindste afvigelse fra de sociale spilleregler kan ødelægge den bedste sammenkomst og føre til øjeblikkelig udstødelse: Man er udenfor fællesskabet og afvigende fra resten af flokken – så er det for så vidt underordnet, om afvigelsen er udtryk for, at der er noget galt med spillet. For det afgørende er ikke, om man har ret eller uret. Det afgørende er, om man er medspiller eller modspiller.

For mit eget vedkommende skulle der ikke gå længe, før disse uskrevne spilleregler begyndte at påvirke forholdet til min omgangskreds. Det eneste jeg behøvede, før mine venner begyndte at se skævt til mig og jeg havde kørt mig selv ud på et

⁹ Harold Garfinkel (1917-2011) grundlagde i sin tid etnometodologien og er kendt for sine "brud-eksperimenter", blandt dem *Spillet*.

sidespor som socialt afvigende og udenfor fællesskabet, var at dele mine tanker om organiseret stalking og elektromagnetisk chikane. Jeg havde brudt konsensus, så var det for så vidt ligegyldigt, hvem der havde ret eller uret: Forestillingen om, at vi lever i en demokratisk retsstat med en høj grad af tryghed og sikkerhed, tålte hverken at blive udfordret eller betvivlet.

Her i landet passer vi på hinanden – vi jager ikke sagesløse individer. Den kollektive fortælling om Danmark er i vide kredse intakt. Det var blot mig, der var gået hen og blevet lidt småtosset, hvilket skulle udløse alt fra overbærende latter til overfusninger, afstandtagen og resignerende blikke, der stille og roligt vandrede ud ad vinduet, når talen faldt på organiseret stalking.

”Jeg tror, at det, du fortæller mig, er virkeligt for dig.”

Det var så langt, omverdenen var i stand til at strække sig for at komme mig i møde. Et budskab, der ikke var til at misforstå: Jeg var prisgivet den dobbeltudstødelse, der følger med at være udsat for forbrydelser så horrible, at de kan være svære for andre at fatte. Selv efter jeg begyndte at fremlægge beviser skulle de blive afvist med bortforklaringer så langt ude i hampen, at jeg ofte måtte sætte spørgsmålstegn ved normalitetsbegrebet. Læren må være, at normalitet kan skæres ned til et sæt uskrevne regler for, hvad man kan sige, gøre, mene og tænke som del af et givent fællesskab, og enhver afvigelse er lig med udstødelse.

The Minority Report

“The USA is poisoning the climate in Europe.”¹⁰

I sommeren 2018 fremsatte daværende justitsminister Søren Pape Poulsen et forslag om, at man som menig borger i dette land skulle kunne straffes med fængsel i op til 12 år for at sprede usandheder om NATO. Et forslag, der indtil videre et blevet forkastet, og som rejser spørgsmålet: Hvem skal i så fald vurdere, hvad der er sandt og falskt? Hvem dikterer sandheden? Papes forslag har ikke meget at gøre med ytringsfrihed og læner sig historisk opad traditionen for at slå hårdt ned på dem, der taler imod det politiske etablissement og er et eksempel på den skjulte totalitarisme, der ubemærket har sneget sig ind i den politiske dagsorden. Spørgsmålet var, om den organiserede stalking kunne sættes i forbindelse med nogle af de samme totalitære forandringer. Forandringer, der allerede i nulkerne skulle se dagens lys i den skærpede retorik på de sociale medier og de drypvise eksempler på fysiske trusler og chikane rettet mod visse folkevalgte politikere. Det er efterhånden ved at være en del år siden, at jeg hørte om de første eksempler på, at lokalpolitikere fra tid til anden blev udsat for hærværk, trusler og vandalisme i medierne, nogenlunde samtidig med, at der på Danmarks Radio dukkede dokumentarudsendelser op om folkene bag de anonyme hadekampagner på Facebook.

Men hvad havde det med mig at gøre. Jeg var hverken politisk aktiv eller på anden måde et oplagt valg – eller var jeg? Et af de

¹⁰ Citat: Willy Wimmer, tidligere Vicepræsident OSCE og forsvarsminister CDU, 33 år i det tyske parlament (Kilde: Hansen, 2018).

spørgsmål jeg hyppigst er blevet stillet er spørgsmålet "hvorfor dig?" Et spørgsmål, der skulle komme til at udgøre drivkraften i den research, der ligger til grund for mit vidnesbyrd og som skulle bringe mig på sporet af krigen mod terror og hele den bagvedliggende dagsorden. Hvad jeg ikke havde overvejet før 2016 var, at en vaskeægte terrorist i nyere vestlig historie er og bliver kommunist. Jeg havde heller aldrig hørt om *the Family Census Program*. Et program lanceret af CIA under Vietnamkrigen med det formål at opstøve alle potentielle fjender af den CIA-kontrollerede vietnamesiske regering gennem registrering af modstandsbevægelsen og dens familiemedlemmer, præcis som det var tilfældet i Vesten i sammen periode på opfordring fra USA. En opgave som blev udført på europæisk jord af den hemmelige hær *Stay Behind*. En hær jeg aldrig tidligere havde hørt omtalt, da jeg blev ramt af organiseret stalking. Det eneste jeg vidst var, at jeg øjensynligt var interessant nok til at have gjort mig bemærket i visse kredse samtidig med, at jeg var tilpas uinteressant til, at ingen nogensinde ville tro, at et skjult netværk skulle efterstræbe mit liv gennem brug af usynlige stråler og andre vanvittige påstande.

Sidenhen har jeg lært, at langt størstedelen af dem, der rammes af organiseret stalking er enlige kvinder uden et stærkt netværk i dagligdagen til at bevidne de skjulte forbrydelser. Andre, der angiveligt skal være overrepræsenteret i et land som USA er den store minoritetsgruppe af afroamerikanere, foruden minoriteter som psykisk syge og hjemløse, der udgøre nemme mål for dette trænings-, forsknings-, og udviklingsprogram som den organiserede stalking er en del af, hvilket rejser spørgsmålet: Hvem siger, at det kun er mig?

I 2017 skulle jeg blive klar over, at den organiserede stalking var udtryk for fysiske aktiviteter, der kunne sættes i forbindelse med en generel mentalitetsforandring i store dele af befolkningen. Som tidligere Area Intelligence Case Officer i det amerikanske militær, Army, Julianne McKinney formulerer det: "Targeted Individuals udgør kun toppen af isbjerget" (McKinney, 2006).¹¹

12

Der findes så vidt vides ingen statistikker over, hvor mange der deltager i den skjulte forfølgelse. Præcist hvor mange, der tager del i den organiserede stalking, er derfor uvist. Jeg kan blot konstatere, at det aldrig er lykkedes mig at flyttet et sted hen, hvor folkene inden for den organiserede stalking ikke har været i stand til at slå sig ned i min umiddelbare nærhed. I sin gennemgang af organiseret stalking og elektromagnetisk chikane fra 1992 forklarer Julianne McKinney det med, at folk udsat for organiseret stalking præsenteres over for deres naboer som værende under observation, mistænkt for forbrydelser af folk, der udgiver sig for at være en del af efterretningstjenesten. En anden, der beskriver de samme fremgangsmetoder er David Lawson, så hvor mange, der reelt tager del i organiseret stalking er uvist. Jeg kan blot konstatere, at jeg i de år der er gået, ikke har fået hjælp fra politiet. I begyndelsen var standardkommentaren, at jeg måtte være psykisk syg. Kommentarer, der ophørte, efter at jeg begyndte at indlevere beviser på de forbrydelser, jeg var udsat for. Heriblandt en skudepisode, filmet med skjult

¹¹ Julianne McKinney skulle efter sin tid i det amerikanske forsvar blive medlem af *the Association of National Security Alumni*. En organisation for tidligere efterretningsofficerer, der havde til formål at afsløre overtrædelser begået af det amerikanske efterretningsvæsen. Julianne McKinney var på tidspunktet for interviewet også leder af *the Electronic Surveillance Project*.

¹² Targeted Individuals er den internationale betegnelse for folk udsat for organiseret stalking.

kamera, ude foran den bil, hvor jeg lå og sov, og som jeg senere skulle erfare, var blevet henlagt samme dag, jeg indleverede bevismaterialet. Hvordan jeg end vendte og drejede det, var der en sammenhæng imellem politiets dispositioner og den organiserede stalking, der aldrig ville kunne foregå i et en velfungerende retsstat. En erkendelse, der skulle lede mig på sporet af antiterrorloven (McKinney, 1992; Lawson, 2001).

Hvis vi skal være lidt firkantede, så kan vi sige, at antiterrorlovgivningen kort og godt har gjort det lettere for myndigheder at (...) undlade at give beskyttelse til de personer i vores samfund, der af den ene eller anden grund er mistænkt for at udgøre en fare for statens sikkerhed på grund af terrorisme (Henriksen 2010).

Undlade at give beskyttelse til personer mistænkt for terrorisme med streg under mistænkt for?! Jeg var faldet over et hul i antiterrorloven, der gjorde det ud for faldlem for folk mistænkt for terrorisme, som kunne forklare politiets manglende involvering i min sag. Et sort hul, der sugede stadigt større dele af retsstaten ned i et bundløst mørke og forvandlede folk på overvågningslister til lovløse uden mulighed for retsbeskyttelse.

Det, som vi med andre ord i vores samfund skal frygte, er ikke terroristerne, men derimod os selv, sådan skriver daværende adjunkt ved det Juridiske Fakultet på Københavns Universitet Anders Henriksen i sin prisvindende gennemgang af antiterrorloven fra 2010. En lovgivning, der blev sat i værk i tiden efter 9/11 med det formål at forebygge og forhindre terrorhandlinger i at finde sted: ved at give myndighederne de fornødne beføjelser til at slå til meget tidligere mod forventet

terrorisme (Henriksen, 2010).

Forebygge, forhindre, forventet terrorisme og mistanker: Det lød som noget fra science fiction-filmen *Minority Report*, som jeg så med min eksmand ombord på en færge mellem Holland og England i 2002. I filmen kunne tankepolitiet se ind i fremtiden og forhindre forbrydelser i at finde sted. En film, der, omsat til virkelighed, kan oversættes til overvågningssamfundet og noget så lavpraktisk som computeralgoritmer, der baseret på alt fra etnicitet, socialklasse, uddannelse, økonomi, alder, køn, religion og politisk tilhørsforhold etc. kan opspore mulige samfundstrusler for blot at nævne nogle af de værktøjer, der benyttes i Krigen mod Terror (Atkinson, 2016).

En af dem, der åbent har støttet folk i USA, udsat for organiseret stalking, er den daværende amerikanske politiker Jim Guest, der i det eneste bandede interview, det er lykkedes mig at finde, omtaler, hvordan selv børn er endt på overvågningslister alene gennem deres søgekriterier på internettet. Så på spørgsmålet – hvorfor mig, burde jeg måske snarere spørge – hvorfor ikke (Guest, 2010)?

“You don’t just add a name to a watch-list or a kill-list without knowing why they are there and who put them there, so if there is any question at all you have the means to get back to the original source and challenge the reasons why they put them there. Something they don’t have today by the way,” udtaler tidligere teknisk direktør i NSA William Binney i et tre timer langt interview fra 2015. En udtalelse, der bakkes op af en anden tidligere ansat inden for NSA, Karen Melton Stewart, der i sit

brev til attorney general William Barr i 2019 beskriver, hvordan overvågningsindustrien aflønnes efter, hvor mange formodede terrorister den er i stand til at placere på overvågningslister. Et regnestykke, der indlysende kræver en lind strøm af folk, mistænkt for terrorisme, for at holde overvågningsapparatet kørende, som i 2010 talte op imod en million ansatte alene i USA ifølge artikelserien fra samme år *a Hidden World Growing Beyond Control* (Grove, 2015; Stewart, 2019; Priest, 2010):

The government has build a national security and intelligence system so big, so complex and so hard to manage, no one really knows if it's fulfilling its most important purpose: keeping the citizens safe (Priest et al., 2010).

Tanken, at andre kunne tænkes at se mig som et muligt problem, var ikke en tanke, der plejede at holde mig vågen om natten, før jeg blev ramt af organiseret stalking. Så dybt forankret i min bevidsthed var forestillingen, at jeg levede i en retsstat med lov og orden, at det nærmede sig hjernevask. Totalopgøret med mit gamle verdensbillede krævede et totalopgør med hele den logik, der lå bag, men om jeg figurerer på en overvågningsliste, er alene baseret på formodninger, eftersom PET ikke har villet ud med sproget, andet end, at jeg i hvert fald ikke figurerer uberettiget i deres systemer.

Et samfund, der fængsler folk på baggrund af hemmelige beviser og straffer politiske organisationer, der sender penge til organisationer i fjerne egne af verden, der kæmper mod undertrykkelse, fortjener ganske enkelt ikke prædikatet retsstat! (Henriksen, 2010).

Med andre øjne

Allerede i årets første måneder skulle jeg i 2016 opleve de første tegn på, at mit liv var på vej til at tage en drejning. I forvejen havde jeg modtaget en anonym besked sendt fra min Facebook-profil med ordene "hello dear" i dagene op til, at jeg fik nøglerne til min lejlighed i Blågårdsgade. En besked, der røbede, at ukendte gerningsmænd, havde fået adgang til min facebookkonto, uden at jeg i begyndelsen tillagde det væsentlig betydning. Jeg tillagde det heller ikke større betydning, at jeg med jævne mellemrum kunne iagttage forskellige mænd udvise en særlig interesse for min indflytning i perioden, hvor jeg gik og satte lejligheden i stand: Eller at jeg i samme periode var vidne til, at nyindkøbte fødevarer var blevet åbnet endnu inden jeg havde taget dem i anvendelse. Hjernen havde svært ved at følge med forandringerne, i samme tempo som de fandt sted, og inden længe var jeg blevet en mester i fornægtelsens kunst.

Internationalt findes der flere beretninger om, hvordan folk er kommet hjem til, at møbler er blevet flyttet rundt i deres bolig, eller at mindre genstande er forsvundet for at dukke op noget tid senere. Fænomenet kaldes *gaslighting*. Endnu et eksempel på den næsten usynlige terror, der rammer stadig flere mennesker globalt. Men at folk skulle gå ind i min lejlighed, når jeg ikke var hjemme og at dette kunne sættes i forbindelse med den stalking jeg på daværende tidspunkt havde været udsat for i knapt seks år, det var simpelthen for ufatteligt til, at hjernen var i stand til at bearbejde det på en hensigtsmæssig måde. Undskyldningen var, at jeg måtte have glemt det ene og det andet: Jeg måtte have glemt, at jeg havde åbnet mælken i køleskabet, og gentog det

sig ugen efter, måtte det være, fordi mælken allerede havde været åben, da jeg købte den. Ti år tidligere havde forklaringen været, at det måtte have at gøre med den tidligere ejer af min daværende lejlighed, og sådan blev hjernen ved med at finde logiske forklaringer på noget ulogisk. Jeg havde aldrig hørt om organiseret stalking, så fænomenet var ikke alene utænkeligt, det eksisterede ikke i min bevidsthed.

I forbindelse med at være blevet skilt havde jeg i 2006 købt en lejlighed på *den forkerte side af motorvejen*, som Dan Turell skriver i sit forfatterskab om det beboelsesområde i Gentofte, hvor han voksede op. Det var ikke noget dårligt ægteskab – jeg tror mest, det handlede om at undslippe konformiteten, der havde kvalt enhver form for menneskelig autenticitet, inden vi i fællesskab besluttede at sætte hinanden fri og underskrive separationspapirerne.

Fire år senere skulle jeg erfare, at det ikke er alle, der respekterer individets ret til personlig frihed – og at man som enlig kvinde i Dagens Danmark hurtigt kan havne i en udsat situation. Allerede mens jeg gik og satte lejligheden i stand i 2006, havde jeg fundet tegn på, at nogen opholdt sig i lejligheden, når jeg ikke var til stede. Jeg undskyldte det med, at det måtte være folk med relation til den tidligere ejer, der ikke var klar over, at lejligheden var blevet solgt, og skiftede låsen. Herefter gik der år, før jeg bemærkede, at problemet var vendt tilbage, efter at jeg i 2010 blev ramt af en tilsyneladende tilfældig stalking begået af en særling fra nabolaget.

Jeg skal ikke komme ind på, hvor plagsomt det er at være gjort

til genstand for et forstyrret individs fulde tankevirksomhed, andet end at jeg gjorde mig umage med at forsvinde, da det i slutningen af 2015 lykkedes mig at sælge min lejlighed. Alle forholdsregler blev taget i betragtning. Jeg valgte sågar at flytte alle møbler med hjælp fra nogle venner af frygt for, at flyttefirmaet ved en fejl skulle komme til at opgive min nye adresse til uvedkommende. Advokaten, der stod for købet af min nye lejlighed, var også informeret og havde på min opfordring bedt den nye ejendomsadministration om, at alle breve, sendt til mig, skulle sendes til den nye adresse. Navne- og adressebeskyttelse hørte til en af de første og mest indlysende forholdsregler, og sådan kunne jeg blive ved. Flytningen var gennemtænkt ned til mindste detalje, da jeg fra køkkenvinduet kunne se stalkeren "fra den forkerte side af motorvejen" gå forbi min nye adresse i midten af januar. Allerede i juledagene havde jeg fundet tegn på, at stalkeren havde været forbi natten mellem juleaften og 1. juledag for at lægge en af sine beskeder foran døren til lejligheden i Blågårdsgade. En 10 cm lang gipstingest, der intet forestillede andet end værket fra en person på et mentalt 4-års stadie. Spyt, bræk og urin; stalkeren har lagt mange beskeder foran døren til min lejlighed, hvad enten det har været kropsvæsker og andre væsker, der stank af kattepis og urter, eller sammenkogte grødsstoffer, der vidnede om en psyke, hvis tankevirksomhed kredsedde om mit liv døgnet rundt. 2. juledag cyklede jeg derfor hjem til den gamle lejlighed, for at sikre mig, at alt var som det skulle være. Det første jeg gjorde efter at være kommet ind i opgangen, var at tømme postkassen for post. Det var uger siden, at jeg havde været på den gamle adresse, mens jeg gik og satte lejligheden i Blågårdsgade i stand, og postkassen

var proppet med aviser og breve, der med al tydelighed var blevet gennemrodet og sorteret i to bunker: Nederst lå aviser stabled i en bunke, midtersektionen bestod af en stak ulæste breve, og øverst lå en sammenkrøllet opkrævning fra den nye ejendomsadministration med adressen på den nye ejerforening. Jeg kontaktede efterfølgende ejendomsadministratoren, der beklagede at have sendt den første opkrævning til min gamle adresse ved en fejl. En desperat og på alle måder overflødig handling fra min side. Problemet var flyttet med mig og det var kommet for at blive, da stalkeren fra "den forkerte side af motorvejen" i midten af januar gik forbi mit køkkenvindue. Jeg filmede episode og herefter må det være gået op for personen, at han ikke længere kunne færdes i mit nye nabolag som han var vant til. I stedet skulle han fremover optræde på fællesarealerne bag min ejendom. Fra mit stuevindue kunne jeg se ham stå og kigge tværs gennem Korsgadehallernes store glasfacader og op på min lejlighed, men det var blevet sværere for ham at operere. Et forhold, der ikke stod mål med hans behov for kontrol og magt over min almene trivsel, og som med overvejende sandsynlighed er grunden til, at han i slutningen af sommeren begyndte at optræde i selskab med en anden person, der boede i kvarteret. Gennem en veninde fra nabolaget lærte jeg om denne person, at han var psykisk syg – og, så vidt hun vidste, boede på et psykiatrisk bosted ved navn *Thorupgården*. Hun kunne også fortælle, at han var en person, hun i videst mulige omfang forsøgte at undgå; ikke fordi han var psykisk syg, *men fordi...* Et øjeblik så hun eftertænksomt ud i luften, før hun tilføjede, *at der bare var noget ved hans person, hun ikke brød sig om.*

I 1950'erne skulle sociologen Erving Goffman udgive bogen

Stigma. En bog, hvori det blandt andet beskrives, hvordan symboler gør det muligt at afkode andre mennesker på ganske kort tid og danne sig et indtryk af, hvem man står over for gennem alt fra påklædning til attitude og andre kendetegn. Fælles for de personer, jeg var konfronteret med – hvad enten jeg kunne se skikkelsen af en person i mørket gennem ruden til den café, hvor jeg sad med en veninde, blev forfulgt af enkeltindivider, uanset hvor jeg befandt mig i København, eller de hang ud på gadehjørnet overfor min lejlighed – var, at de så ud til at være faret vild i sindets mørke. Et image, flere af dem så ud til at dyrke bevidst. Der måtte under ingen omstændigheder herske tvivl om, at jeg havde fået nogle lede sataner på nakken, men på en måde, der ikke fangede omverdenens opmærksomhed. Der skulle mere til i en storby som København end en suspekt type, der stod og stirrede gennem caféruden. Det krævede systematiske og vedholdende overgreb på alle aspekter af mit liv, før det ikke længere kunne skjules, at jeg var forfulgt af mennesker, der formentlig finder hinanden gennem hemmelige netværk på computeren og andre lukkede fællesskaber. Jeg var blevet mål for en skjult forfølgelse midt i en storby, omgivet af mennesker, der til tider så ud til at lide af for lidt fantasi og for megen apati. Tiden var kommet til at kræve den kritiske dømmekraft tilbage.

The Wild West

Læser man på PET's hjemmeside, er det meste af det, der står, så vagt formuleret, at det kan være svært som menig borger at danne sig et billede af terrorbekæmpelsen i Danmark, og hvori terrortruslen består. Medierne har deres fremstilling. En fremstilling, det skulle blive stadigt vanskeligere for mig at få til at passe ind i det billede, jeg efterhånden skulle få af antiterrorbekæmpelsen.

I 2015 skulle Omar Abdel Hamid El-Hussein stå bag angrebet på Krudttønden. Et angreb, der kostede filminstruktør Finn Nørgaard livet. Den 15. februar, dagen efter angrebet på Krudttønden, skulle Dan Uzan ligeledes blive offer for samme drabsmand, denne gang foran den jødiske synagoge i Krystalgade. Faktuelle begivenheder, der ikke er til diskussion, men var der tale om terror? Søger jeg på internettet, står der om angrebet på Krudttønden – *motiv ukendt*. Så er danmarkshistoriens eneste terrorangreb i nyere tid udtryk for terror eller drab? Det må man som almindelig borger gætte sig til, eftersom den eneste formodede terrorist tog motivet med sig i graven i bedste Lee Harvey Oswald-stil.

For nogle kan det muligvis forekomme som ordkløveri, men faktum er, at angrebet på Krudttønden rejser flere spørgsmål, end det besvarer. For det første kan jeg ikke lade være med at undre mig over, hvorfor angrebet på Krudttønden skulle gå over i historien som terror, når motivet står angivet som ukendt? Næste spørgsmål er, om angrebet alene var udtryk for en terrorhandling grundet gerningsmandens etnicitet, og om

der i så fald var tale om formodninger baseret på baggrund af gerningsmanden religiøse og kulturelle tilhørsforhold? Det er et godt spørgsmål, i hvert fald kan jeg ikke lade være med at overveje, om begivenhederne den 14. og 15. februar 2015 ville have fået den samme medieopmærksomhed, hvis der havde været tale om en etnisk dansker? Hvilket rejser spørgsmålet: Hvor går grænsen mellem terrorhandlinger og drabssager – og i forlængelse deraf, hvornår er man terrorist? Er det knyttet til ens hudfarve, kultur, religiøsitet, politiske standpunkt eller slet og ret fordomme? Spørgsmål, der ikke bliver mindre forvirrende af, at PET på deres hjemmeside skriver, at islamisk terrorisme ikke længere figurerer som den primære trussel – for hvem skal vi så være bange for?

Det, som vi med andre ord i vores samfund skal frygte, er ikke terroristerne, men derimod os selv (Henriksen, 2010).

Hvem ved, hvem fjenden er i dag? PET giver et lille hint: *grupper, netværk og enkeltpersoner (...), der mistænkes for at udgøre en sikkerhedsmæssig risiko.* Men hvornår er man under mistanke for at udgøre en sikkerhedsmæssig risiko? PET giver endnu et hint. På Politiets Efterretningstjenestes hjemmeside står der, at truslen blandt andet skal findes på den yderste venstre- og højrefløj. Hvilket skulle bestyrke mig i en voksende mistanke om, at min families politiske aktiviteter under *den kolde krig* kunne sættes i forbindelse med, at jeg var blevet mål for organiseret stalking.

Dags dato er der ingen, der fra officiel side har villet kendes ved den organiserede stalking, omvendt har jeg kunnet læse

mig til, at der siden begyndelsen af *krigen mod terror* har været en fremvækst af civile grupper som *Neighborhood Watch Groups* i USA. En udvækst af *Homeland Security*, der i mange henseender har de samme funktioner som organiseret stalking og blandt andet står for at levere informationer om politiske aktivister til politiet. Helt så eksplicit er man ikke i sine formuleringer i Danmark som til at tale om civile overvågningsgrupper. Siden nullerne har vi kunnet se private værn som *Nabohjælp* skyde frem overalt i landet og skiltene af to små venlige huse, der holder øje med hinanden. Et tiltag, der får en noget anden klang, når PET på sin hjemmeside skriver (Valentine, 2017A):¹³ *Udviklingen i trusselsbilledet har betydet, at PET gennem de seneste år har brugt stadig flere ressourcer på at identificere og imødegå konkrete terrortrusler (...). PET gennemfører således et større antal efterforskninger rettet mod grupper, netværk og enkeltpersoner (...), der mistænkes for at udgøre en sikkerhedsmæssig risiko. Denne indsats er forankret i PET's Center for ikke-statslige aktører.*

Center for ikke-statslige aktører?!

I 2001 skulle George W Bush's underskrivelse af *the Patriot Act* blive begyndelsen på *Department of Homeland Security* og etableringen af lokale *Fusion Centres* i samtlige amerikanske delstater. Fusionscentre, hvis opgave det var at komme helt ud i felten og tage temperaturen på folkestemningen gennem involveringen af civilbefolkningen, herunder de såkaldte *Terrorism Liaison Officers* (TLO'er), der havde til

¹³ Dokumentarfilm *Do Not Resist* tegner samme med bøger som *CIA as Organized Crime* et noget andet billede af de infrastrukturelle konsekvenser af USA's krig mod terror.

opgave at rapportere tilbage om mistænkelige aktiviteter i lokalbefolkningen. Et konkret eksempel var bl.a. monitoreringen af bevægelser som *Occupy Wall Street* og *Black Lives Matter*. En bekymrende udvikling som vækker genklang, når jeg på PET's hjemmeside kan læse af terrorbekæmpelsen i Danmark hører ind under Center for ikke-statslige aktører, uden at jeg nødvendigvis antyder en forbindelse mellem Center for ikke-statslige aktører og den organiserede stalking. Jeg kan blot konstatere, at medlemmerne primært rekrutteres blandt *Blue Color Workers*¹⁴ i amerikansk kontekst, hvad enten der er tale om organiseret stalking eller civil deltagelse i krigen mod terror. Forhold, der til forveksling minder om *det vilde vest*, når selv ledende topfolk inden for overvågningsindustrien åbent udtaler i artikelserien *a Hidden World Growing Beyond Control*, at de har mistet overblikket over, hvor mange der er involveret i overvågningen af civilbefolkningen (Lawson, 2001/2007; Valentine, 2017A; Priest et al., 2010).

The top-secret world the government created in response to the terrorist attacks of Sept. 11, 2001, has become so large, so unwieldy and secretive that no one knows how much money it costs, how many people it employs, how many programs exists within it or exactly how many agencies do the same job (Priest et al., 2010).

Læser jeg på PET's hjemmeside, gør det samme billede sig gældende – efterretningssamarbejdet er omgærdet af en mur af hemmelighed. Faktisk er jeg ikke blevet særligt meget klogere på, hvad det er, PET foretager sig i samarbejde med

¹⁴ Betegnelsen Blue Color Workers dækker over den del af arbejdsstyrken, der tager sig af manuelt faglært og ufaglært arbejde.

civilsamfundet, eller hvem disse ikke-statslige aktører, der står for at bekæmpe terror i Danmark, mere præcist er, for slet ikke at nævne, hvem det er, der udgør en sikkerhedsrisiko i Danmark. Er det, når onkel Preben møder døddrukken op til julefrokosten og terroriserer alt og alle med pinlige bemærkninger? For den form for terror kan jeg personligt bedre relatere mig til, men derudover var der ikke meget, der gav mening i de første år efter, at jeg var blevet ramt af organiseret stalking. Fandtes der en forbindelse mellem den organiserede stalking og politiets dispositioner eller var der fra politiets side alene tale om, at mine påstande ikke blev taget for pålydende?

Kan man tænke sig syg?

I december 2016 opsøgte jeg den katolske kirke på Vesterbro. Alt, jeg havde at gå efter, var, at jeg var blevet mål for en kult. Endnu havde jeg aldrig hørt om elektromagnetisk chikane, om end jeg var klar over, at der måtte være en sammenhæng mellem mit skrantende helbred og den organiserede stalking. En sammenhæng, der rakte langt udover de stressfaktorer, der er forbundet med at være forfulgt. Jeg havde en lang samtale med en hjælpepræst, der forbeholdt sig retten til at være skeptisk og sad og kiggede eftertænksomt ud i luften, inden han svarede, at han troede på, hvad jeg fortalte, men det var der ingen andre, der ville. En profeti, der skulle vise sig mere sand, end jeg turde frygte. På vej ud ad døren gav han mig en lille flaske vievand med hjem, som skulle vise sig at have nul effekt, hvilket allerede dengang burde have givet mig et fingerpeg om, at min fysiske nedtur skulle forklares ad videnskabelig vej. Et par måneder, mere skulle der ikke til, før jeg i december var på randen af et fysisk sammenbrud. Jeg var gået fra at cykle 20-25 km til og fra arbejde i september til knap nok at kunne slæbe mig ned i supermarkedet under min lejlighed omkring årets slutning.

I løbet af sensommeren var de tre omkringliggende lejligheder én efter én begyndt at stå ubeboede hen. Det var et af de første tegn på, at noget var under opsejling. Der var noget ildevarslende over den stilhed, der havde sænket sig omkring mig. De eneste lyde fra de andre lejligheder var lyden af hoveddøren, der gik sidst på aftenen i lejligheden ovenover, og skridt, der løb henover gulvet og hen til området over min seng. Hvor mange gange dette mønster gentog sig, husker jeg

ikke, men der var altid tale om den samme form for aktivitet. Lyden af tunge genstande, der blev flyttet rundt, trængte ned gennem etageadskillelsen og afveg fra det normale lydbillede i ejendommen, før personen var ude ad døren igen, og stilheden atter sænkede sig. I baggrunden kunne jeg høre byens lyde, men set i bakspejlet var der allerede slået en usynlig ring omkring mig, som i stigende grad skulle isolere mig fra omverdenen.

Jeg boede dengang i en lille ejerforening, der grundet sin centrale placering og forholdsvist små lejligheder hovedsageligt blev beboet af den yngre generation. Unge mennesker, der ofte benyttede Air BnB som indtjeningsmulighed, som det var tilfældet med naboledighederne. Nedenunder lå et supermarked, og jeg var derfor ofte afskåret fra nabokontakt, foruden en gammel, døv mand, der boede for enden af svalegangen og en homoseksuel fyr, der tumlede med alkoholproblemer og havde nok i sit eget liv, da der hen mod slutningen af sommeren begyndte at komme liv i de omkringliggende naboledigheder. Et liv, der afveg markant fra resten af livet i ejendommen, efter at de samme hætteklædte typer, der var begyndt at forfølge mig rundt i København, rykkede ind i lejlighederne omkring mig. Ovenover boede en yngre kvinde, hvis lejlighed lå strategisk placeret over min og snart skulle blive fast base. Ejendommen var i sin tid blevet bygget i billigt letbetonmateriale, hvilket gjorde det forholdsvist let at fastslå, at kvinden i begyndelsen havde et forhold til en af folkene inden for den organiserede stalking.

”Hører du stemmer?”

Den vagthavende psykiater stod lænet opad væggen med korslagte arme og et blik, der fortalte, at det var ham, der bestemte i det værelse, hvor jeg havde tilbragt natten efter at være ankommet til den psykiatriske skadestue den 24. februar 2017, og ville vide, om jeg hørte stemmer gennem væggen.

Hørte jeg stemmer?! Ja, indimellem kunne jeg høre mine naboer gennem væggene, jeg boede trods alt i en storby. For øvrigt var væggene i den ejendom, hvor jeg boede, kvalitetsmæssigt ikke meget mere lyd-tætte end papmache. Jeg kunne også nogle gange høre biler på gaden. Andre gange, det var under bandekrigen, kunne jeg høre kuglerne fyge gennem gaderne. Var det unormalt? Tilsyneladende i det psykiatriske regi, og det stod hurtigt klart, at alt, hvad jeg sagde, blev tolket som galemandssnak. Det tegnede til at blive en lang weekend, inden jeg blev ekspederet videre i systemet. Psykiateren, en yngre, sorthåret læge med et køligt blik, klædt i hvidt, gik næsten i ét med væggene i det klinisk hvide værelse blottet for alt inventar udover et minimum. Formentlig fordi alt kunne anvendes til at begå overfald eller selvmord med. Jeg selv sad på sengen og sugede alle indtryk til mig, mens jeg blev vendt og drejet under morgenens første krydsforhør. Jeg brød mig heller ikke om hans særlige form for sarkasme, da han på spørgsmålet, om de havde tænkt sig at sende mig på *den lukkede*, svarede med et flegmatisk smil: "Ikke endnu."

"Jeg synes, du virker en smule agiteret," tilføjede han som svar på den grædefærdige tilstand, jeg befandt mig i. For ham var det åbenbart ingen katastrofe at ende på *den lukkede*; han kom der hver dag. Jeg selv kunne ikke forestille mig en værre afslutning

på et desperat valg. Fra mit værelse kunne jeg høre højlydte råb og ord som *fuck Niklas Bendtner* komme fra den lukkede i den modsatte bygning, mens jeg gennem vinduet kunne se patienter gå rundt i et udendørs bur og ryge cigaretter, inden jeg to dage senere blev fragtet til en åben afdeling på Gentofte Hospital.

"Hørte du også det?"

"Ja."

Efter at være kommet hjem igen skulle tre af mine nærmeste, på min opfordring, overnatte sammen med mig i lejligheden uafhængigt af hinanden. Tre personer, der alle var vidne til den natlige aktivitet i overboens lejlighed.

"Det er nok bare nogle kriminelle?"

"Kriminelle?!"

Lyden af heftig aktivitet og folk, der bevægede sig rundt i lejligheden ovenover, trængte ned igennem etageadskillelsen, før der pludselig blev helt stille.

"Ja, de har gang i noget kriminelt," hviskede min veninde: "Og så forveksler du det med, at det har noget med dig at gøre."

Ordene ramte mig som en dør i hovedet. Jeg var alene, lukket ude af fællesskabet, alt imens situationen eskalerede og jeg til tider måtte søge medicinsk behandling på skadestuen på

ugentlig basis. Jeg havde kun én tanke: De skal ikke slippe ubemærket af sted med deres forbrydelser – med henvisning til den organiserede stalking. Hvordan jeg skulle bevise de forbrydelser, jeg var udsat for, havde jeg stadig ikke regnet ud i begyndelsen af 2017. Særligt ikke, efter at folkene inden for den organiserede stalking blev klar over, at jeg forsøgte at skaffe vidner gennem at smugle folk ind i min lejlighed.

In a typical apartment setting, they will attempt to lease, sublet, or otherwise have access to apartments above, below, and on both sides of the target (Lawson, 2001).

Nogle få gange skulle folkene inden for den organiserede stalking slå sig ned i alle tre omkringliggende lejligheder samtidig. Unge mænd, der ikke så ud til at kende reglerne for almindelig husorden, og som røg sig vind og skæve, mens de udsatte mig for elektromagnetisk chikane. Foran altandøren havde der samlet sig en bunke af skodder fra de joints, der blev røget i lejligheden ovenover, og der lå knuste flasker på svalegangen foran naboledigheden, de gange de holdt til i lejligheden ved siden af. Andre gange kunne jeg om natten se skikkelsen af en person gå fra naboledigheden og forbi mit køkkenvindue, før døren lidt efter smækkede ovenover. En enkelt gang skulle jeg også være vidne til, at en af dem løb rundt på taget ude foran stuevinduet under stærk påvirkning af rusmidler og euforiserende stoffer og uden synlig retningssans, mens resten af ejendom sov, et privilegium, det ikke er alle forundt. Det førte med tiden til flere kommentarer på ejerforeningens facebookside, om at folk løb rundt og tog i dørhåndtagene til folks lejligheder om natten. Men at forandringerne skulle have

noget med mig at gøre, det var man nødt til at være mig for at vide. Cirka otte måneder, efter at den organiserede stalking gik i gang, skulle jeg derfor ende med at sætte min lejlighed til salg.

Få år forinden havde en veninde, der dengang boede på Østerbro, været udsat for lignende hændelser, der skulle ende med at drive hende ud af hendes lejlighed. Jeg skal undlade at gå i detaljer, for det er en privat sag, men jeg kan fortælle så meget, at hun på et tidspunkt fortalte, hvordan hun havde ligget i en mørk opgang på den modsatte side af gaden for at se, hvad der foregik i underboens lejlighed. Dengang mente jeg, at hun måtte være blevet sindssyg. Nu foretog jeg mig tilsvarende aktiviteter, der udefra set må have virket komplet vanvittige. Det endte med, at hun byttede sin lejlighed til et rækkehus nord for København efter i længere tid at være drevet på flugt og ringe mig op fra forskellige steder i landet. Tre år senere begyndte det hele forfra, efter at hun var flyttet tilbage til København. Denne gang i form af *noise harassment* – en anden internationalt beskrevet fremgangsmetode inden for den organiserede stalking. Året var 2017, og jeg befandt mig nu i en tilsvarende situation. Vi begyndte at mødes, og jeg blev rystet over at se, hvordan hun havde forandret sig. Hun var ligbleg og havde mørkerøde, skjoldede cirkler rundt om øjnene. Det blev begyndelsen på endnu en flugt, hvor hun ringede mig op fra flere forskellige lokaliteter i landet. Efterfølgende har jeg hørt, at hun er flyttet tilbage til sin lejlighed, efter at kontakten mellem os ebbede ud. Herefter var det mig, der var på flugt fra den organiserede stalking og dens hemmelige våben.

I september 2017, fire dage, efter at jeg var fraflyttet min

lejlighed i Blågårdsgade, blev jeg for første gang indlagt på Lungemedicinsk Afdeling. Forinden havde jeg hen over sommeren gentagne gange måttet søge akut medicinsk behandling på skadestuen. Første gang, jeg kom i behandling for luftvejskomplikationer, var i april – halvanden måned efter, at jeg opsøgte skadestuen den 19. februar.

I min journal fra den 4. september 2017 står der anført, hvordan jeg ved ankomsten til skadestuen havde lavt iltindhold i blodet og problemer med at få luft, rendende næse og blodskudte øjne. Senere på aftenen blev det konstateret, at jeg havde lungebetændelse på den ene lunge, såvel som det også står beskrevet, at jeg havde hjertebanken. Et sammenfald, der ikke umiddelbart kunne forklares af naturvidenskabelig vej, og som ved min sidste akutte indlæggelse i december 2017 skulle munde ud i diagnosen atypisk astma.

”Atypisk astma?! Hvordan vil I så forklare, at jeg også har hjertebanken,” spurgte jeg, hvilket blev fejlet af bordet som angstrelateret.

Angstrelateret?!

”Men hvad så med mine røde øjne?”

Den vagthavende læge trak på skuldrene. Læger ved trods alt ikke alt, og blev der en sjælden gang imellem spurgt ind til, hvad jeg selv mente var årsagen til de tilbagevendende indlæggelser, kom der straks en psykiater rendende.

”Hvordan ved du, at det hele ikke er noget, du bilder dig ind?”
Skulle en person, der forbeholdt sig retten til at være skeptisk, på et tidspunkt spørge. Et sjældent stillet spørgsmål, som jeg aldrig er blevet stillet af nogen myndighedsperson, og et helt naturligt spørgsmål at stille: Hvordan vidste jeg, at det hele ikke var noget, jeg bildte mig ind?

14 dage efter, at jeg havde opsøgt den psykiatriske skadestue, havde jeg en afsluttende samtale med en psykolog på Gentofte Hospital. Her blev det aftalt, at jeg én gang om måneden skulle have en opfølgende samtale med en specialpsykolog på *Distriktpsychiatrisk Center*. Uden at vide, hvad jeg var ved at rode mig ud i, skulle jeg snart erfare, at jeg ved at lade mig indlægge på den psykiatriske skadestue på Bispebjerg Hospital havde umyndiggjort mig selv. Det var lægerne, der suverænt bestemte, hvornår jeg kom på fri fod, efter at jeg var blevet sluset ind i systemet gennem en todørs sikkerhedsforanstaltning. Eneste vej ud af det psykiatriske system var at samarbejde, hvilket reelt set vil sige, at jeg gjorde, som lægerne forskrev. Af samme grund indvilgede jeg derfor uden tøven, da det blev foreslået, at jeg skulle følges af en specialpsykolog med speciale i *sådan én som mig*. Det sidste, jeg ønskede, var, at man skulle ændre mening på grund af *patientens manglende sygdomsindsigt*. Og sådan blev det enstemmigt besluttet, at jeg skulle møde én gang om måneden henover sommeren til samtale med en specialpsykolog, inden det lykkedes mig at få viklet mig ud af systemet efter at være fraflyttet min lejlighed og flyttet til Frederiksberg i september 2017.

Der er ingen tvivl om, at specialpsykologen med speciale i

sådan én som mig ville mig det bedste, og at min livssituation var skræddersyet til det psykiatriske system. Et skjult netværk og usynlige stråler – det lød som noget, man kunne læse om i psykiatrisk faglitteratur. Der var blot ét problem: Jeg var ikke psykotisk. I sensommeren 2017 skulle jeg også få de første beviser på, at jeg var udsat for organiseret kriminalitet, herunder en skudepisode, der fandt sted uden for den bil, hvor jeg lå og sov. Foruden at jeg i foråret 2017 skulle begynde at blive en tilbagevendende hospitalspatient efter i måneder at have omtalt elektromagnetisk chikane.

“Kan man tænke sig syg,” spurgte jeg under en af vores samtaler specialpsykologen med speciale i *sådan én som mig*.

“Nej,” svarede hun. Mere var der ikke at sige til det, formentlig ud fra betragtningen, at man ikke kunne tænke sig til gentagne akutindlæggelser, lungebetændelse, lavt iltindhold i blodet og hvad der ellers står beskrevet i journalen. Det var i hvert fald, hvad jeg selv tænkte. *The physical truth either is or is not*, hvad enten der har været tale om skudepisoder, sexannoncer, anonyme telefonopringninger og hvad jeg sidenhen har været i stand til at dokumentere, som da jeg blev ramt af en mursten på forruden af min bil på motorvejen, uden at det førte til andet end, at det blev noteret i min sag hos politiet. Så frem for at spørge, hvordan jeg kunne vide, at det hele ikke var noget, jeg bildte mig ind, burde spørgsmålet være: Hvordan kan det være, at stærkt kriminelle individer gang på gang får lov at slippe afsted med deres kriminelle aktiviteter, uden at politiet på noget tidspunkt griber ind?

“Efterforskningen er afsluttet.”

”Og?”

”Vi kommer ikke til at foretage os mere i sagen,” tilføjede den betjent, der stod i skranken, efter at jeg var ankommet den 5. september 2017 for at høre, hvad der skete med efterforskningen af den skudepisode, jeg havde anmeldt den 18. august 2017.

”Kommer I ikke til at foretage jer mere?!”

”Nej,” vrissede betjenten i skranken for borgerhenvendelse på Gentofte Politistation, tilsyneladende pinligt berørt over, at jeg stod og græd foran køen af borgere.

Jeg husker ikke helt præcist, hvad jeg efterfølgende sagde, men jeg husker i hvert fald det svar, jeg fik: ”Vi laver et meget grundigt arbejde, så hvis sagen er lukket, er det, fordi der ikke er mere at komme efter.”

Herefter vendte jeg tilbage til den lungemedicinske afdeling, som jeg havde fået lov at forlade et par timer for at hente mine ting på det hotelværelse, jeg i al hast havde forladt aftenen før, og ved samme lejlighed slog et smut omkring Gentofte Politistation for at høre, hvad der skete i min sag. Foran mig stod en midaldrende gentofteborger og diskuterede våbentilladelse, da jeg ankom, inden turen var kommet til mig. Politimanden, der tog sig af ekspeditionen, slog min sag op i systemet og læste hurtigt sagens akter igennem på computerskærmen: *Case closed*. Jeg skulle ikke forvente hjælp fra politiet, der, når jeg læser i anmeldelsesrapporten, henlagde min sag, samme dag jeg anmeldte den.

Nordsjællands Politi - Lokalstation Syd
Lokal Efterforskning Syd
Ørnegårdsvej 16
2820 Gentofte
Tlf. 39451448

Anmeldelsesrapport

Henlagt *ARC 4*

Dato: Fredag den 18. august 2017
Rettet: Fredag den 18. august 2017

18 AUG. 2017
Lars Bundgård
politiasistent

Journalnr.: **0900-83984-00065-17**

§ 749, stk. 1
§ 749, stk. 2

Adjournalnr.:

Anmeldelsesdato/klokkeslæt
Fredag den 18. august 2017 kl. 10.10

Anm.møde
Pers.

Forhold nr.:

Bilag nr.:

Sagens art
Socialrapport, undersøgelse

Gerningstidspunkt/-rum
Onsdag den 09. august 2017 kl. 01.52

Gerningssted
Ud for
Marievej 23
2900 Hellerup

Kommune
Gentofte

Sagens genstand

Anmelder sov i sin bil, hvor hun imens havde opsat kamera under bilen. Kameraet havde i løbet af natten filmet en Peugeot 107, som kortvarigt holdte ud for anmelders køretøj. Det lød som om at der blev afgivet et skud. Video sikret. Anmelder fremstod iøvrig paranoid og mente, at det var del af en større sag om "gangstalking" hvor mange forskellige personer fulgte efter hende. Hun forklarede at hun ligeledes den 17/082017 ca. kl 0230 havde hørt 3 skud ved parkeringspladsen ved Station Bellahøj. Her havde hun set en hvid Volvo stationcar køre fra stedet. Anm havde solgt sin lejlighed og boede primært i hendes bil, som hun var sikker på var forsynet med en GPS, så stalkerne kunne finde hende. Hun forklarede at hun var udsat for massive hackerangreb samt at hun blevet forfulgt af en Sølvgrå Aygo og en sort Jeep. Anmelder frivilligt tilknyttet psykiatrien og vejledt om at forsætte med dette.

Anmeldelse modtaget af
Rasmus S. Callisen

Personer

Anmelder
Navne- og adressebeskyttelse
Anne Helene Have
Blågårdsgade 26, 1.-0008
2200 København N / København kommune
Tlf. prv: 2891-0890 / Tlf. arb: 26369093
Mobil prv: 5023-2324

Fødested
Skt Peders,Næstved

Nationalitet
DK

Sendt til: REC NEC KTA KC Andet

Udskrevet den 18/08-2017, kl. 11:13 af 21342

The Human Lab

Dear Member of the Legislature and Friends:

This letter is to ask for your help for the many constituents in our country who are being affected unjustly by electronic weapons torture and covert harassment groups. Serious privacy rights violation and physical injuries have been caused by the activities of these groups and their use of so-called non-lethal weapons on men, women, and even children.

I am asking you to play a role in helping these victims and also stopping the massive movement in the use of Verichip and RFID technologies in tracking Americans.

Long before Verichip was known we were testing these devices on Americans, many without their knowledge or consent. With the new revelations of the cancer risk besides the privacy and humanity problems with the use of Verichip and RF signals, I am asking for your help in stopping these abuses and aiding those already affected.

(...)

Sincerely

Jim Guest

Sådan skriver den nu pensionerede amerikanske politiker Jim Guest i et brev, skrevet den 10. oktober 2007. En politiker, der om nogen gik aktivt ind i kampen for at hjælpe folk udsat for organiseret stalking i Amerika, da han stadig sad som folkevalgt repræsentant i staten Missouri.

Jim Guest: *It's a bit risky doing what I've done a couple of times for the last three years: Going public saying we got individuals that are being targeted by our military or by our government* (Guest, 2010).

Udover officielle dokumenter om hans embedsperiode og politiske liv er det ikke mange hits, der dukker op, når man søger på navnet Jim Guest. På Wikipedia står der om ham, at han er en amerikansk politiker og tidligere *aerospace* ingeniør. Det lykkedes mig også at finde et interview fra 2010 af usædvanligt ringe lyd kvalitet, hvor Guest interviewes over telefonen om alt fra *targeted individuals* og overvågningslister til ufrivillige forsøg på mennesker, ofte uden deres medvidende.

Interviewer: *Did MK-Ultra ever stop?*

Jim Guest: *The military is all about non-lethal weapons. The question is: how do you test these weapons? Do you have a willing subject?* (Guest, 2010).

Sammenholder jeg min egen situation med en anden amerikansk politiker, senator John Glenn, der i sin tale til Senatet i 1997 beskriver, hvordan den amerikanske stat op igennem det 20. århundrede har forsket på amerikanske borgere ofte uden deres medvidende, kunne det samme ikke siges at gøre sig gældende for den organiserede stalking, der er et forfølgelsesprogram, der er umuligt at overse, når man rammes af det. Det var kun omverdenen, der ikke kunne se, hvad der foregik, heller ikke efter, at jeg var blevet en fast hospitalspatient. Skal sandheden frem var det de færreste, der involverede sig i forløbet. Antageligt fordi, de fleste af mine nærmeste, mente jeg måtte

være blevet sindssyg og i øvrigt ikke vidste, hvad de skulle stille op andet end at se passivt til, mens mit liv gik i opløsning. Og det var blot begyndelsen. I 2020 skulle jeg blive klar over, at jeg havde Morgellon Disease. En omdiskuteret sygdom, som min alment praktiserede læge havde følgende kommentar til, da jeg præsenterede hende for nogle af mine mikroskopoptagelser:

”Ja, man kan jo se, at det ikke er noget, du bilder dig ind.”

Går man på internettet, vil man kunne læse om Morgellon Disease, at visse dele af den etablerede lægevidenskab omtaler denne helbredstilstand som *delusional parasitosis*, ud fra antagelsen, at det er noget, patienten bilder sig ind. Men som min læge sagde, så kunne min billederne af syntetisk materiale, der voksede ud gennem huden ikke benægtes, foruden at hun på den diagnose, jeg havde fået på Bispebjergs lungemedicinsk afdeling, udbrød:

”Atypisk astma, hvad er det?”

”Det ved jeg ikke, men det er i hvert fald ikke astma,” svarede jeg.

Senere skulle jeg få diagnosen KOL efter, at jeg i starten af 2021 var begyndt at udskille nano-teknologier gennem fordøjelsessystemet. Teknologier, der levede deres helt eget liv under mikroskopet og som, i større mængder, kan føre til udviklingen af KOL.

The physical truth is or is not.

Det menneskelige sanseapparat vejer ikke tungt i retten, hvilket er den primære grund til, at jeg er gået udenom de fysiske oplevelser, der er forbundet med elektromagnetisk chikane. En chikane, der ofte kunne retningsbestemmes i form af elektromagnetisk stråling og som påvirkede hele den menneskelige fysiologi. Det lyder måske vanvittigt, på den anden side kan det også undre, at ingen for alvor så ud til at sætte spørgsmålstejn ved den helbredsmæssige deroute jeg var på: hjerterytmeforstyrrelser, kvalme, opkast, hovedpine, svimmelhed og en generel tilstand af udmattelse, for blot at nævne nogle af de mest hyppige symptomer. Et par måneder mere skulle der ikke til, før jeg knapt nok kunne kravle ud af hoveddøren til min lejlighed og i desperation opsøgte skadestuen i februar 2017. Der var noget, der ikke stemte med min forståelse af, at den organiserede stalking alene var et resultat af stalkeren "fra den forkerte side af motorvejen" og hans relation til et kriminelt netværk, der arbejdede sammen om at terrorisere andre mennesker.

Gennem søgninger på internettet skulle jeg i september samme år opdage, at organiseret stalking var et internationalt fænomen, der ramte stadigt flere mennesker. En opdagelse, der med tiden skulle bringe mig på sporet af den kolde krig og USA's sortlistning af mine forældre. Der findes megen information og misinformation på internettet, men gennem at krydstjekke kilder og sammenholde dem med egne førstehåndserfaringer, lykkedes det mig at komme ind på et spor, der knyttede overvågningssamfundet og krigen mod terror sammen med den kolde krig. En tid, præget af frisind og mangfoldighed, men som også bar præg af interne spændinger, der kunne observeres

fra barnehøjde, når jeg bevægede mig rundt i barndommens land og af den vej lærte om de forskellige livsopfattelser, der udkæmpede en kamp i det skjulte.

70'erne er længe side, men spørgsmålet er, hvor meget, der har forandret sig. Går jeg tilbage i tiden kan jeg nævne flere veninder, hvis onkel, morfar eller tante var glødende nazister. Mennesker, der kun gav udtryk for deres synspunkter inden for hjemmets fire vægge eller når de havde fået lidt for meget at drikke til en familiesammenkomst, men som var en del af det samfund, jeg voksede op i og som man som barn heller ikke kunne undgå at møde.

Der er meget vi ikke får fortalt, men selv må erfare, hvilket har været kendetegnende for hele den erkendelsesproces, der blev igangsat i 2016 og som skulle føre mig ind på et spor, der gik tilbage til den kolde krig, længe før krigen mod terror og implementeringen af antiterrorloven.

I sine bøger beskriver David Lawson hvordan den organiserede stalking kan knyttes til Corporate Society og korrupte dele af staten, der har benyttede disse grupper til at gå efter alt fra politiske modstandere til forretningsforbindelse i de situationer, hvor der var opstået en twist. Han beskriver også, hvordan han igennem sin 10 år lange efterforskning blev konfronteret med et politi, der ikke ønskede at gribe ind i de sager, der havde at gøre med organiseret stalking.

We are above the police, som Lawson citerer en gangstalker for at udtale: *I also spoke with a few police officers from across the country.*

They confirmed the existence of stalking groups across the country. (...). (But) In general, the police will not talk about stalking groups. One officer did say there is a storm brewing as groups become larger and more numerous (Lawson, 2001, 2007).

Udtalelser, der peger i retning af magtfulde interesser hævet over staten. I Danmark har vi frimureriet som er bundet sammen i et elitært netværk af internationale dimensioner og som foretrækker at operere uden for rampelyset. Et netværk som ifølge Ekstra Bladet, avisen som efter eget udsagn - *tør hvor andre tier*, har deres medlemmer siddende på centrale poster inden for staten. Så var jeg på en overvågningsliste eller skulle politiets dispositioner ses i et andet lys?

Med tiden skulle jeg præsenteres for en mere nuanceret og alternativ forklaring på, hvorfor jeg var blevet ramt af organiseret stalking og hvordan verden styres fra kulisserne gennem en lind strøm af direktiver og love, der siver ned gennem transnationale institutioner som FN, NATO og EU for blot at nævne nogle af de centrale piller i centralisering af magten. En centralisering som i sin struktur ikke har meget med demokrati at gøre og som kunne forklare totalitære tiltag som organiseret stalking og hvorfor politikere som Jim Guest ikke er i stand til at udføre deres folkevalgte opgaver (Hansen, 2018).

"We would have liked to have an oversight committee to review all the reports or the actions in MIAC, but we have not been able to get that approved."

Sådan siger Jim Guest om *Missouri Information Analysis Center*

(MIAC) og profileringen af alt fra kontroversielle politikere som Ron Paul til almindelige borgere i Missouri som værende potentielle terrortrusler. En udtalelse, der er med til at kaste lys over, hvor lidt indflydelse de folkevalgte politikere reelt har i spørgsmål om den globale overvågning af civilbefolkningen (Guest, 2010).

Jim Guest: *It's very dangerous when an agency, issuing reports, starts profiling various individuals as being potential terrorists.*

Interviewer: *So, in other words, if you are a protester or you speak out against the government and you speak of the constitution (...) you will be listed as a low-level terrorist or be placed on a list?*

Jim Guest: *That is exactly right. I mean this was so broad (søgekriterierne for potentielle terrortrusler) that it covered 75 % of the people in Missouri (Guest, 2010).*

Hvad begyndte med stalkeren "fra den forkerte side af motorvejen" skulle efterhånden forvandle forestillingen om det sorgløse liv i Vesten til en græsk tragedie, hvor folk dansede rundt i lykkelig uvidenhed uden at gennemskue det show, de var en del af: Operation Mind Control. Denne stort anlagte Hollywood Produktion, hvor livet angiveligt er en fest og problemer noget man forsøger at undgå frem for at løse, sådan som det er tilfældet i filmen *the Wizard of Oz*. En film fra 1939, hvor Dorothy, i skikkelse af Judy Garland, kæmper sig igennem et depressivt filmlandskab i selskab med the Tin Man, the Lion og en tredje hjælper, Toto, for at befri menneskeheden fra den trolddom, der har ramt den, og som hen mod filmens slutning

viser sig at være styret af the Wizard of Oz, en undseelig karakter, der gennem brugen af en supercomputer har taget kontrollen over den kollektive bevidsthed.

Bemærkelsesværdigt er det i den forbindelse, når Morten Julius, en person der i flere år har forsøgt at skabe opmærksomhed omkring de negative konsekvenser af det trådløse samfund, omtaler fænomenet *switching of the brain*. Et fænomen, der giver sig udslag ved de negative påvirkninger elektrosmog har på højre hjernehalvdel og som han selv bruger som argument for, hvorfor så få mennesker er opmærksomme på strålingsfaren. Så spørgsmålet er, om vi alle er udsat for et eksperiment? (Julius, 2015).

The Influencers

Interviewer: *Do you believe in the One World Global Government theory?*

Guest: *If you had asked me that question six, eight, ten years ago I would have said no, but as I get more involved in this (...) I think there is creditable evidence, that we have some individuals that strongly intent on moving in that direction (Guest, 2010).*

Efter at det værste støv havde lagt sig og alt, hvad jeg troede, jeg vidste om verden, var blevet jævnet med jorden, stod jeg tilbage omgivet af murbrokker og resterne af mit gamle verdensbillede. Jeg havde ramt nulpunktet – mit *Ground Zero*. Foran mig lå en ny verdensorden. Akkurat som 9/11 i begyndelsen af nullerne skulle indvarsle et nyt tusindårsrige – *a New World Order* – når jeg ser på den globale krig mod terror og splittelsen af befolkningen i 'os' og 'dem'.

Either you are with US or you are with the terrorists.

Disse ord skulle blive begyndelsen på overvågningssamfundet og jagten på den indre fjende. Hvem husker ikke nyhedsbillederne af helt almindelige danskere overfalde tilfældige mennesker af muslimsk herkomst på gaderne i dagene efter 9/11? Følelserne fik frit løb og fik os til at rykke sammen som befolkning. Selv blandt mine nærmeste kunne det bringe sindene i kog at sætte spørgsmålstegn ved hele det medicirkus, der ryddede sendefloden i dagene efter 11. september 2001.

Sorgen tålte ikke at blive modsagt eller udfordret, akkurat som da John F Kennedy blev myrdet knapt fyre år tidligere. Et mord, der skulle sende chokbølger gennem verden, uden at befolkningen stillede spørgsmålstejn ved, at en harmløst udseende mand i 1963 skulle stå bag et af det 20. århundredes mest spektakulære mord. Den fælles historiefortælling lod sig ikke røkke og mange har formentlig været enige om, at Lee Harvey Oswald fik, som han havde fortjent, da han blev skudt på åben skærm inden tæppefald. Sidenhen har flere kritikere stillet spørgsmålstejn ved, hvorvidt Lee Harvey Oswald, en ensom ulv og angiveligt i ledtog med fjenden (det daværende kommunistiske styre i øst), skulle være manden bag en af de mest omtalte mordgæder, men ikke mere, end at den kollektive historie fortsat er intakt.

Peter Dale Scott, tidligere canadisk diplomat og professor emeritus ved *University of California*, taler om *Deep Events* og kæder dem sammen med de dele af staten, der arbejder i kulisserne. Begivenheder, der ifølge Dale Scott kan knyttes til *staten i staten* og som modarbejdes indefra af kræfter, der ønsker at holde sig udenfor mediernes søgelys og forhindre opklaring af disse events. Et lignende eksempel i skandinavisk kontekst er mordet på Olof Palme i 1986. Et mord, som Christer Petterson i årevis skulle blive anklaget for at have begået, inden han blev frikendt for alle anklager i 1989.

Kennedy og Palme: To statsledere, der, set fra et filmisk perspektiv, skulle miste livet efter den samme drejebog (Scott, 2017; Radio4, 2020).

I nyere dansk historie skulle angrebet på Krudttønden blive det eksempel, der kom til at ryste os sammen som befolkning. En national tragedie, som, hvis jeg et øjeblik skal lægge følelserne til side og kaste et kritisk blik på den bagvedliggende fortælling, skulle komme til at understrege nødvendigheden af antiterrorpakke 1 og 2.

Ser jeg et øjeblik bort fra, at Omar Abdel Hamid El-Hussein formåede at gå under radaren, skulle angrebet på Krudttønden komme til at legitimere overvågningssamfundet med den undtagelse, at det tilsyneladende ikke er så effektivt endda, når Danmarks formodede terrorist no. 1 formåede at gennemføre sine formodede terrorplaner. End ikke da han sad i fængsel, var der nogen, der skulle få en mistanke, hvilket stiller spørgsmål ved den officielle begrundelse for overvågningssamfundet.

“They said the domestic spying program prevented 56 terrorist attacks in the United States, but when they were challenged by the committee over and over again they boiled it down to one: They got this one fellow who transferred 8000 dollars to Alshabab in North Africa (...). Well, that one in North Africa, that’s not a domestic collection issue, so the answer is really zero. So, their present that this prevents terrorist attacks is absolutely false. All it has done is giving the FBI the pretext to arrest anyone they want” (Grove, 2015).¹⁵

William Binney har ikke meget tilovers for den officielle begrundelse for overvågningssamfundet og krigen mod

¹⁵ Citat William Binney.

terror. Så findes der en uofficiel forklaring bag attentatet mod Krudttønden og mordene på JFK og Olof Palme? Tre nationale tragedier, der alle havde det tilfælles, at en *loner*, som ingen tidligere havde hørt om eller interesseret sig for, udover de nærmeste venner og familie, skulle blive centrum for alles opmærksomhed.

Lee Harvey Oswald og Omar Abdel Hamid El-Hussein skulle begge blive dræbt i dagene efter at have begået deres udåd. Anderledes forholdt det sig med Christer Pettersson som skulle end med at blive frikendt for alle anklager, fordi han var levende og åndsfrisk nok til at protestere. Så hvis ikke Christer Pettersson dræbte Olof Palme, hvem gjorde så og hvorfor er opklaringsarbejdet blevet modarbejdet indefra (Krimiland, 2020)?

Spørgsmål, der ifølge Peter Dale Scott kan føres tilbage til betegnelsen deep events og det omdiskuterede fænomen, deep state. En betegnelse, der primært har karakter af vidtløftig konspirationsteori i mainstream media, når realiteten er, at begrebet blot er udtryk for pengestærke kræfter, der trækker verden i deres retning gennem korrupsion af demokratiet.

Hvem styrer Danmark? Et tilbagevendende spørgsmål under den daværende Thorning-regering, der skulle dukke op til overfladen i 2020. Den 2. april 2020 kunne lytterne høre radioværtene på P1 *Orientering* præsentere bogen *Når embedsmænd lovgiver* på følgende måde:

"I en ny bog (...) konkluderer fire eksperter i forfatnings- og

forvaltningsret, at magten til at lave regler og love i de senere år i høj grad er taget væk fra de folkevalgte politikere og flyttet til ministerier, styrelser og interesseorganisationer” (DR P1, 2020).

Jørgen Grønnegård Christensen, professor emeritus i offentlig forvaltning ved Århus Universitet og den ene af de fire forfatter bag bogen *Når embedsmænd lovgiver*, forklarer i radioprogrammet, at udviklingen har været undervejs længe. Hvor det tidligere var Folketinget, der tog sig af det lovgivningsmæssige arbejde, er der siden 90’erne sket et skift i retning af, at det i dag i høj grad er ministerierne, styrelserne og interesseorganisationer, der står for at udfærdige lovene, forklarer han.

Problemet er, ifølge Grønnegård Christensen, at det rykker ved forestillingen om, at den lovgivende magt i et parlamentarisk demokrati som det danske hører under Folketinget. Dertil kommer spørgsmålet, hvorvidt Folketinget har hånd i hanke med de love, der gennemføres, hvilket Folketinget, ifølge Grønnegård Christensen, beklageligvis ikke ser ud til at have. Måden, man i stedet sørger for, at det hele ikke ”kører af sporet”, går gennem involveringen af interesseorganisationer.

”Så det er ad den vej, at kontrollen foregår. Det er ikke en direkte parlamentarisk kontrol” (DR P1, 2020).

Et nærliggende spørgsmål er, hvem disse interesser er, og hvilke interesser de har. Det melder historien intet om, eftersom disse beslutningsprocesser, med Grønnegårds ord, i dag foregår bag *ret lukkede døre* (jf. offentlighedsloven). Der er ikke de samme høringsprocesser, som der plejede at være, fortæller

Grønnegård. Der er heller ikke de samme procedurer, hvor ministrene overfor Folketinget og offentligheden sammenfatter de bemærkninger, der er kommet fra organisationer og andre involverede i forbindelse med høringsprocessen. Grønnegård lægger dog vægt på, at der ikke er noget, der tyder på, at ministerierne løber om hjørner med nogen, men at der er tale om en helt naturlig udvikling, der skal ses som resultat af, at den samlede reguleringsmasse i dag er så omfattende, at Folketinget ganske enkelt ikke har kapacitet til at håndtere strømmen af bekendtgørelsesudkast o.lign.

“Det er den bagvedliggende og enkle forklaring – det er ikke noget med onde kræfter, som trækker udviklingen i en skæv retning, det er bare en konsekvens af den måde, vi har indrettet os på” (DR P1, 2020).

Hvordan Grønnegård så kategorisk kan udelukke onde kræfter, når vi som befolkning ikke ved, hvem der lovgiver, og hvilke interesser de har, skal være usagt. Sikkert er det, at døren er åben for, at skjulte kræfter kan smutte ind ad demokratiets bagdør, sådan som det kan observeres på de årlige Bilderbergmøder, hvor toppen af *corporate society* inviterer udvalgte, demokratiskvalgte beslutningstagere til at deltage. Om disse tilbagevendende årlige begivenheder udtalte Dino Knudsen, forsker i *transnationale elitenetværk i 2014 til Danmarks Radio*, at det overordnede mål er drøftelser af det transatlantiske forhold mellem USA og Europa. Går jeg ind på Bilderbergs hjemmeside, fremgår det endvidere af de offentligt tilgængelige dagsordener, at emnerne kan være alt fra *post-truth world*, et emne, der var på dagsordenen i 2018, til *US world leadership*. Nu skal det ikke udelukkende handle om US som

politisk, moralsk, åndelig og frem for alt militær ledestjerne for resten af verden. Men amerikansk lederskab er og bliver et tilbagevendende tema på disse årlige møder mellem toppen af erhvervslivet og det politiske establishment. I 2009 var emnet for eksempel *a New Order: The United States and the world*.

I 2007 var temaet, *The New World Order*, hvilket set i en Bilderberg-kontekst vel næppe kan kaldes for konspirationsteori, og i 2018 var emnet, som allerede nævnt, *US World Leadership*. Omvendt er det ifølge Dino Knudsen væsentligt at understrege, at Bilderberg ikke har magt – de har indflydelse. En udtalelse, der lægger sig tæt opad Grønnegård, når han hævder, at der ikke er tale om, at onde kræfter trækker demokratiet i den forkerte retning.

Spørgsmålet er, hvad disse hemmelige møder mellem storkapitalen og politiske ledere, hvor der diskuteres alt fra *a New World Order* til temaer som *does privacy exist* og *the post-truth world*, skal til for?

Formelt har medlemmerne ikke nogen magt. Men de har en indflydelse og har været med til at skubbe på europæisk integration og samarbejde (Danmarks Radio 2014).

Hvori består forskellen mellem magt og indflydelse – det er en kamp om ord. Var der tale om magt, kunne vi ligeså godt afskaffe demokratiet. Ord skaber – og det kan i den sammenhæng være svært at se den egentlige forskel på formuleringer som *staten i staten* og, at Dino Knudsen omtaler, hvordan denne indflydelse fungerer på et subtilt og indirekte niveau. Fortsætter jeg

tankerækken, er et andet oplagt spørgsmål, hvorfor gæsterne på de årlige Bilderberg-møder skal være folk med dertilhørende politiske nøglepositioner? Begynder man at stille kritiske spørgsmål, får man en hel del foræret.

Fx beskriver Dino Knudsen, hvordan disse Bilderberg-invitationer har stor betydning for deltagernes fremtidige karrieremuligheder. Et godt eksempel er Bjarne Corydon, der efter sin tid som finansminister har haft, hvad der bedst kan betegnes som en kometkarriere inden for erhvervslivet. Nu er nepotisme ikke et velanset ord, hvorfor jeg skal undlade at anvende så stærke vendinger for i stedet at benytte ordet levebrødspolitikere. Et ord, der er dukket op inden for de seneste årtier, efterhånden som det er begyndt at blive almindeligt, at politikere stikker af til erhvervslivet efter nogle år inden for politik. Levebrødspolitikere, denne særlige gruppe af politikere, der siger det ene og gør det andet. Politikere, der, når regnestykket gøres op, har ført nøjagtig den samme politik som deres forgængere, og som ser politik som et trin på den karrieremæssige stige. Personligt husker jeg aldrig, at der har været så meget politisk virak som under den daværende Thorning-regering, der gik til valg på det ene og gjorde det andet.

Der kommer en god løsning i morgen...

Det kan man så diskutere, om der gjorde. I hvert fald mindes jeg ikke at have været vidne til tilsvarende politisk fadæse som under Thornings ledelse. Begrebet levebrødspolitikere skulle også få en helt ny betydning, efter at den menige borger kunne

iagttagelse, hvordan politikerne sprang fra det ene parti til det andet. Og udenrigsminister Villy Søvndal kunne overhovedet ikke tale engelsk, men skulle angiveligt være god til tysk, hvilket ikke rigtig battede noget set med amerikanske øjne, han var ligesom 65 år for sent ude – og flere begyndte efterhånden at stille det helt rimelige spørgsmål: Hvem styrer Danmark?

Embedsværket har da heller ikke været så meget i søgelyset som under den daværende Thorning-regering. Hvem er det, der leder landet? Så vidt jeg husker, er det et spørgsmål, der aldrig har været mere omdiskuteret eller relevant end under Thornings ledelse.

Embedsværket består, politikere kommer og går.

Og så er der Blå Bjarne, der opstod ud af den blå luft i bedste Lee Harvey Oswald-stil, og som ingen andre end folk i Esbjerg og omegn havde hørt om, før han indtog finansministersædet og snart var på alles læber, efter at PET havde nægtet at sikkerhedsgodkende Henrik Sass Larsen i elvte time på baggrund af *formodede* rockerrelationer (sværere er det heller ikke at smadre et menneskes omdømme og karriere).

Var det tilfældigt? Var salget af Dong til Goldman Sachs tilfældigt? Og hvorfor er der ingen, der for alvor har stillet spørgsmålstejn ved, at Bjarne Corydon året før salget af Dong deltog på det årlige Bilderberg-møde sammen med ingen ringere end to repræsentanter for Goldman Sachs?

Lytter jeg på Harold Pinters tale, kan alt skæres ned til politik.

Det handler om at bevare magten og ikke ændrer på den førte politik, hvad enten man som politiker ligger til højre eller venstre for midten, eller man som borgere i de vestlige demokratier skønnes at udgøre en sikkerhedsrisiko. Jeg var havnet i en politisk heksekedel, meget mod min vilje, som barn af politiske modstandere under den kolde krig. Interessant nok til at gøre mig bemærket og for uinteressant til at omverden nogensinde ville løfte et øjenbryn. Hvilket rejser spørgsmålet: Var min historie blot et udtryk for morgendagens samfund?

Vildt

Solen var endnu ikke stået op, da jeg ved daggry forlod Marievej i Hellerup med én eneste tanke: at sikre det første bevis på, at jeg var udsat for kriminalitet af særlig grov karakter. En skudepisode filmet med et jagtkamera, jeg havde placeret under den bil, jeg havde købt i forbindelse med salget af min lejlighed i Blågårdsgade – og hvor jeg lå og sov, da der den 9. august 2017 blev affyret et skud klokken 04:00 om morgenen fra en Peugeot 107.

”Ja, hendes bil holder her. Okay. Skal jeg skyde?”

På videooptagelsen kan man i baggrunden høre chaufføren tale i telefon, efter at være bakket op på siden af min bil, der holdt parkeret for enden af en lukket villavej med udsigt over Øresund. Herefter bliver der affyret et skud, og man ser bilen køre væk i høj fart, før den ét minut lange videooptagelse stopper.

Udover en halvtom bus, der holdt stille for rødt i modgående retning, var der ikke et menneske på gaden, da jeg drejede ad Strandvejen på vej til et andet af mine fortrukne tilflugtssteder: en afsidesliggende parkeringsplads foran hovedbiblioteket i Hellerup. Foran mig holdt den næsten mennesketom bus stille i lyskurven, da to biler dukkede op i høj fart og lagde sig bag mig. I bakspejlet kunne jeg se en lille, sølvfarvet Peugeot 107 og en stor, sort SUV blinke synkront af med mig, idet jeg lagde an til at dreje ind på området omkring Hellerup Bibliotek. Det er det eneste tidspunkt, jeg husker at have følt reel frygt; resten af

tiden befandt jeg mig i en følelsesløs choktilstand. Lyskurven skiftede til grønt. Bussen satte i bevægelse. Jeg orienterede mig i alle retninger. Endnu var det for tidligt til, at der var begyndt at komme lys i husene. I en hurtig beslutning lavede jeg en U-vending. Jeg havde to biler i hælene, og på passagersædet lå mit første utvetydige bevis på, at jeg var udsat for organiseret kriminalitet. På det her tidspunkt i forløbet var jeg blevet klar over, at den organiserede stalkings styrke også var dens svaghed og, at hele dette foretagende ikke ville kunne eksistere i et demokrati, hvis stalking foregik i det åbne. Frygten for en fysisk konfrontation var derfor ikke det, der stod stærkest i den periode med undtagelse af denne morgen, hvor det, på politisprog, handlede om at sikre bevismaterialet.

Lys og mørke kæmpede stadig om herredømmet, da jeg en halv time senere ringede på døren til en veninde i København og blev mødt af denne mur af *hun-må-være-blevet-tosset-resignation*. Min situation kunne umuligt blive mere desperat. Jeg var fanget mellem to verdener, prisgivet en kriminalitet, der blot blev ved med at vokse i omfang.

Dagen forinden var jeg netop hjemvendt fra Sverige. Jeg behøvede ikke at tænke på at få pakket, eftersom min bil var indrettet til flugtbil: tøj, sko, computer, telefon, håndklæde, toiletsager og overvågningsudstyr. Fysisk og psykisk var jeg i konstant alarmberedskab og parat til flugt, men da jeg sidst på aftenen rullede fra borde og kørte gennem Helsingborgs gader, var jeg lettet. Det var i begyndelsen af august 2017. Jeg havde på det her tidspunkt været stalket intensivt i knap et år. Behovet for en timeout var tilsvarende stort – bare en uge ville

gøre underværker.

Der kom ikke til at gå en uge, der gik højst en time, før en bil med svenske nummerplader kom kørende bag mig i høj fart på en totalt øde motorvej. Klokken har været over midnat, og jeg havde på det her tidspunkt kørt det meste af en time uden at se andet end et lastvognstog i ny og næ, da den svenske bilist dukkede op i det fjerne og tvang mig til at bremse hårdt op ved at lægge sig foran mig og træde på bremsen. Derefter susede bilen væk i høj fart, og gangstalking på svensk jord var skudt i gang.

When a target is driving, standard practice is to surround his vehicle and attempt to control his speed... (Lawson, 2007).

I sine bøger beskriver David Lawson, hvordan disse stalkinggrupper arbejdede sammen på kryds og tværs af den amerikansk-canadiske grænse. Hvor en gruppe vendte om ved grænsen, skriver Lawson, stod en ny gruppe parat på den modsatte side i de situationer, hvor *the target* krydsede grænsen (Lawson, 2001).

Syv dage senere var jeg tilbage i Danmark efter at have været vidne til det hidtil værste hackerangreb, der kostede mig det speciale, jeg sad og skrev på – og dagen efter var det, at jeg var udsat for den første skudepisode efter at være ankommet til mit faste holdested på Marievej sidst på aftenen.

Allerede i dagene efter, at jeg var begyndt at sove i min bil, kunne jeg i bakspejlet se korteger af kriminelle warlords med

deres vestegnskærestere på passagersædet defilere forbi i deres dyrere biler, mens de nedstirrede mig igennem nedrullede sideruder. Foran mig lå Øresund, bag mig velhaverkvarteret af dyre villaer. Rakkerlivet havde tvunget den organiserede stalking ud af busken, hvilket i en kort periode gjorde det muligt at dokumentere de forbrydelser, jeg var udsat for, omend folkene inden for den organiserede stalking opførte sig endnu mere paranoidt, end man kunne anklage mig for at være, da først det rygtedes, at jeg i al hemmelighed forsøgte at filme, hvad der foregik.

Der gik heller ikke mange dage, fra jeg havde hentet min bil hos forhandleren i slutningen af juli 2017, til jeg blev klar over, at jeg kørte rundt med en sporingsanordning i bilen.¹⁶ En bil rippet for trådløse foranstaltninger med det formål at tjekke ud af overvågningssamfundet. Af samme grund havde jeg også været nødt til at udskifte al hardware, så der skulle ikke meget til at regne ud, at jeg kørte rundt med en skjult sporingsenhed: Lukkede sommerhusområder, øde landområder og private stikveje; uanset hvor jeg har holdt parkeret, er jeg blevet fundet i løbet af ganske kort tid, og langsomt gik det op for mig, at det her ikke var organiseret kriminalitet i traditionel forstand, og var jeg i tvivl, var politiets modvilje i forhold til at starte en egentlig efterforskning et vink med en vognstang.

¹⁶ Først i 2021 skulle jeg blive klar over, at måden, jeg formentlig er blevet sporet på, er identisk med måden, man i dag sporer en telefon eller en hvilken som helst anden computer. Det var efter, at jeg i april blev mål for en særlig intensiv stalkingkampagne efter to års mere eller mindre stilstand i den fysiske forfølgelse, og jeg i den forbindelse begyndte at undersøge, hvorvidt min bil var udstyret med en *find my car* funktion og ad den vej fandt ud af, at det er de fleste moderne biler.

Efter den første skudepisode var jeg begyndt at overnatte i min bil foran Bellahøj Politistation i den tro, at det måtte være et sikkert sted at holde parkeret for natten. Jeg havde stadig alt at lære og var ikke forberedt på, at endnu en skudepisode skulle finde sted ude foran min bil natten mellem den 16. og 17. august 2017 på gruspladsen foran Bellahøj Politistation: Blot en uge efter den første skudepisode.

Klokken har været omkring to-tre om morgenen, da jeg blev vækket af det første skud efterfulgt af yderligere to skud. Gennem forruden kunne jeg se en hvid, ældre Volvo Stationcar rulle ud fra gruspladsen i roligt tempo. Indeni sad to karseklippede vestegnstyper, der ikke udvist det ringeste tegn på hastværk. Mennesker, hvoraf flere ifølge eget udsagn var hævet over loven, og som baseret på mine egne erfaringer udfyldte en form for paramilitær funktion i fredstid.

"We are like the police, except we are above the police," (Lawson, 2007).

Før jeg havde lagt mig til at sove på førersædet med udsigt over en tom grusplads og Station Bellahøj i ryggen, havde jeg placeret jagtkameraet under bilen pegende i retning af indkørslen til gruspladsen. Hvad jeg ikke havde taget i betragtning var, at indkørslen og gruspladsen var for stor til, at den hvide Volvo stationcar på noget tidspunkt kom indenfor rækkevidde af kameraets bevægelsessensor. Jeg trøstede mig med, at der formentlig var overvågningskameraer omkring politistationen, og at man fra politiets side som minimum burde kunne se dele af hændelsen på politiets overvågningsoptagelser.

Vanen tro mødte jeg derfor op på politiets afdeling for borgerhenvendelser på Københavns Hovedbanegård den 17. august 2017. Endnu havde jeg ikke anmeldt den første skudepisode fra Marievej, da jeg var klar over, at det formentlig ville være slut med at dokumentere de skjulte forbrydelser, hvis det rygtedes, at jeg filmede med skjult kamera, og jeg i forvejen ikke havde de bedste erfaringer med at opsøge politiet.

Henvendelserne foregik på Københavns Hovedbanegård, hvor politiet har en afdeling til at tage sig af borgerhenvendelser. Det var på ingen måde en anbefalingsværdig oplevelse at skulle stå og fortælle om sine oplevelser i et lille, åbent miljø, hvor andre borgere med ærinde hos politiet praktisk talt ikke kunne undgå at høre, hvad der blev sagt.

Jeg ankom kort før lukketid og skulle for første gang opleve at blive taget alvorligt. Hele det vagthavende personale var enige om, at der var tale om en skudepisode og henne for at kigge på videooptagelsen fra Marievej. Jeg fik sågar lov til at blive en halv time efter lukketid grundet alvoren i det bevismateriale, jeg havde indleveret. Flere var gengangere og plejede at høre til koret af politifolk, der mente, at jeg måtte være psykisk syg, men en betjent skilte sig ud som venlig og hjælpsom. Han var oppe i alderen og tilhørte tydeligvis den gamle skole. Der blev talt i telefon med en medarbejder fra politiets efterforskningsenhed, alt imens jeg følte en ubeskrivelig lettelse. Endelig blev jeg taget alvorligt, inden det gik op for politiet, at videomaterialet var optaget på Marievej i Hellerup og ikke Marievej på Amager. Herefter stoppede alt politimæssigt arbejde, og personalet kunne holde fyraften med den begrundelse, at episoden havde fundet

sted uden for Københavns Politikreds.

”Jamen, jeg bor i København!?”

”Det spiller ingen rolle. Du skal anmelde hændelsen i den politikreds, hvor den har fundet sted.”

Jeg var målløs og tæt på slået ud. I et år havde jeg været udsat for personfarlige krænkelse, der havde sendt mig ind og ud af hospitalet. Jeg var blevet hånet, kaldt sindssyg, og når jeg så endelig var i stand til at fremskaffe fysiske beviser på den kriminalitet, jeg var udsat for, blev jeg kostet rundt mellem de forskellige politikredse i henhold til interne procedurer og i modstrid med al sund fornuft, medmindre man er involveret i organiseret kriminalitet og ønsker at forpurre optrevlingen.¹⁷

Fast besluttet på at søge hjælp hos de relevante myndigheder mødte jeg op på Gentofte Politistation den følgende dag. Jeg blev ført ned i de hellige haller, en etage under gadeplan, og afhørt af en bevæbnet politibetjent på et lille kontor. Læser jeg rapporten igennem, er der flere fejl, og jeg portrætteres generelt som paranoid, men beviserne kunne de ikke løbe fra – eller kunne de? Det skulle senere vise sig, at min sag blev henlagt samme dag, jeg mødte op hos Gentofte Politi, så det kunne de åbenbart godt.

¹⁷ Der findes flere eksempler, hvor det har taget det amerikanske delstatspoliti årtier at opklare grænseoverskridende kriminalitet, netop fordi politiet ikke arbejdede sammen på tværs af delstatsgrænserne.

Kongemordet

Before I come to the present I would like to look at the recent past. By which I mean United States foreign policy since the end of the Second World War. I believe it's an obliquity upon us to subject this period to at least some kind of even limited scrutiny (...). Everyone knows what happened in the Soviet Union (...) during the post war period, the systematic brutality the widespread atrocities, the ruthless suppression of independent thoughts all this has been fully documented and verified, but my contention here, is that the United States crimes in the same period, have only been superficial recorded let alone documented, let alone acknowledge, let alone recognized as crimes at all (Pinter, 2005).

Den 21. april 2020 hørte jeg et afsnit af en radioføljeton på Radio4 om mordet på Olof Palme. Et mord, der på eksemplarisk vis skulle løfte sløret for de dele af staten, vi aldrig hører omtalt, og som foretrækker at arbejde udenom offentlighedens bevågenhed. Ser jeg bort fra skyldsspørgsmålet, skulle Palmemordet åbne dørene til flere højtplacerede, navngivne personer inden for det svenske politi og forsvar, der førte deres helt egen dagsorden udenom statsministeren, udenom demokratiet. Folk, der ikke alene dannede hemmelige alliancer inden for staten, men som var bundet sammen af et hemmeligt, internationalt netværk, der strakte sig på kryds og tværs af kloden og involverede høj som lav, herunder danske medlemmer af *Stay Behind* (Radio4, 2020).

Palmemordet bliver hermed nøglen til at forstå, hvordan nyere vestlig historie er skruet sammen, og hvilke aktører det er, der

opererer i kulisserne og som en understrøm gennemsyrrer alle centrale dele af styringen af Vesten.

“Der er folk, der ikke ønsker fred,” udtaler en historiker i radioserien om mordet på Palme. Folk, der konspirerede mod Palme i det skjulte, og som så svensk neutralitetspolitik og socialismen som deres hovedfjende. Folk, der førte an i en skjult krig med tætte forbindelser til CIA, og som så det som deres pligt at værne om demokratiet gennem udemokratiske metoder som mord, spionage og registrering af folk på venstrefløjen (Radio4, 2020).

Teorien er (man kan diskutere, hvor meget der er teori, eftersom det hele bygger på faktuelle hændelser), at Palme var udsat for en sammensværgelse, der involverede højtrangerede personer inden for det svenske militær og politi med rødder i det højreekstreme miljø. I følge en ekspert i radioprogrammet om mordet på Olof Palme skal dette højspændte politiske klima ses i forbindelse med, at Sverige ikke er med i NATO og geografisk deler farvand med det tidligere Sovjetunionen. Sverige har igennem tiden været trækplaster for sammensværgelser og hemmelige grupper, der arbejdede imod den siddende regering og Olof Palmes neutralitetspolitik. Spørgsmålet er, om vi er så meget anderledes på den anden side af sundet i et lille land som Danmark? Fandtes der overhovedet nogen sammenhæng mellem efterforskningen af mordet på Olof Palme og min egen fortælling? Ja, i den forstand, at efterforskningen af nordens største mordgåde i nyere tid er med til at kaste lys over de skjulte magtstrukturer, der bekæmpede venner af Sovjetunionen under den kolde krig og som så mig som “barn af fjenden”, uden at det var noget, der blev talt højt om.

Livet på Vestegnen skulle få en særlig betydning for mit syn på mennesker. Her opdagede jeg allerede som barn, at jeg var anderledes efter at være flyttet til Ishøj. Og ikke nok med, at jeg var anderledes, jeg var også forkert i visse menneskers øjne. En særstatus, der skulle give mig et nuanceret billede af menneskets iboende egenskaber, hvorimod andres privilegium syntes at være, at de i vid udtrækning var i stand til at lukke øjnene for menneskets mindre pæne sider.

”Kan det ske igen?” Spurgte jeg min stedfarmor, Dagmar Andreassen, kendt kommunist og forfatter tilbage i 70’erne og 80’erne, på spørgsmålet om, hvorvidt Anden Verdenskrigs kunne gentage sig.

”Nej,” lød svaret kategorisk.

”Hvorfor ikke?”

”Det kan det bare ikke,” svarede min stedfarmor, antageligt ud fra den antagelse, at menneskeheden havde lært af sine fejl og deri lå hendes fejl, det vidste jeg allerede som barn. En fejl, jeg aldrig har haft det privilegium at begå.

Den kolde krig var en heksekedel af modsatrettede synspunkter, der strides i det skjulte, og som kunne iagttages fra barnehøjde, når man færdedes i de forskellige hjem, på tværs af uoverensstemmelserne, på tværs af politiske synspunkter. Som børn var vi ikke begrænset af politiske ståsteder, men navigerede i et landskab af modsatrettede synspunkter og levemåder. Langt de fleste af mine venner kom fra mit eget

miljø, men der var også de af mine klassekammerater, hvis forældre var glødende Glistrup-tilhængere, og som tolererede sådan én som mig, fordi jeg var veninde med deres datter. Jeg færdedes i alle sociale dele af det politiske landskab på Vestegnen og så og hørte alt det, der normalt bliver inden for hjemmets fire vægge: Fra velmenende, racistiske bemærkninger til en almen utilfredshed over livet. Fra parcelhusfamilier med svømmepøl i baghaven til mødre, der pimpede i det skjulte. Fra hippier, der røg sig vind og skæve og sang *we shall overcome*, til børneporno i det bagerste af fars skuffedarium og seksuel misbrug af datteren. Fra mine forældre, der levede i en naiv forestilling om, at de spillede inden for demokratiets rammer og hængte valgplakater op i vinduet, når der var valg, så ingen var i tvivl om deres politiske ståsted, til en generel utilfredshed over gæstearbejdere, skattetryk og alle de forandringer, der var fulgt med 60'er-oprøret og hele frigørelsesbevægelsen. Om man var statsminister eller barn i 70'erne, krigen rasede i det skjulte, hvad enten det foregik på den ene side af Øresund eller den anden, uden at jeg nogensinde havde hørt om Barbro Sagnell før 2020.

Jeg var på vej hjem i min bil, da jeg tilfældigt hørte hendes navn omtalt i programmet om Palmemordet. En kvinde, der skulle komme til at spille en central rolle i den hemmelige civile gruppering FRO (den Frivillige Radiostation) gennem sine kontakter til højtplacerede folk inden for det svenske forsvar, der havde det tilfælles, at de delte den samme bekymring over svensk neutralitetspolitik, hvilket ifølge eksperter i palmeefterforskning skulle danne grundlag for et kongemord, der sjældent er set siden Shakespeare. Mordet på

Olof Palme. Et mord, der skulle få en central betydning for min forståelse af de hemmelige, internationale netværk, der styrer verden fra kulisserne og ifølge en ekspert i radioserien om efterforskningen af Palmemordet "ikke ønsker freden". Folk, der både talte statslige som ikke-statslige aktører i skikkelse af Barbro Sagnell, hvis opgave det var at overvåge *fjender af Sverige*, hvilket ville sige venstreorienterede, narkomaner og i den boldgade, sammen med andre medlemmer af den frivillige radiostation FRO. En beskæftigelse, der bl.a. foregik til fods rundt om i Stockholms gader og blev koordineret gennem brugen af walkie talkies og andre af datidens teknologiske midler (Radio4, 2020).

Kort før mordet på Palme overraskedes den dengang øverste chef for *Säpo*, *Olof Frånstedt*, af en, for ham, ukendt kvinde ved navn Barbro Sagnell, der uden forudgående aftale var troppet op på hans kontor.

Barbro Sagnell vidste igennem sine kontakter inden for det svenske forsvar, at Frånstedt havde et hul i kalenderen, som hun ville benytte til at informere ham om, at FRO huserede i Stockholms gader på jagt efter *formodede* fjender af Sverige. Informationer, der havde til formål at instruere Säpo's øverste chef i at vende det blinde øje til FRO's aktiviteter, og som, udover det absurde i, at en civilist stod og dikterede Säpo's øverste chef, var et udtryk for det tætte samarbejde mellem folk inden for det svenske forsvar og civile paramilitære grupperinger. Et samarbejde, der til forveksling minder om alliancen mellem statslige og ikke-statslige aktører i Krigen mod Terror og overvågningen af lovlige bevægelser som for eksempel *Occupy*

Wall Street (Radio4, 2020; Priest et al., 2010; Valentine, 2017A).

Noget kunne tyde på, at Krigen mod Terror og organiseret stalking ikke er andet end gammel vin på nye flasker, og der tegner sig et billede af, at der bag *the post-truthworld* gemmer sig årsagssammenhænge, der knytter den ene begivenhed efter den anden sammen i en samlet fortælling, *den ufortalte historie om Vesten*.

En historie, hvor skjulte kræfter siden *Den Kolde Krig* har ført en hemmelig krig mod folk til venstre for midten, hvad enten det var socialdemokraten Olof Palme eller medlemmer af politiske partier på den yderste venstrefløj og deres familier.

The Invisible Third World War.

Efterforskningen af mordet på Olof Palme fortæller det hele og løfter sløret for alt det, der foregår i kulisserne, og som vi sjældent hører om, medmindre vi selv opsøger det. En efterforskning, der stadig regnes for uopklaret blandt flere eksperter til trods for, at der næppe er noget mord i skandinavisk historie, der er så gennemlyst som mordet på Olof Palme, hvilket rejser spørgsmålene:

Hvordan er det overhovedet muligt, at et så omfattende efterforskningsarbejde aldrig har ført til domsfældelse af de skyldige?¹⁸

Hvordan er det overhovedet muligt, at en folkevalgt

¹⁸ Efter at jeg skrev dette kapitel, har man fra officiel side i Sverige annonceret, at Scandia-manden stod bag mordet på Olof Palme. En person, der til forskel fra Christer Petterson er død og ikke i stand til at forsvare sig selv. Case closed – om ikke andet så officielt.

statsminister myrdes på åben gade i et af datidens fredeligste demokratier?

Der er simpelthen noget, der ikke passer ind i den kollektive fortælling om, at vi lever i den frie og demokratiske del af verden, hvilket skulle stå klart på årsdagen for 9/11, hvor jeg lå i en hospitalsseng. Kørt ud på et sidespor og parkeret på fire hjul på selvsamme hospital, jeg skulle opsøge for første gang otte måneder forinden.

Os og dem

Kig på det land, vi elsker. Kig dig omkring. Der er herlige udsigter. Og der er frihed. Frihed er en medfødt amerikansk rettighed, der betyder mange forskellige ting. Det er en omgang golf på en fin golfbane. Det er en tur i rutsjebanen i en forlystelsespark. En dag til byfesten – en spændende dag. Friheden til at rejse i alle 50 delstater – ubegrænset adgang til juvelerne i kontinentets krone. For alle os findes hele USA, alle dets skønne udsigter, dets historiske arv, dets grænseløse muligheder.

The Land we Love (Peck, 2016).

Helt frem til 2016 skulle jeg begå den fejl at tage det vestlige frihedsideal alt for bogstaveligt. Jeg var langt fra uvidende om den sorte borgerrettighedsbevægelses strabadser i 60'ernes Amerika, men der er langt over Atlanten, og jeg havde, udover centrale, historiske begivenheder, der med al tydelighed røbede stor uretfærdighed, intet nærmere kendskab til *den ufortalte historie om Vesten*. Jeg havde aldrig hørt om *Operation Mockingbird*, *MKUltra* eller *COINTELPRO*, og jeg var aldrig blevet præsenteret for den amerikanske regeringsfilm, *the Land we Love*. En film fra 1960, der i ord og billeder beskriver den amerikanske stats udgave af frihed.

”Frihed er mange ting,” fortæller en speakerstemme til billederne af unge, hvide amerikanere, der fornøjer sig med forskellige fritidsaktiviteter. Frihed er retten til at søge egne mål og skabe et liv i velstand – økonomisk frihed. Friheden til at tage del i den amerikanske forbrugsfest; det er essensen af

det frihedsideal, der tegnes i regeringsfilmen *the Land we love*. Fritidssysler, ferier, bevægelsesfrihed og friheden til at købe bil, campingvogn og andre af de modetrends, der dukkede op, efterhånden som velstand og fritid blev allemandsseje op igennem 60'erne og 70'erne: Spies, Tjæreborg og friheden til at rejse, hvorhen man ville, stuvet sammen i en tilrøget flykabine sammen med resten af danskerkolonien på vej mod sydens himmelstrøg. Verden lå for vores fødder, dengang det stadig var tilladt for os børn at stå i cockpittet og kigge udover skyerne. Det materialistiske frihedsideal gik sin sejrsgang – ikke et ord om ytringsfriheden og retten til at sige, mene, sågar tænke, hvad man ville.

Either you are with us or you are with the terrorists.

Denne form for sandkasseretorik, der kan observeres blandt små børn i sandkassen, som mangler at forfine deres sociale bevidsthed, og som George W. Bush Junior skulle gøre sig til talsmand for, havde, baseret på de senere års erfaringer, splittet befolkningen i *Os og Dem*. Bag mig kunne jeg i bakspejlet se en hale af den type mennesker, der op gennem 70'erne og 80'erne var rigt repræsenteret på Vestegnen, og som ikke følte sig bundet af love og regler eller havde tradition for at følge dem, ligge i deres biler. Mennesker, for hvem der ikke var langt fra tanke til handling, og hvor følelserne sad udenpå tøjet. Mennesker, der gerne benyttede deres ytringssikrede rettigheder til at udskamme dem, der stak ud af mængden. Livet på landevejen skulle for alvor åbne mine øjne for de mentalitetsforandringer, der havde fundet sted i visse dele af befolkningen, på min flugt gennem et anderledes Danmark end det, jeg havde lagt bag mig.

Mobilitet, uforudsigelighed og konstant bevægelse var blevet en del af min overlevelsesstrategi. På positivside skulle jeg lære, at den moderne forbruger kan klare sig med langt mindre, end vi sædvanligvis får fortalt gennem reklameindustrien. På negativsiden var det tydeligt, at jeg kørte i ring. Kørt fast i en fastlåst situation uden de store fremtidsudsigter. De eneste udsigter, der lå foran mig, var udsigterne over det danske landskab, mens jeg fór fra Herodes til Pilatus. Frem og tilbage, frem og tilbage; det var den frihed, jeg kunne gøre mig forhåbninger om, da jeg fire dage efter at være fraflyttet Blågårdsgade blev indlagt på *lungemedicinsk afdeling* – fanget i *the American Dream* – drømmen om frihed.

Fra min seng kunne jeg se politihelikopterne over byens tage og lytte til sirenerne, der blæst op og ned ad Tagensvej på årsdagen for Krigen mod Terror. Det var under bandekrigen. En tid, hvor der herskede noget der mindede om undtagelsestilstand i København, uden at det på daværende tidspunkt var gået op for mig, at min forståelse af frihed ikke passede ind i det vestlige frihedsideal. Jeg var først lige blevet opmærksom på, at den organiserede stalking var et internationalt fænomen gennem forskellige søgekriterier på internettet, dagen før min indlæggelse den 4. september 2017. Den organiserede stalking var med al tydelighed mere og andet end et netværk af kriminelle grupperinger, og det hjalp ikke at flygte fra problemet. I slutningen af året begyndte jeg derfor at søge efter en semipermanent løsning på en af landets boligportaler. Valget faldt på et kælderværelse, denne gang som logerende hos en tandlæge, der boede i et lille rækkehus i udkanten af Vangede.

Udlejer var lille og spøjs af udseende og symboliserede alt, hvad der er småborgerligt, mens hun granskede mig med dette hemmelighedsfulde blik, der burde have fortalte mig, at hun vidste noget, jeg ikke vidste, og fået alle alarmklokker til at ringe. Endnu havde jeg stadig alt at lære om den interne splittelse i befolkningen, der for udenforstående kan være svær at få øje på. Desuden gav det ingen mening, at en veluddannet kvinde skulle være parat til at sætte sit liv overstyr og lade sig involvere i den organiserede stalking, uden at jeg på daværende tidspunkt var blevet klar over, at der var tale om aktiviteter, der fandt hjem i antiterrorloven.

Det var begrænset, hvor meget lys, der slap ned gennem lyskasserne ud til en indhegnet have med højt stakit og lukket, udendørs havestue. Jeg havde fundet et sted, godt beskyttet under jorden, uden at tænke over, at jeg var fanget i en kælder uden de store flugtmuligheder. Allerede få timer efter at være flyttet ind i det hvidmalede kælderrum med fritliggende bjælker og ovenlysspots i loftet stod det imidlertid klart, at der var noget, jeg ikke havde forudset, da jeg beså værelset: Den elektromagnetiske chikane begyndte forfra. Denne gang fra stuen ovenover.

Det kan være svært at sætte ord på, hvad det vil sige at være i en situation, der for de fleste mennesker er så ufattelig, at den er at forveksle med paranoia og vrangforestillinger. Presset fra alle sider var enormt. Jeg havde kun lige forladt *lungemedicinsk* for anden gang få uger forinden. Politiet havde henlagt en skudepisode samme dag, jeg indgav bevismaterialet, og mit liv var kørt til opmagasinering, mens jeg selv forsøgte at slippe

væk fra den organiserede stalkings hemmelige våben, der på det her tidspunkt havde vist sig livsfarlig af flere omgange.

Hvordan var det overhovedet muligt? Hjernen haltede ubehjælpeligt efter og forsøgte at bearbejde de forskellige hændelser i samme tempo, som de fandt sted. Hvad der var startet med en flugt fra et netværk af kriminelle, der jagtede adrenalinsuset, ofte i grupper på fem til syv biler uden skyggen af respekt for nogen grænser, heller ikke fartgrænser, havde udviklet sig til at gælde stadigt større dele af befolkningen. Jeg var klar over, at det ikke gav mening, at en tilfældig kvinde skulle være involveret i den organiserede stalking. Det var først, da jeg gik i seng, at tanken strejfede mig: Hvem havde kontaktet hvem?

Naturligvis havde udlejer kontaktet mig. På hendes boligprofil kunne jeg også se, at den var oprettet i dagene efter, at jeg var begyndt at søge på et værelse. I den korte tid jeg boede i kælderværelset skulle jeg også komme hjem til et værelse, der var blevet gennemført. Baseret på lignende erfaringer skulle der derfor ikke meget til at se fordelene i at have mig boende hos folk med tilknytning til den organiserede stalking.

Udlejer og hendes mand boede hver for sig, hvilket betød, at hun stort set aldrig var hjemme om natten. Det var der til gengæld andre, der var. Tyve minutter – højst – gik der fra, at hun var taget af sted om aftenen, til at hoveddøren smækkede ovenover og skridt fra fuldvoksne mænd og lyden af møbler og andre tunge genstande, der blev flyttet rundt i stuen ovenover, trængte ned gennem gulvet til kælderværelset.

14 dage senere flyttede jeg ud af kælderværelset, 8000 kroner fattigere. Klokken har været tre-fire om morgenen, da jeg pakkede mine ting og forlod kælderværelset for sidste gang. Ovenover bevægede skridt fra to personer eller mere sig rundt i stuen, uden at jeg vidste, hvad jeg kunne forvente, eller hvem der befandt sig i huset udover mig. Alt jeg vidste, var, at afstanden mellem mig og mine gerningsmænd ikke var større, end at døren til kælderværelset var ulåst, og at de når som helst kunne tage turen ned ad kældertrappe. Jeg var fanget, fanget i et vanvid, hvor folk, jeg ikke kendte, havde sluppet den indre svinehund løs.

Is there anybody out there?

Direct invasion of a sovereign state has never in fact been America's favorite method. In the main it has preferred what it has described as low intensity conflicts: Low intensity conflicts means, that thousands of people dies, but slower than if you dropped a bomb on them (...). It means that you infect the heart of the country, that you establish a malignant growth and watch the gang green bloom. When the populace has been subdued or beaten to death, the same thing, and your own friends the military and the great corporations sits comfortably in power, you go before the camera and say that democracy has prevailed (Harold Pinter 2005).

Efter at være flyttet på værelse i et bofællesskab i Gentofte i marts 2018, skulle jeg for alvor erfare, hvordan den organiserede stalking i vid udstrækning var at forveksle med en generel mentalitetsforandring i store dele af befolkningen. Det var ikke mange måneder siden, jeg havde forladt kælderværelset i Vangede, for kortvarigt at runde det hostel i Fredensborg, der siden salget af min lejlighed havde været et tilbagevendende tilflugtssted, inden jeg flyttede ind hos en ven i København. Fire uger senere havde jeg fået nok af tætbyggede boligområder og folk på stoffer, der havde sluppet alle hæmninger, hvad angik andres liv og helbrede. Folk, der med al tydelighed konkurrerede om at være mest dristige, og som ikke gik af vejen for at skaffe sig adgang til forskellige nærliggende lokaliteter, der gjorde det muligt at udsætte mig for elektromagnetisk chikane, hvad enten der var tale om lejligheder, loftrum eller kældre.

Although some devices are labeled as microwave weapons,

the microwave range is commonly defined as being between 300 MHz and 300 GHz (...), står der på Google, når man søger på ord som microwave weapons og lignende søgeord, hvilket efterlod et alternativ: flygt. I slutningen af marts flyttede jeg derfor ind i en gammel villa med udsigt over Gentofte Sø, som skulle blive mit hjem de næste seks måneder. Gennem noget familie var jeg kommet i kontakt med en udlejer af en gammel villa i et af landets nok mest fredelige villakvarterer, omgivet af lovlydige samfundsborgere (alt efter, hvordan man vælger at fortolke loven); denne gang på "den rigtige side af motorvejen".

Der er det, jeg kan bevise, og så er der det, der må anses for indlysende, som for eksempel, at folk i toppen af samfundet ikke foretager sig noget ulovligt, de ikke kan slippe af sted med, hvilket skulle blive et fingerpeg om, at der stod magtfulde kræfter bag den organiserede stalking, i forbindelse med, at jeg blev klar over, at der også fandtes mennesker i Gentofte, der lagde hus til denne organiserede stalking.

Det er ikke meget mere end 100 år siden, at dusørjægere jagede lovløse til hest. I dag opereres der med termen *non-persons*¹⁹. Denne særlige kategori af mennesker, der går rundt iblandt os uden nogen krav på beskyttelse. Alt, jeg havde tilbage var retten til at flygte, hvorhen jeg ville, mens jeg gennem bilens forrude kunne nyde udsigten over de nationale kronjuveler og

¹⁹ I sit brev til attorney William Barr skriver tidligere NSA-medarbejder Karen Melton Stewart: Homeland Security has (...) introducing the notion the person is now secretly declared a non-person and may be extrajudicially killed. Access to them is "sold" to various Military Industrial Complex (MIA) contractors, actual military, and medical labs and corporations to remotely experiment on them as "biospecimens" requiring no consent (Stewart, 2019)

naturskatte med resterne af det liv, jeg plejede at leve, opbevaret på en bankkonto og et lager i Nordvest.

Oh, what a wonderful world.

Danmark, verdens lykkeligste land. Det rene slaraffenland, hvor enhver er fri til at søge egen lykke og velstand, så længe man ikke afviger nedværdigt fra idealet. I bogen *Stigma* beskrev Erving Goffman i sin tid, hvordan der i USA eksisterede en særlig prototype på det perfekte menneske: Den hvide, protestantiske, collegeuddannede, heteroseksuelle familiefar, bosat i et pænt forstads kvarter i nordstaterne med en ikke så fjern sportskarriere bag sig. Kriterier, der kan være svære at opfylde for størstedelen af befolkningen, hvad enten de ryger, spiser eller drikker for meget, er lavtlønsarbejdere, har en anden hudfarve, religion eller, Gud forbyde det, er imod USA's way of living – *the American Dream*. Drømmen om frihed. *Oh, what a dream.*

Det skulle hurtigt stå klart, at der var dem, der mente, at jeg ikke passede ind blandt bedsteborgerne i Gentofte. En mand forsøgte at køre mig ned på fortovet til stor morskab for den kvindelige medpassager: en yngre, slank blondine, hvis hvide smil lyste op i ren skadefryd. En anden trykkede hornet i bund, uden at jeg nåede at opfange andet gennem sideruden end et ildrødt, fedladent ansigt, der sad bag rattet og skreg af sine lungers fulde kraft i en lydtæt bilkabine. Jeg havde en mission. Akkurat som da jeg som barn løb rundt i en skov på en socialistisk pionerlejr uden at ane, hvor jeg var, hvad den nærmeste by hed, hvor jeg var på vej hen, eller hvorfor jeg

overhovedet løb rundt i en skov et sted i Jylland – og der skulle ikke mere til at vende spillet end, at jeg tog hele turen rundt i en rundkørsel for at lægge mig bag mine forfølgere, mens alt, hvad jeg før troede om den frie og demokratiske del af verden, styrtede i grus bag mig.

Der var ingen vej tilbage. Jeg havde alt at vinde til forskel fra det danske idealmenneske, der lever nord for København bag hvidmalede stakitter og en her-går-det-godt-attitude, og som havde alt at miste: det gode liv, det tæmmede liv, et liv i materialistisk frihed, hvor alt, der er at stræbe efter, er nydelse og velstand, og hvor alle, der træder ved siden af, øjeblikkeligt meldes ud af fællesskabet. Alt, hvad jeg før havde haft, var væk, hvilket paradoksalt nok rummede et element af frihed. Friheden til at gøre nøjagtig som jeg havde lyst til, uden at følge spillets regler, som ret beset ikke var til min fordel.

It's a one way surveillance, stalking and harassment campaign only, og jeg spillede ikke efter reglerne, hvilket kunne få selv den bedste til at tabe masken og eksplodere i uforfalsket raseri, når jeg tog turen rundt i rundkørslen for at lægge mig bag mine forfølgere. Jeg havde alligevel ikke andet en tid efter at have mistet de privilegier, der følger med at leve i en demokratisk retsstat: Bolig, job, omdømme, privatliv, formue, sikkerhed, tryghed og fritid til at spekulere over alt det, jeg ville ønske, jeg havde råd til.

Alt det var væk, så jeg bort fra den friværdis, jeg havde formået at akkumulere som en anden god samfundsborger, inden jeg blev ramt af organiseret stalking. En friværdis, der skulle

komme mig til gode og sikre, at jeg kunne bruge al den tid, jeg ville på at ligge og køre rundt efter mine forfølgere, hvis det var det jeg havde lyst til eller opsætte skjulte kameraer i nabolaget. Der var intet, der holdt mig tilbage og inden længe var villakvarteret på den anden ende. Jeg havde overskredet en usynlig grænse, for der er forskel på folk, og folk i Gentoftede ejede ikke den samme fysik som en ung fyr på stoffer med et forvrænget selvbillede af at være uovervindelig. Velstanden havde sat sine spor. Selv den daglige gåtur med hunden rundt om Gentoftede Sø var, ud fra hvad jeg kunne iagttage, mere, end flere kunne overkomme, men så var det godt, at de havde deres indhegnede haver, disse vellykkede samfundsindivider nord for København, hvor de frit kunne bevæge sig rundt låst fast i et konformistisk tankesæt, mens de længtes efter ferie og andre fornøjelser og værdsatte livet i frihed.

Freedom as it is viewed by an entrapped mind. Hvilken frihed.

Første tegn på, at nettet strammedes var, da jeg blev ramt af en lodret smerte, der borede sig ned gennem hjernen. Ovenover det værelse, jeg havde lejet, var et støvet loftrum med gammelt skrammel fra en svunden tid, og en etage højere oppe, *orbit: the perfect surveillance post*. Men inden jeg helt mister jordforbindelsen, kan det være hensigtsmæssigt at springe frem til tidspunkt, hvor jeg bliver klar over, at jeg udskiller nano-teknologier.

I am asking you to play a role in helping these victims and also stopping the massive movement in the use of Verichip and RFID technologies in tracking Americans, som Jim Guest skrev til sine

politiske kollegaer i 2007. Men hvad vil det egentlig sige – RFID, radiofrekvensidentifikation? For nogle år siden var der i juledagene en debat på TV2 News om fordelene ved at få indopereret end chip under huden med oplysninger om alt fra sygesikring til lægejournaler og kontokort i de tilfælde, hvor en person var udsat for en ulykke eller havde mistet sit kontokort og hvad der ellers blev diskuteret af fordele på TV2 News. Bagsiden af medaljen ved RFID skulle jeg i særdeleshed få at mærke efter at være flyttet på landet i slutningen af 2018, langt fra nærliggende naboer. Men jeg skulle helt frem til 2021, før det ikke længere kunne skjules, at jeg udskilte nano-teknologier. Teknologier, der udmærkede sig ved at danne units under det mikroskop, jeg havde anskaffet mig og som var at forveksle med: *millimeter sized sensors, robots and other devices*, som der står om *neural dust* på Wikipedia, og som kunne fjernstyres ved hjælp af *brain to computer interface*.²⁰

Brain to computer interface?!

Jeg havde hardware i kroppen. En hardware som kunne kontaktes trådløst gennem radiofrekvensidentifikation, mit 'telefonnummer'. Det lød næsten for utroligt til at kunne være sandt, men der er meget, der er utroligt, og som befolkningen godtager som en naturlig del af hverdagen. Spekulerer jeg over, hvordan det er muligt at kommunikere trådløst med folk på den anden side af jorden, kan jeg ikke forklare det. Begynder jeg at overveje, hvordan jeg kan sende store billed- og andre datafiler fra en trådløs computer i Danmark til en computer på

²⁰ Officielt er neural dust udviklet med henblik på at afhjælpe forskellige helbredsproblematikker remotely.

den anden side af jorden, bliver det endnu mere uforklarligt. På samme måde forholder det sig med brain to computer interface, som nok udvider forståelsen af trådløs kommunikation mellem mennesker, men som ikke er meget anderledes end at ringe til en person fra sin mobiltelefon.

Neural dust is a term used to refer to millimeter-sized devices operated as wirelessly powered nerve sensors; it is a type of brain-computer-interface. (...) capable of absorbing and reflecting radio frequency (RF) energy when in close proximity of an RF interrogator, which is a device that transmits RF energy (Wikipedia, 2021).

Sådan stod der i 2021 på Wikipedia om neural dust, som hører ind under kategorien, smart dust. Der står også om nano-teknologier, at de primært lægger sig i lunger og hjerne, hvilket kunne forklare, hvorfor jeg foruden at få diagnosen *electro hyper sensitivity* i 2020, som er en diagnose, der dækker over mikrobølgerelateret nedbrydning af hjernen, skulle få diagnosen KOL i 2021:

Could be as harmful as asbestos if inhaled in sufficient quantities. A newspaper article reports that workers in a paint factory developed serious lung diseases and nanoparticles were found in their lungs (Wikipedia, 2021).

Jeg havde, uden at vide det, nået *point of no return* i takt med, at jeg bevægede mig ind på fremmed territorium. Et usynligt territorium, som jeg havde forsøgt at løbe fra, indtil det stod klart, at man ikke kan gemme sig i det postmoderne samfund, når man som borger er logget på the Grid. Tidligere var det

muligt at tage batteriet ud af sin telefon, endnu et privilegium jeg havde mistet efter at den organiserede stalking mere eller mindre skulle ophøre fra den ene dag til den anden for at blive overtaget af en digitaliseret udgave af overvågningssamfundet, der gjorde det muligt at betjene de nano-teknologier, jeg havde fundet dokumentation for, at jeg havde i kroppen.

Is there anybody out there?

Det er der, i form af Regans Stjernekrigsprogram, The Space Defense, 5G og fanden og hans pumpestok. Jeg var for alvor begyndt at få øjnene op for alt det, der foregår henover hovedet på befolkningen og som kan kobles sammen med Operation Mind Control. En operation, der skulle få en særlig betydning efter jeg var blevet klar over samspillet mellem nano-teknologier og den futuristiske betegnelse, brain to computer interface. Krigen mod terror, Amerikas sortlistning af mine forældre og Brain to computer interface. Det hele kunne kobles sammen med the Invisible Third World War og ønsket om at slå hårdt ned på statsfjendtlige tanker i befolkningen, mens de endnu var i deres verden.

Set i bakspejlets skulle 2018 blive begyndelsen på et nyt kapitel i den ufortalte vestlige historie, der hele tiden udvidede sig i takt med universets love efter, at jeg begyndte at få en række gammelkendte helbredssymptomer tilbage, der billedligt talt skulle sende mig på en tidsrejse tilbage til 70'erne. Sidst jeg havde ligget og kigget op på stjernehimlen uafbrudt i mere end to timer, havde været på en studietur til London med folkeskolen. Vi havde været i *London Planetarium*, beliggende i centrum

af London, og lå i vores biografstole med blikket rettet mod universet, der lydløst passerede henover den kuppelformede dome. Det eneste, man kunne høre, var æteren og lyden af en tør speakerstemme. Nu havde interessen for himmellegemet og kvantefysikkens love fået fornyet energi efter at jeg var blevet klar over en mulig sammenhæng mellem helbredsproblemer jeg havde haft siden barndommen og the Invisible Third World War.

Space odysseen – det hemmelige rumprogram²¹

With knowledge of the brain, we may transform, we may shape, direct, roboticize man. I think the great danger of the future is that we will have roboticized human beings, who are not aware that they have been roboticized (Lebowitz, 2014).²²

Afstanden mellem *De Glade Tresseres* MKUltra-eksperimenter på danske psykiatriske patienter og *Outerspace* kan synes uendelig lang – dog ikke længere, end at fortidens syndere bindes sammen med nutidens overvågningssamfund af en rød tråd – MKUltra og CIA's ambitioner om at kontrollere den menneskelige bevidsthed.

Lanceringen af lsd blev led i en storstilet CIA-operation om mind control under den kolde krig (...). Gennem hemmelige CIA-fonde blev vestlige psykiatere betalt for at afprøve stoffets virkning på den menneskelige psyke (Larsen, 2005).

Journalist Alex Frank Larsen skrev i sin tid bogen *De sprængte sind* om den danske stats eksperimenter på psykiatriske patienter, der blev overladt til sig selv, fastspændt til hospitalssenge i kælderens under afdeling D1 på Frederiksberg Hospital tilbage i 60'erne efter at være blevet givet astronomiske doser LSD (Larsen, 2005; Madsen, 2014).

²¹ Det er ingen hemmelighed, at USA har militære satellitter i rummet. Alligevel har befolkningen en tendens til at se i den retning, der bliver peget – og pilen peger ikke i retning af *directed energy weapons*, satellitvåben eller vestlig selvransagelse.

²² Citat: *Jose Delgado*, en af fortidens helt store CIA-finansierede frontfigurer inden for MKUltra tilbage i 60'erne.

Ser jeg bort fra, at USA har det med at stikke hovedet frem i skikkelse af CIA i snart sagt alle større tragedier i nyere vestlig historie, er andre nøgleord, der binder *Outerspace* sammen med MKUltra, at der er tale om hemmelige programmer og operationer.

Der er meget, vi ikke får fortalt som borgere i et af verdens frieste demokratier. Der er meget, vi selv må opdage og sætte os ind i, hvis vi ønsker at forstå bevæggrundene bag masseovervågningen. Er overvågningsamfundet et resultat af 9/11 – og i så fald: Hvordan var NSA i stand til at iværksætte et globalt masseovervågningsprogram allerede i månederne efter 9/11?

“I think they were planning on doing it before 9/11. What they did was, they used 9/11 as an excuse for implementing it,” udtaler William Binney om den globale masseovervågning af civilbefolkningen. En udtalelse, der indikerer, at 9/11 skal ses som led i en langstrakt dagsorden med vidtrækkende konsekvenser for den vestlige borger. En dagsorden, der bl.a. skulle komme til at bestå af civil droneovervågning af min ejendom efter, at jeg var flyttet på landet i slutningen af 2018 (Grove, 2015).

Der er det, der kan dokumenteres, og så er der det, der hører under *common sense*, og det, der vækker undren. Fx kan det dokumenteres, at der siden *Ronald Reagans* tid har eksisteret amerikanske militære satellitter i *Orbit*, uagtet at Reagans Stjernekrigsprogram ifølge officielle kilder skulle være blevet *terminated*.

Hvad patienter på Frederiksberg Hospital har tilfælles med

disse militære satellitprogrammer, som vi sjældent eller aldrig hører omtalt i den forbindelse, er, at der i al hemmelighed var tale om forskning, udvikling og testning på uvildige borgere.

Forskning, udvikling og testning.

I 2001 rejste den amerikanske senator Dennis Kucinich et forslag i den amerikanske kongres under titlen *the Space Preservation Act* (Bill H.R. 2977) med det formål at forbyde alle våben og våbensystemer i *Orbit* – samt:

Immediately order the permanent termination of research and development, testing, manufacturing, production, and deployment of all space-based weapons of the United States and their components (Kucinich, 2001).

Denne formulering er central, fordi den dokumenterer, hvordan testning på civilbefolkningen har fundet sted i forbindelse med udviklingen af satellitvåben i stand til følgende:

...electromagnetic, psychotronic, sonic, laser, or other energies directed at individual persons or targeted populations for the purpose of information war, mood management, or mind control of such persons or populations (...) (Kucinich, 2001).

Går man på opdagelse i offentlige arkiver og dokumenter, tegner der sig et noget andet billede af verden end det, vi dagligt præsenteres for gennem medierne. *Common sense* baseret på fakta bliver i den sammenhæng et uvurderligt værktøj i de tilfælde, hvor man går i fodsporene på en af fortidens helte,

Sherlock Holmes, for at finde sandheden gennem logiske rationaler og et forstørrelsesglas.

Fx er the Space Preservation Act (et lovforslag, der aldrig skulle blive vedtaget) et vægtigt bevis, hvilket afføder spørgsmålet: Hvor stor er sandsynligheden for, at disse våben, der dagligt svæver henover vandene, har fået lov til at "stå" og ruste?

After all – who would know?

I det hele taget er der flere forhold, der må anses for selvindlysende, når tankerne begynder at flyde i en lind, uensureret strøm. Alene i vores lille hjørne af verden findes der fem unavngivne, militære satellitter i *Orbit*. Benytter man udelukkelsesmetoden, kan man rimeligt præcist rationalisere sig frem til USA som den helt store elefant i "rummet". NATO råder, ifølge dem selv, ikke over militære satellitter, og det er helt usandsynligt, at disse armerede militære satellitter, der følger jordens rotation, skulle tilhøre fremmed magter – tilbage står USA som den helt store globale spiller i *Outerspace*. Lægger man dertil, at Rusland og Kina, der selv har koloniseret *Orbit*, i sagens natur er bekendt med disse armerede militærsatellitter og deres placering – står ét spørgsmål tilbage: Hvorfor alt dette hemmelighedskræmmeri?

The most important fiction of all is the need for secrecy to preserve our national security (Valentine, 2017A).

I sin bog *CIA as Organized Crime* gør Douglas Valentine op med hele forestillingen om, at hemmeligheder tjener befolkningen.

En anden er William Binney, der udtaler – at mørklægningen af det efterretningsmæssige samarbejde alene skal ses i forhold til, at det er forfatningsstridigt. Udtalelser, der tilsammen tegner et mere usikkert billede af situationen i den frie del af verden end det, der officielt tegnes i medierne Et billede, som man også kan læse ud af *the Space Perservation Act* og kravet om øjeblikkeligt stop for forsøg på enkeltindivider og større befolkningsgrupper gennem (Grove, 2015; Valentine, 2017A; Kucinich, 2001):

Directing a source of energy (including molecular or atomic energy, subatomic particle beams, electromagnetic radiation, plasma, or extremely low frequency (ELF) or ultra low frequency (ULF) energy radiation) (...). ...Inflicting death or injury on, or damaging or destroying, a person (or the biological life, bodily health, mental health, or physical and economic well-being of a person) (...)

Such terms include exotic weapons systems such as –

- (i) *electronic, psychotronic, or information weapons;*
- (ii) *chemtrails;*
- (iii) *high altitude ultra low frequency weapons systems;*
- (iv) *plasma, electromagnetic, sonic, or ultrasonic weapons;*
- (v) *laser weapons systems; (...)*

(Kucinich, 2001).

Generobrer man den kritiske sans, skal der heller ikke megen fantasi til at forestille sig, hvordan sådanne teknologier kan føre til magtmisbrug. *Mulighederne synes endeløse øse, øse...*,

hvilket har skabt grobund for spekulationer om, hvorvidt politiske fjender er døde af naturlige årsager.

After all, all, all.

I 2017 døde den tyske journalist Udo Ulfkotte, der havde skrevet om korrupsionen af journalistik og den skjulte kontrol med medierne, uventet af et hjerteanfald i en alder af 56 år. En anden knap så almenkendt person, der også blev ramt uden varsel af et hjerteanfald samme år i en alder af 33 år, var den uafhængige svenske journalist Bechir Rabani, der i årevis havde talt åbent imod svensk Deep State, før han i 2017 pludselig afgik ved døden. Var det tilfældigt? Efterhånden som jeg skulle få større indsigt i *the Invisible Third World War* og *Operation Mind Control*, skulle det stå klart, at det er begrænset, hvad der er tilfældigt, særligt hvad angår storpolitik og kampen om magten. Jeg var for alvor ved at komme på sporet af min familiemæssige baggrund.

Det store billede

Man kan ikke binde ånd – min familiebaggrund

Min morfar blev født i 1919 som den næstældste ud af en søskendeflok på ni. Født på *Mors* som barn af jævne mennesker skulle han blive den eneste af sine søskende, der rejste til København for at læse til *cand.polit.* Det var under besættelsen, og inden længe var min morfar involveret i modstanden mod den tyske besættelsesmagt.

Ingen i familien ved præcist, hvad der skete andet end de få, sparsomme informationer min morfar fortalte gennem tiden. Med hans ord ville udenforstående aldrig kunne sætte sig ind i, hvad det vil sige at leve med krigen og frygten for den tyske besættelsesmagt tæt inde på livet, hvilket blev hans undskyldning for ikke at fortælle noget om tiden som modstandsmand. Det var ikke noget, man talte om, man skulle se fremad og ikke dvæle ved fortiden, omend krigen kastede lange skygger ind i vores familie og formede den på godt og ondt.

Set fra barnehøjde var min morfar en tavs og indadvendt mand. Fra andre familiemedlemmer ved jeg, at krigen betød, at min han, særligt i årene efter krigen, havde symptomer på Posttraumatisk Stress Syndrom, og at han angiveligt skulle have været en sorgfri ung mand, inden han blev taget til fange af Gestapo.

Krigen var allestedsnærværende. Et enigma, jeg måtte forstå – gåden om vores familie, og hvorfor vi blev, som vi blev.

Den 2. februar 1945 arresteres min morfar af det tyske sikkerhedspoliti på sin arbejdsplads i Prisdirektoratets andet kontor i Vendersgade 29, for at blive fragtet til Shellhuset. Fra de to måneder, han tilbragte i Vestre Fængsel, ved jeg, at han sultede og længtes efter rugbrød, og at de delte cigaretter gennem huller, de borede i væggene mellem fængselscellerne. Det kan man kalde sparsom information – og jeg har selv måttet stykke et billede sammen af begivenhederne omkring modstandsbevægelsen.

Peter Øvig Knudsens bog *Birkedal - en bøddel og hans kvinder* giver et omfattende indblik i behandlingen af modstandsfolkene i krigens sidste dage, hvor nazisterne og de danske kollaboratører indledte, hvad blev beskrevet som en blodrus. Det kunne forklare, hvorfor min morfar (en sund knægt fra landet, der blev sat til at vogte får allerede i en alder af 6-7 år) besvimede ved synet af en dråbe blod. Det udviklede sig nærmest til en familieneurose, hvor man for Guds skyld skulle skærme min morfar mod synet af blod. Jeg lærte også at liste på tæer, når morfar var hjemme, hvilket i de tidlige år gjorde mig en smule ængstelig ved denne fraværende mand, der herskede og regerede i tavshed. Hele familielivet var struktureret omkring min morfar og de traumatiske begivenheder, der fulgte med hans tilfangetagelse.

Det er alment kendt, at modstandsfolk kun sad i Vestre Fængsel i det omfang, de blev udsat for jævnlige afhøringer. Kort inden sin død fortalte min morfar, at de under afhøringerne kun røbede folk, der allerede var blevet afsløret eller havde reddet sig i sikkerhed. Uden at kende den nøjagtige kontekst kunne

Min morfar ca. maj 1945

noget tyde på, at det lå ham på sinde at få fortalt, men jeg ved det reelt set ikke.

Fra Peter Øvig Knudsens forskning i modstandsbevægelsen under Anden Verdenskrig ved jeg til gengæld, at det var almindelig procedure at iværksætte øjeblikkelige nødplaner for andre i modstandsgruppen, når et medlem var blevet taget til fange, da alle vidste, at det var begrænset, hvad de tilfangetagne modstandsfolk kunne holde til i længden. Det er kun menneskeligt, og måske er det derfor, jeg tillagde min morfar, at han led af samvittighedskvaler og fandt det påfaldende, at han frem til sin dødsdag fastholdt, at man altid skulle fortælle sandheden.

Man skal altid fortælle sandheden. Dette moralske princip, som 1700talsfilosoffen Immanuel Kant måske var den fremmeste fortaler for, har gennem min fortælling været et bærende tema, men der er indlysende undtagelser i de situationer, hvor uret hersker.

I forhold til, hvad der er blevet fortalt og sket under afhøringerne, ved jeg ikke andet, end hvad min morfar har fortalt. Jeg ved blot, at han var et ordentligt og samvittighedsfuldt menneske, der kæmpede for frihed. Jeg ved også, at to måneder i uvished som fange af den tyske besættelsesmagt er en uendelighed, og at den frygt og tortur, fangerne var udsat for, var så umenneskelig, at den kunne knække selv den bedste. Hvorvidt min morfar rent faktisk var plaget af samvittighedskvaler, er imidlertid et personligt skøn, for det er aldrig noget, han har sagt. Han var gennem min opvækst en mand af få ord.

Efter Vestre Fængsel gik turen til Frøslevlejren gennem landskabet i kreaturvogne – så meget fortalte min morfar. Han fortalte også, hvordan folk på vejen smed madpakker op til fangerne i kreaturvognene. Han fortalte alt det, der var værd at mindes, og holdt resten skjult for familien, om end det manifesterede sig i jævnlige raserianfald i årene efter krigen – så helt skjult har det ikke været.

Officielt sluttede krigen 4. maj 1945, uofficielt kan man stille spørgsmålstegn ved, om den nogensinde er sluttet.

Min mor blev født i 1946 som den ældste ud af en børneflokk på tre og skulle blive den af de tre søskende, der overtog stafetten efter min morfar og kastede sig ud i en indædt kamp mod krig, undertrykkelse og uretfærdighed under Vietnamkrigen og Studenteroprøret i 1968. Hun var rebellen i familien og akademisk og personlighedsmæssigt den, der i mine øjne, lignede sin far mest. Som førstefødt var hun også den, der måtte tage de hårdeste knubs i årene efter krigen. I de første leveår blev hun i en længere periode sendt over til mine oldeforældre på Als, så min morfar kunne få ro til at færdiggøre sit studie. Et svigt og tillidsbrud, hun aldrig skulle glemme, og som formentlig er årsagen til, at hun gennem livet var sig selv nærmest og gjorde nøjagtig, hvad der passede hende – som for eksempel at blive gravid udenfor ægteskabet. Det udløste en mindre skandale i familien: Løsningen blev at sende hende i skjul i Næstved, mens hun var højgravid. Fra min mor ved jeg (men igen, der findes i de fleste familier flere modstridende familiehistorier – sandheden kan i sandhed være en subjektiv størrelse), at mine bedsteforældre i deres stille sind havde håbet,

at skammen og vanæren over at være blevet gravid udenfor ægteskabet ville munde ud i en bortadoption.

Det var sådan, jeg kom til verden.

Begge mine bedsteforældre tilhørte en generation, hvor social kontrol og omdømme udgjorde en væsentlig del af den personlige selvforståelse, og automatreaktionen var at sende min mor i skjul, langt fra nysgerrige blikke og sladder. Omvendt står mine bedsteforældre som nogle af de mest samvittighedsfulde og ordentlige mennesker, jeg har kendt; præget af en tid, hvor moral, etik og almindelig anstændighed udgjorde centrale dyder. Jeg har heller aldrig følt mig hverken uønsket eller uelsket; tværtimod tilbragte jeg som barn al den tid, jeg kunne, sammen med mine bedsteforældre. Læren må være, at sandheden ikke altid er tvingende nødvendig – men min mor sagde tingene, som de var: Hun har ofte sagt ting, jeg godt kunne have været foruden at få fortalt – og så var der alt det, hun fortalte, som skulle komme til at danne grundlag for min verdensopfattelse, hvilket rejser spørgsmålet: Fandtes der en sammenhæng mellem de valg og handlinger min mor og tidligere generationer i familien skulle træffe gennem livet, der kunne forklare, hvorfor jeg var underlagt de samme totalitære kræfter, som tidligere familiemedlemmer havde kæmpet imod. Hvorfor blev det mig og ikke min nabo, der endte op i *the Targeted Individual Program*? Eksisterer der overhovedet noget som tilfældigheder, eller er vi blot ude af stand til at se det fulde billede?

De fleste kender formentlig billedet af en ung kvinde med fjerhat, der kan forvandle sig til billedet af en gammel kone, alt

efter hvilke dele af motivet man tillægger betydning. Vores blik er styret af genkendelighed, hvilket ofte gør det svært at se det fulde billede. En sandhed jeg for alvor skulle lære betydningen af, da stalkeren "fra den forkerte side af motorvejen" i 2010 udviklede sig til at blive en sand plage. En karakter, der boede få husnumre fra min lejlighed, uden at jeg tidligere havde bemærket denne undseelige karakter og ikke havde fantasi til at forestille mig, hvordan stalkingen seks år senere skulle munde ud i organiseret stalking. Hvor uheldig har et menneske lov at være? Nok anede jeg omridset af et andet billede end det, der umiddelbart manifesterede sig for mine øjne – for det var simpelthen ikke muligt, at ét menneske kunne være så uheldsramt som jeg havde været i årtier, hvis ikke der fandtes en bagvedliggende forklaring. Så meget var jeg klar over, uden i årevis at have den viden, der skulle til for at kunne sætte min livssituation i forbindelse med min familiemæssige baggrund.

Nur mit waffen kannst du mit dem Kapitalisten sprechen.

Dette citat, frit citeret efter erindrungen, er, så vidt jeg husker, oprindeligt formuleret af *Ulrike Meinhof*. Ord, der gik godt i spænd med min mors verdensopfattelse efter, at hun var blevet involveret i det kommunistiske parti sammen med min stedfar, som hun mødte i 1970. Drevet af indignation over krig og undertrykkelse demonstrerede de mod uretfærdighed og politiet, der ret beset ikke var andet end borgerskabets lange arm, der forsøgte at skabe ro og orden ved at banke ungdommen på plads. Min mor mistede to fortænder på den konto, hvilket jeg først blev klar over, da hendes tandprotese en dag var blevet væk, knapt fyrré år senere. Hun var med

sine egne ord fatalist i sine unge dage, og det var ikke uden skam, at jeg dagligt var vidne til mine forældres yderligtgående adfærd og militante tilgang til borgerskabet. Helst havde jeg set dem dyrke småborgerligheden og indrette sig efter tidens standarder med Lademanns Leksikon i bogreolen, brune lædermøbler og kakkellborde. Jeg lyttede til Jørgen Hjørtung og Dansktoppen og drømte om struktjoler og guldsandaler og levede på ingen måde op til tidens socialistiske idealer eller den status, der fulgte med at være barnebarn af Dagmar Andreasen, der nærmest var en celebrity på venstrefløjen.

Foto af min mor sammen med en vietnameser under protesterne mod Vietnamkrigen.

Hun var arbejderkvinde af den gammeldags slags og skrev bøger om livet som ufaglært arbejderkvinde og tiden som skuespiller på *Revolutionært Teater* under krigen. Her arbejdede hun sammen med folk som *Ruth Berlau* og *Bertol Brecht* – og var der noget, jeg aldrig var i tvivl om som barn, så var det, at hvis min farmor var en politisk ledestjerne, så var *Bertol Brecht* det tætteste man kom på Gud. Sidst i 70'erne skulle begge mine forældre som tidligere nævnt modtage et brev fra den amerikanske ambassade i København med informationer om, at de var blevet sortlistet og forment indrejse i USA, inden de tog turen henover den politiske midte i løbet af 80'erne for at ende deres ældre dage til højre for midten. Men fatalisten, hun fandtes stadig indeni min mor, der frem til sin dødsdag pralede af at have været en del af den rabiante venstrefløj samtidig med, at hun var vild med Per Stig Møller og konservativ politik og på alle leder og kanter var et politisk paradoks: Kommunist af hjerte, kapitalist af forstand.

Vores fortid kan være svær at løbe fra, hvor svær skulle jeg blive klar over, da jeg i 2018 første gang hørte om *the Family Census Program*. Et program lanceret af CIA under Vietnamkrigen (Valentine, 2017A).

A census, if properly made and exploited, is a basic source of intelligence. It would show, for instance, who is related to whom, an important piece of information in counterinsurgency warfare because insurgent recruiting at the village level is generally based initially on family ties (Valentine, 2017A).²³

I sin bog *CIA as Organized Crime* beskriver Douglas Valentine,

²³ Citat: David Galula, amerikansk antiterror ekspert under Vietnamkrigen.

hvordan CIA historisk er gået ikke alene efter at udrydde politiske fjender, men også deres familier.

Årsag – virkning.

Skal man tro naturvidenskaben, findes der altid en årsag. Intet er tilfældigt. Går man på opdagelse i historien vil man opdage, at der bag *the post-truth world* findes en anden virkelighed. En virkelighed, der binder os sammen som mennesker på tværs af generationer og forener os frem for at skille os ad. Ser jeg på den organiserede stalking er det også veldokumenteret, at denne form for skjult forfølgelse, overvågning og chikane af civile borgere i vesten ligger i forlængelse af CIA og MI6 dannelsen af den hemmelige, paramilitære hær *Stay Behind* under Den Kolde Krig.

Stay Behind – flere statshemmeligheder

*The CIA and FBI are behind most, if not all, terrorism.*²⁴

Under Den Kolde Krig skulle særligt Italien blive udråbt som høj risikoland af en institution som CIA, hvad angik en mulig kommunistisk magtovertagelse i Europa. Dette førte til dannelsen af den italienske *Stay Behind*-fraktion *Operation Gladio*, der fra 1968 til 1978 udførte mellem 1000 og 2500 terrorangreb rettet mod uskyldige civile i Italien med det formål at miskreditere venstrefløjen i offentlighedens øjne. Historiske begivenheder, der ikke fylder meget på pensumlisterne eller i den kollektive fortælling om Vesten af en eneste grund, *Operation Mockingbird*. En operation, der havde til formål at portrættere Vesten i et særlig gunstigt lys, ført an af CIA, der samtidig pålagde sine allierede at danne deres egne fraktion af den hemmelige hær Stay Behind. Officielt med det formål at holde sig i baggrunden i tilfælde af, at krigen mellem øst og vest brød ud (deraf navnet), men som uofficielt forsynede CIA med informationer om kommunister i Europa, som skulle bruges (Tracy, 2015; DR, 2000; LG, 2000; Marshall, 2008).

Til lister over folk, der skulle likvideres, interneres eller holdes øje med i en krigssituation (eller ved omfattende social uro) (LG, 2000).

I Italien hører mordet på den italienske premierminister *Aldo Moro* i 1978 til en af *Operation Gladio's* mest opsigtvækkende

²⁴ Citat: Ted Gunderson, tidligere FBI-chef i Los Angeles, der skulle vende sig mod det amerikanske efterretningsvæsen i slutningen af sit liv.

terrorhandlinger. Officielt stod terrorgruppen *De Røde Brigader* bag den 50 dage lange gidseltagning og likvidering, men det er efterfølgende kommet frem, hvordan to centrale ledere af De Røde Brigader, *Mario Moretti* og *Giovanni Senzani*, i al hemmelighed arbejdede for USA og den italienske efterretningstjeneste.

Kidnapningen fandt sted på dagen, hvor Moro var på vej til det italienske parlament for at stemme om indsættelsen af en ny, kommunistisk opbakket, regering. Politiske planer, som Henry Kissinger fire år tidligere havde advaret Moro om, ville komme til at koste ham dyrt (Marshall, 2008).

Under sin tilfangetagelse skulle Moro i flere breve ytre bekymringer over, at en skyggeorganisation i sammensværgelse med europæiske efterretningstjenester var involveret i destabiliseringen af Italien. Påstande, der i 1990 skulle blive bekræftet af den dengang siddende italienske premierminister Giulio Andreotti, der kunne bekræfte, at der siden 1958 havde eksisteret en hemmelig hær med den italienske regerings velsignelse, gående under navnet *Operation Gladio*. Afsløringer, der skulle afføde fordømmelse fra Europa-Parlamentet med krav om opløsning og en tilbundsgående undersøgelse af Stay Behind i en resolution allerede samme år, premierminister Giulio Andreotti kunne afsløre eksistensen af Stay Behind (Marshall, 2008).

Helt så voldsomt som i Italien kom det ikke til at gå med den danske Stay Behind-fraktion, Firmaet. Hvis primære opgave var at indsamle efterretninger om danske kommunister om

alt fra deres politiske aktiviteter til deres familiære, personlige og økonomiske forhold. Oplysninger, der blev gemt i de danske og amerikanske efterretningsarkiver med det formål at holde kommunisterne uden for politisk og ledelsesmæssig indflydelse, hvilket førte til fyringer af aktive kommunister og udelukkelse fra hæren, politiet og hjemmeværnet. Opgaver, der ikke kunne rummes ind for lovens rammer, og som derfor blev kørt som et privat initiativ, sponsoreret af dele af dansk erhvervsliv. Medlemmerne blev rekrutteret blandt gamle modstands- eller hjemmeværnsfolk og andre civile dele af Danmark, der blev trænet i alt fra sabotage til guerillakrig efter at være blevet sikkerhedsgodkendt af politiet og militæret. Historiske kendsgerninger, der beskriver, hvordan USA i det skjulte har opereret på europæisk jord siden Den Kolde Krig gennem dets efterretningsmæssige alliancer og relation til civile grupper som Stay Behind (DR, 2000; LG, 2000).

Vi kunne jo foretage os ting, som ville være meget sværere for forsvarrets eller politiets efterretningstjenester at udføre. De er jo ansvarlige overfor deres ministre (DR, 2000).²⁵

Set i et historisk perspektiv skal der ikke meget til at forestille sig fordelene ved at uddelegere terrorbekæmpelsen til centeret for ikke-statslige aktører, der kan foretage sig ting som dårligt kan forsvares af hverken forsvaret eller politiets efterretningstjeneste. Der er heller ikke langt fra datidens

²⁵ Citat: Niels Frommelt, en person der tidligere var med i StayBehind og som senere skulle modtage en medalje på den amerikanske ambassade i København, indgraveret med ordene – *for outstanding services to the United States of America* for hans deltagelse i StayBehind.

sortlistninger af medlemmer af lovlige, politiske partier i Danmark til nutidens overvågningslister. Ej heller falder æblet langt fra stammen i de fleste mor-barn relationer. Såvel som kampen for fred, frihed og demokrati er ligeså presserende i dag som den altid har været, hvilket skulle blive tydeligt, da jeg lå i en seng på Bispebjerg Lungemedicinsk afdeling og kiggede udover byens tage i den frie del af verden. En kamp, der involverede tidligere generationer og som jeg tilsyneladende var fanget midt i, fordi intet andet kunne forklare, at jeg var blevet ramt af et forfølgelsesprogram så voldsomt, at jeg skulle ryge ind og ud af hospitalet. Formodninger, der kun skulle blive bestyrket efterhånden som jeg arbejdede mig tilbage i mine helbredsjournaler og af den vej blev klar over sammenhængen imellem Operation Mind Control og kapløbet mellem øst og vest, der kunne forklare alt fra nutidens overvågningssamfund til de mange helbredsproblemer jeg havde været plaget af siden teenageårene.

Retsmedicinske fingeraftryk

Bevisførelse er alt, når man er udsat for skjulte forbrydelser, der står i misforhold til den kollektive fortælling om Vesten. De senere år har vist, at folk i min situation verden over stemples som psykiatriske patienter. For mere end 50 år siden foregik datidens danske MKUltra-eksperimenter på Frederiksberg Hospital. Er det tilfældigt? Psykiatriske patienter er per definition stemplet som dårlige sandhedsvidner, og var det ikke for én mands indædte kamp, gårdejer *Gunnar Sandvei*, var disse eksperimenter aldrig kommet til offentlighedens kendskab.

Ser jeg ud gennem vinduet, skinner solen, markerne ligger brak, naturen falmer i røde og gule farver, og alt ånder fred og ro. For mere end 75 år siden har husets daværende beboere gennem vinduet været vidne til det samme natursceneri, og var det ikke, fordi de vidste bedre, var det næsten ikke til at tro, at Anden Verdenskrig rasede udenfor.

Der er ikke noget lettere i verden end at tro, at folk som Gunnar Sandvei eller mennesker udsat for organiseret stalking og elektromagnetisk chikane har mistet grebet om virkeligheden: For det har intet med den kollektive fortælling om den frie verden at gøre, og lysten til vestlig selvransagelse kan ligge på et meget lille sted. Bedre bliver det ikke af, at medierne ifølge den tidligere amerikanske politiker Jim Guest bevidst fremstiller civile borgere udsat for disse hemmelige eksperimenter og overgreb som psykiatriske tilfælde.

I have had contact with people I have at most confidence in are

being targeted, all the way from professors, who have their medical background and doctors to back it up with and then in the other end you have people, where you have to question their mental stability. And I think the news media and others are trying to focus on them (Guest, 2010).

Gennem min research er jeg stødt på flere internationale eksempler på tidligere NSA-medarbejdere og læger, der har det tilfælles, at de er blevet tilbageholdt mod deres vilje og tvangsindlagt på en psykiatrisk afdeling, alene fordi de hævdede at være ramt af directed energy weapons. Personligt er jeg aldrig blevet hverken tilbageholdt eller tvangsindlagt mod min vilje, men læser jeg i mine journaler fra 2017, er det tydeligt, at det har været tæt på. Min egen forståelse af, hvorfor det aldrig endte med en tvangsindlæggelse, skal ses i lyset af, at jeg under mit kortvarige bekendtskab med det psykiatriske system i 2017 var det, der hedder samarbejdsvillig og ofte modererede mine udsagn, når jeg kunne se, hvor det bar hen. Jeg har mere end én gang snakket det sundhedsfaglige personale efter munden, alene fordi det var åbenlyst, at min situation ikke blev taget for pålydende. Mit eneste alternativ var at dokumentere sandheden så godt, jeg kunne; den, vi aldrig hører omtalt i medierne.

Det helt store gennembrud kom i 2018, da jeg var begyndte at få en række gammelkendte helbredsproblemer ind på livet. Nogle kunne, så vidt jeg kunne vurdere, dateres helt tilbage til 1979 og opstod af den kropslige erindring i samme øjeblik, de manifesterede sig i tiden efter, at den organiserede stalking mere eller mindre blev erstattet af den digitale overvågning og det futuristiske begreb *brain to computer interface*. Der er ikke

nogen fase i den udvikling, jeg er gået igennem de senere år, der ikke er begyndt med en indledende chokfase, efterhånden som jeg blev introduceret for omfanget af den skjulte overvågning af borgerne i den frie verden og de konsekvenser det kunne have for det enkelte menneske at skille sig ud fra fællesskabet og den politiske dagsorden, og som befolkningen sjældent eller aldrig hører omtalt i medierne.

Som det var tilfældet med gårdejer Gunnar Sandvei; en landmand fra Als, der studerede på Landbohøjskolen og kom i kontakt med det psykiatriske system i begyndelsen af 60'erne grundet OCD og invaliderende tvangshandlinger, havde jeg ingen andre alternativer end at skaffe alle de beviser, jeg var i stand til.

Lone, en kvinde, der tog kontakt til mig gennem min blog, taler om, at *Forensic Evidence: Retsmedicinske beviser*, vægter tungt i retten. I 2018 begyndte jeg derfor at indhente alle de helbredsjournaler, jeg var i stand til at fremskaffe, der kunne underbygge en mulig sammenhæng mellem livslange helbredsproblemer og mikrobølgeteknologien.

The physical truth is or is not (Grove, 2015).

Er man ikke i stand til direkte at dokumentere forbrydelser, må man træde til det næstbedste: indirekte beviser. Her er min helbredshistorik måske det, der står stærkest og som binder mit liv sammen med *den ufortalte fortælling* om Vesten. En historie, hvor USA og andre vestlige nationer i al hemmelighed har eksperimenteret på alt fra psykisk syge til fængselsfanger,

afroamerikanere, asiatiske og latinamerikanske soldater inden for det amerikanske forsvar, prostituerede, sågar bordelkunder og politiske modstandere og deres afkom (nogenlunde de selvsamme samfundsgrupper, som Barbro Sagnell jagtede i Stockholms gader i 70'erne og 80'ernes Sverige).²⁶

Efter at have indhentet de lægejournaler, jeg var i stand til af fremskaffe, skulle jeg i 2020 tage skridtet videre. Det måtte være muligt videnskabeligt at dokumentere en direkte forbindelse mellem mine helbredsproblemer og mikrobølgeteknologien. Jeg meldte mig derfor ind i EHS Foreningen (*Electro, Hyper, Sensitivity*), der er en forening for mennesker, der lider under konsekvenserne af de stadigt flere mikrobølger, vi omgiver os med i *det trådløse overvågningssamfund*.

Lægen, der er tilknyttet EHS-foreningen og står for testningen og kontakten til forskere i udlandet, hedder John Jalving og er speciallæge i Almen Medicin og lektor emeritus ved Syddansk Universitet. John Jalving hører også til en af de få læger i Danmark, der har skrevet flere kritiske artikler om teleindustrien og udrulningen af 5G, og jeg følte mig derfor i gode hænder, om end min mission var en lidt anden, end det formentlig er tilfældet med andre medlemmer af EHS Foreningen. For hvor der angiveligt ikke findes nogen forklaring på, hvorfor nogen mennesker reagerer så voldsomt på mikrobølger, så var jeg udmærket klar over, hvorfor jeg kunne tænkes at have EHS. Jeg havde et klart formål, der i al sin

²⁶ Journalist Alex Frank Larsen, forfatter bag bogen *De sprængte sind*, fortæller bl.a., hvordan prostituerede i USA i sin tid stod for at hælde LSD i kundernes drinks efter aftale med folkene bag MKUltra.

enkelthed gik ud på at indsamle beviser, der utvetydigt pegede tilbage på mikrobølgeteknologien som synderen, sådan som jeg havde hævdet i flere år uden at blive taget alvorligt.

Nogenlunde samtidig bragte Berlingske Tidende helt ekstraordinært artiklen *Om et år kan en chip i hjernen forbinde dig til din mobiltelefon*. Sådanne gyldne løfter om en nært forestående fremtid, hvor det er muligt at kommunikere med sin telefon via tankens kraft, opstår naturligvis ikke ud af ingenting, men må ses i forlængelse af Operation Mind Control og bestræbelserne på at knække koden til den menneskelige psyke. Med Operation Mind Control i baghovedet kom det derfor heller ikke som nogen større overraskelse, at jeg i starten af 2020, med John Jalvings ord, helt konklusivt led af *Electro Hyper Sensitivity Syndrom*. Det var lykkedes mig at få papir på, at jeg døjede med helbredsproblemer, der utvetydigt kunne sættes i forbindelse med mikrobølgepåvirkninger. Få dage senere skulle jeg få det næste uomtvistelige bevis på, at jeg var udsat for skjulte overgreb i en grad, der overgår enhver fantasi. Fibre i forskellige former og farver voksede ud af min hud: Elektrisk sensitive fibre, velopmærket, der levede deres helt eget liv. Jeg havde *Morgellon Disease*. En "sygdom" jeg var i stand til at datere helt tilbage til 1994, da jeg først var blevet klar over, hvad jeg fejlede. 1994 er længe siden: Jeg var for alvor kommet på sporet af Den Kolde Krig og hemmelige MKUltra-programmer.

Fra vugge til grav

Da jeg i 2018 begyndte at indsamle mine journaler, gjorde jeg mig ingen forestilling om, at jeg skulle ende i metafysikken. Det var, inden jeg i 2020 blev klar over, at jeg havde *Morgellon Disease* og i løbet af et splitsekund skulle tage et kvantespring ud i et univers, hvor love og regler, de færreste er bekendt med, danner grundlag for en helt anden verdensforståelse end den, vi som befolkning traditionelt præsenteres for.

Hvad begyndte som en naturvidenskabelig vandring tilbage i arkiverne, havde taget en uventet drejning, der skulle komme til at ændre mit fokus fra den traditionelle lægevidenskab til en transhumanistisk agenda, der gjorde det muligt at overvåge det enkelte individ gennem brugen af kunstig intelligens.

The Invisible Third World War blev ved med at stikke hovedet frem.

Tænker jeg tilbage på min barndom, er det ikke Den Kolde Krig, der står tydeligst. Jeg var barn og husker mest de frie rammer, der dannede ramme om en barndom, hvor der ikke var nogen restriktioner, og hvor love og regler var til for at blive udfordret. Alt var til forhandling, og enhver stemme talte i det danske demokrati. Men jeg husker også de dybe skel, der kunne iagttages fra barnehøjde, når jeg besøgte mine klassekammerater. Nogle kom fra hjem, hvor alt matchede: brune lædermøbler, brunt kakkeltbord, bogreol med indbygget barskab og serien af Lademanns Leksikon i brun indbinding med guldbogstaver på ryggen, sirligt ordnet i alfabetisk orden.

Køleskab, der bugnede af madvarer (knaldrød salami med ristede løg, det var min favorit) sodastreamingmaskine, VHS-afspiller og VHS-bånd med alt fra James Bond til pornofilm stuvet af vejen i underskabene i bogreolen. Sådan var min familie ikke. Der var ikke noget, der matchede, bogreolerne var nikotingule stigereoler i fyrretræ, hvor det rodede med bøger i læssevis, der hverken passede sammen i højden eller farvekoordinering. Sofaen var hjemmebygget og betrukket med lilla stof, vævet på min mors vævemaskine, og køleskabet var så tomt, at man blev blændet af det hvide lys, når man åbnede køleskabsdøren.

To verdener, der på overfladen så ud til at koeksistere i al fredsommelighed med undtagelse af det årlige forældremøde, hvor de voksne var tvunget til at sidde i det samme lokale i to timer og udveksle meninger om dette og hint, uden nogensinde at blive enige om andet, end at de aldrig blev enige. Krigen rasede i det skjulte, hvad enten den foregik i Stockholms gader eller lille Danmark. En krig, der af og til stak hovedet frem, som på den årlige sovjetiske venskabsbasar, hvor højreekstremister vanen tro havde det med at smide stinkbomber.

1979.

Jeg var tolv år, da mine forældre købte deres første hus i en lille landsby omgivet af betonjungle. Én efter én skød det ene betonbyggeri efter det andet op som del af *fingreplanen* og udvidelsen af Storkøbenhavn i sydvestlig retning. Første stop Ishøj, næste stop Albertslund. Livet på Vestegnen var et liv, hvor man som barn måtte lære at navigere i grænselandet

mellem to parallelle verdener. Der var de socialistiske enklaver, og så var der de sociale boligbyggerier i en verden støbt i billige betonmaterialer med indbygget opvaskemaskine, vaskemaskine, badekar og værelser nok til, at børnene kunne få deres eget værelse.

Det var i denne kontrastfulde forstadsidyl, at jeg voksede op i et årti, der på overfladen var præget af frisind og tolerance – og hvor den ene folkelige protest afløste den anden. Hver stemme talte i det danske demokrati, hvilket ikke var uden gnidninger.

Om året var 1978 eller 1979, da mine forældre modtog brev om, at de var blevet sortlistet af den amerikanske stat, husker jeg ikke – men vi var i hvert fald flyttet i hus i slutningen af 70'erne, da jeg begyndte at få mine første alvorlige helbredsproblemer. I løbet af en periode på seks måneder skulle jeg få en række problemer, der alle kan findes på listen over symptomer forårsaget af mikrobølger: Hukommelses- og koncentrationsbesvær, søvnløshed og udmattelses-, svækkelses- og besvimelsesanfald, foruden svær astma.²⁷

I 1987-1988 var den gal igen. Denne gang med lymfesystemet. Foruden spontane blå mærker, kraftig forværring af astmaen, træthed og svimmelhedsanfald havde jeg perlekæder af hævede lymfekirtler fra lysken til armhulerne og halsen. Min daværende læge på Christianshavns Torv besluttede i den sammenhæng at iværksætte en større helbredsundersøgelse,

²⁷ Det er værd at bemærke, at jeg i 2007 var vokset mere eller mindre fra min astma, før den igen vendte tilbage i 2017 nu i form af atypisk astma.

hvorefter samtlige symptomer forsvandt i løbet af ganske få dage. Det var næsten til at blive overtroisk af – og i mange år var min eneste forklaring, at der havde været tale om et mirakel. Intet mindre. Et rent mirakel. Er man ikke til fals for mirakler, må forklaringen naturligvis findes et andet sted. Præcis som det var tilfældet, da jeg opsøgte den katolske kirke og til min ærgrelse måtte indse, at den flaske vievand, jeg havde fået med hjem, havde nul effekt. Cirka 10 år senere rammes jeg i 1997 af helbredsproblemer, denne gang i en grad, der flere årtier senere skal gøre mig opmærksom på overensstemmelserne mellem mit eget forløb og andre internationale vidner udsat for Trauma Based Mind Control.

Mig og min lillebror cirka 1978

Naturvidenskabelige afvigelser og usædvanlige hændelser

Allerede efter en af mine første telefonsamtaler med Lone stod det klart, at hun skilte sig ud fra nogle af de mennesker, der tidligere havde kontaktet mig gennem min blog. Alene hendes nordsjællandske dialekt vidnede om en veluddannet kvinde, der ud fra hvad hun fortalte, havde haft en fortid på samfundets øverste direktionsgange.²⁸ Jeg taler *clearance* til at komme på den amerikanske ambassade og rejse ind og ud af Israel gennem hendes tidligere lederpost i et multinationalt israelsk firma – den form for direktionsgange. Intet under, at Lone var endt i det samme program som mig: Og jo mere jeg hørte om hendes liv, desto mere indlysende var det, hvorfor vi befandt os i samme situation. For Lone finder sig ikke i noget, mindst af alt uretfærdighed, hvilket er en usædvanligt dårlig egenskab, hvis man vil begå sig i de øverste lag af samfundet.

Allerede i en af vores første telefonsamtaler skulle Lone omtale, hvordan hun havde *MK-Ultra-øjet*.

”MK-Ultra-øjet?! Hvad mener du?” udbrød jeg. Jeg havde aldrig før hørt om MK-Ultra-øjet.

”Ja, jeg har et højre øje, der stirrer,” svarede hun.

”Et højre øje, der stirrer?!” Jeg var målløs. Det tydede på, at vi havde mere tilfælles end som så.

²⁸ Jeg kan naturligvis kun referere, hvad andre mennesker fortæller mig, og står på ingen måde til ansvar for disse udtalelser.

"Ja, det er helt normalt," svarede hun.

"Normalt?! Er det normalt?!" Det var en nyhed i mine ører.

"Ja, jeg har en ven, der er frimurer, og han har også et højre øje, der stirrer," tilføjede Lone: "Det er konsekvensen af den frekvensteknologi, der anvendes."

"?!" Jeg var målløs. MK-Ultra-øjet?!

Jeg har aldrig helt fundet ud af, hvor Lone har sin viden fra. Én ting var imidlertid sikkert – både Lone og jeg havde et fremskudt, stirrende højre øje (jeg fik mit i 1997) – *talk about coincidence*.

I foråret 1997 begyndte flere af mine nærmeste at bemærke, at der var noget galt med mit ene øje. Jeg kontaktede derfor min læge, der kunne konstatere, at mit højre øje var blevet lettere stirrende. I den sammenhæng blev det besluttet at tjekke mit stofskifte, om end min læge allerede på daværende tidspunkt kunne garantere mig, at jeg ikke havde problemer med stofskiftet – for, som hun sagde: "Du har ingen af symptomerne."

Det var sådan, det begyndte i foråret 1997. Det begyndte med, at min daværende læge, Hanne Weiman, kunne garantere mig, at jeg ikke havde stofskifteproblemer, og sluttede med, at en af Danmarks førende endokrinologer, Carsten Kierkegaard, satte spørgsmålstegn ved, om mit højre øje overhovedet kunne sættes i forbindelse med de moderate stofskifteudsving, jeg havde haft i løbet af 1997.

Patientens thyreparametre er nu fuldstændig normale.(...) Hun har et ukarakteristisk sygdomsbillede, idet hun ved to lejligheder i marts 1997 fik konstateret biokemisk let thyreotoksikose. Hun har på et tidspunkt haft en let højresidig exophthalmus, men ved den nylige CT-skanning fandtes der fuldstændig normale forhold.

Hun er orienteret om dette og om, at der nok må siges at være lidt usikkerhed om diagnosen, mb. Basedow,...

Underskrevet C. Kirkegaard

Den 11. oktober 1997 blev jeg indlagt på intensivafdeling på Hillerød Sygehus i bevidstløs tilstand, hvilket kun var med til at understrege det usædvanlige i det helbredsforløb, der fulgte efter, at mit højre øje var begyndt at stirre i begyndelsen af året. Det er ikke meget, jeg husker fra turen i ambulance andet end, at jeg blev lagt på en bære og synet af en venlig falckredder. Herefter mistede jeg bevidstheden og vågnede først op ved ankomsten til Hillerød Hospital. På samtalen mellem ambulancechaufføren og den vagthavende læge kunne jeg forstå, at jeg havde været iskold i den ene halvdel af kroppen og brandvarm i den anden halvdel under turen til Hillerød Sygehus. En tilstand, der blev erstattet af voldsom angst efter ankomsten til intensivafdelingen. Jeg blev ordineret stesolid i et forsøg på at lægge en dæmper på angstanfaldene, hvilket skulle vise sig at få den stik modsatte effekt. Cirka 30 minutter efter, at jeg var blevet ordineret stesolid, blev jeg gennemstrømmet af energier kommende fra underlivet. Min krop følte som et tomt rum, hvor energier væltede rundt i et kaos efterfulgt af pseudohallucinationer. Det eneste, jeg kan huske, at jeg tænkte,

var: at det her dør man af. Herefter greb man fra hospitalets side til et antipsykotisk og stærkt beroligende præparat, der slog mig omkuld i løbet af kort tid.

Første dag i mit nye liv.

Et liv med energier så kraftfulde, at det rent fysisk føltes, som om jeg blev skubbet ud af kurs, når jeg gik på gaden. Et liv, hvor kroppen befandt sig i en højspændt stresstilstand, der kunne kulminere i eksplosive stød gennem hjernen, der bedst kan sammenlignes med, at der springer en sikring grundet overbelastning eller kortslutning af elnettet. Et liv, hvor jeg fra den ene dag til den anden skulle kæmpe med negative tankemønstre, jeg havde svært ved at identificere mig med, såsom en impulsiv trang til at kaste mig ud fra høje steder. Et liv med angst, pseudohallucinationer og paranormale fænomener, uden at jeg på noget tidspunkt blev vurderet psykotisk af lægevidenskaben.

I det første notat efter indlæggelsen på intensiv står der, at jeg: *på ingen måder er psykotisk og let kan bringes til ro og fremstår fuldstændigt relevant. Objektivt beskrives jeg som: vågen og klar, en smule agiteret, hyperventilerer, men kan let bringes til at slappe af. Stemningslejet neutralt, ingen selvundervurdering. Intakt realitetstestning. Pæne farver, varm og tør.*

Underskrevet Grete Teilmann

Så hvis ikke jeg var psykotisk, hvad var jeg så? Og hvis ikke mit højre øje havde at gøre med de stofskifteudsving, jeg havde haft

i løbet af året, hvad var det så udtryk for?

”Du har en kundalinirejsning,” sagde en ven af familien, der var hastet til sygehuset, efter at have siddet ved min side i flere timer og bevidne de rædsler, jeg gennemlevede.²⁹

Kundalinirejsning?!

Med Operation Mind Control i tankerne er det bemærkelsesværdigt, at jeg pludseligt skulle miste bevidstheden, men dengang vidste jeg ikke, hvad jeg skulle tænke om noget og opsøgte i årene efter mit sammenbrud alt fra psykiatere til buddhistiske lamaer og katolske præster i min søgen efter det liv, jeg havde mistet i løbet af et splitsekund.

”Jeg har aldrig set noget lignende,” udbrød overlæge Kierkegaard, mens jeg selv var i frit fald og ude af stand til at dele naturvidenskabens begejstring over, at mit højre øje på mirakuløs vis var faldet på plads i ugerne efter mit sammenbrud. For havde lægevidenskaben ingen forklaring på, hvad der foregik, hvem havde så?

Nogle år forinden havde jeg i 1994 fået de første iøjnefaldende problemer i form af små fiberagtige vævsdannelse, jeg kunne pille ud af øjnene. Jeg gik til lægen, der ikke kunne svare på, hvad der var tale om og henviste mig til en øjenlæge i Nørregade. Heller ikke øjenlægen havde nogen god forklaring

²⁹ Kundalini omtales primært inden for buddhisme og hinduisme og er forbundet med meditationspraksis og hele den filosofi, der knytter sig til mediansystemet.

på fænomenet – og der skulle gå yderligere 27 år, før jeg i 2020 blev klar over, at der var tale om Morgellon Disease – og at denne var identisk med de øjenproblemer, jeg havde haft i årene efter 1994.

Livet leves forlæns og forstås baglæns som den danske filosof Søren Kierkegaard i sin tid skrev, uden at jeg skal opridse andet end nogle centrale begivenheder i min sygehistorie, som ingen læge for alvor har kunnet forklare, hverken dengang eller da jeg senere fik diagnosen *atypisk astma*. Samme år som psykiatrien skulle tilkendegive, at jeg på trods af det jeg fortalte, fremstod helt normal.

Skæbnen ville, at jeg på min fødselsdag den 14. september 2017 skulle sidde til visitationssamtale på Frederiksberg Hospitals Psykiatriske afdeling D1 (som følge af, at jeg havde flyttet kommune) en etage over de kældergange, der mere end 50 år tidligere havde huset de først CIA-finansierede MKUltra-forsøg.

Begivenheder, der grundet én mands indædte kamp, gårdejer *Gunnar Sandvei*, skulle føre til, at de overlevende patienter vandt en retssag i 1986 og blev tilkendt erstatning af den danske stat. I 2017 havde jeg aldrig hørt om hverken MKUltra eller Gunnar Sandvei. Jeg var netop blevet udskrevet fra min første indlæggelse på Lungemedicinsk Afdeling på Bispebjerg Hospital, der skønnede mig dybt psykotisk alene på baggrund af det, jeg fortalte. I journalen fra Lungemedicinsk Afdeling fremgår det endvidere, at mine beskrivelser tolkes som manglende sygdomsindsigt, men der skulle gå nogle år, før det

gik op for mig, hvor tæt jeg havde været på at blive tvangsindlagt. I journalerne fra mit korte møde med Frederiksberg Hospital har en psykiater, jeg aldrig har været i kontakt med, noteret, at man fra den psykiatriske afdeling på Frederiksberg Hospitals side måtte gribe til tvangsindlæggelse i næste omgang.

Tvangsindlæggelse?!

Jeg var færdig med gode råd fra mine nærmeste omgivelser og fik efter den indledende visitationssamtale på Frederiksberg Hospitals psykiatriske afdeling gennem flere telefonsamtaler talt mig ud af det psykiatriske hospitalsvæsen.

Tilbage stod MKUltra-øjet, som Lone kalder det, og glimtede.

I sin rapport fra 1992, *Microwave Harassment and Mind-Control Experimentation*, skriver tidligere Area Intelligence Case Officer i the US Army Julianne McKinney om præparaterne *Compazine* og *Xanax*:³⁰

Both drugs can lead to dependence and a worsening of the patient's condition. The effects of all such drugs, in fact, can be mutated in high-energy fields, thus increasing the likelihood of adverse reactions (McKinney, 1992).

High energy-fields – kunne det forklare de negative effekter, der skulle følge, efter at jeg var blevet ordineret stesolid ved

³⁰ *Compazine* er et lægemiddel til behandling af psykoser. *Xanax* er stesolidpræparat (benzodiazepin) til behandling af angst og søvnproblemer og skal ideelt set resultere i en afslapning af kroppen.

ankomsten til intensiv 11. oktober 1997?

Lægevidenskaben betragtede mig gennem naturvidenskabens optik, en optik, der nok kunne tilbyde delvise forklaringsmodeller; New Age-bevægelsen mente, at jeg havde fået en kundalinirejsning, og den katolske kirke, at jeg var besat. Først 21 år senere skulle jeg komme på sporet af parapsykologi, frekvensteknologi og kundalinirejsning som den mest oplagte forklaring på min indlæggelse en kold oktobernat i 1997.

Tidligere havde jeg aldrig interesseret mig for hverken New Age-bevægelsen eller kvantefysikken. I folkeskolen fik jeg et sekstal i afgangseksamen i fysik. Undervisningstiden benyttede jeg til at tegne portrætter af mine klassekammerater eller sidde og kigge ud ad vinduet, mens jeg længtes efter friheden. Aldrig havde jeg foretaget mig noget så kedeligt som det, der foregik i fysiklokalet. Jeg var kreativ, kunstnerisk og humanistisk indstillet og har været det igennem livet. Regler og love, det var ikke mig. Heller ikke fysikkens og naturvidenskabens regler og lovmæssigheder.

Kvantefysikken, *the Gateway to the human mind and spirit*

Da jeg i sin tid begyndte at indsamle de første journaler, havde jeg ingen anelse om, i hvilken retning jeg ville blive ført, eller hvilken bevismæssig betydning det skulle få. Frem for alt havde jeg aldrig forestillet mig, at jeg skulle komme på sporet af kvantefysikken: frekvensteknologi, chakra, medianbaner, det tredje øje og kundalinirejsning.

It was about to become really mind-blowing.

Såvel som New Age-bevægelsen aldrig har interesseret mig, har jeg altid holdt mig fra okkult praksis og andre områder af den metafysiske verden. Jeg var et åndeligt menneske med begge ben solidt plantet på jorden, da jeg i 1997 begyndte at opleve flere paranormale fænomener – primært i form af telepati og clairvoyance.

Det var omkring årsskiftet 1996-1997. Jeg læste teologi, samtidig med at jeg til min forundring var vidne til paranormale evner, jeg aldrig tidligere havde været i besiddelse af, uden at det var noget, jeg dyrkede, andet end ved nogle få festlige lejligheder, hvor jeg gav mig ud som synsk til min egen og andres forundring. Det var ikke noget, jeg identificerede mig med, og jeg nærrede den dybeste respekt for grænsen mellem den fysiske og den metafysiske verden. En grænse, jeg ikke frivilligt krydsede, da jeg blev indlagt bevidstløs på Hillerød Sygehus i oktober 1997.

Det er et stort arbejde at skulle lave en videnskabeligt funderet

skriftlig fremstilling, men det er også en intuitiv proces, hvor erkendelsen kommer, efterhånden som projektet tager form. På universitetet opererer man bl.a. med begrebet *flow*. I min egen situation har det været, når jeg er blevet ført frem af en "usynlig hånd", der med al tydelighed transcenderer logikken, forstanden og bevidstheden, sådan som det var tilfældet, da jeg i 2020 ved et tilfælde faldt over dokumentet *Analysis and Assessment of Gateway Process*.

Jeg havde sat mig til tastene for at undersøge, hvorvidt det var muligt at dokumentere en videnskabelig sammenhæng mellem kundalinirejsning og de hemmelige mind control-programmer, det er min påstand, jeg er udsat for. Fandtes der en sammenhæng mellem frekvensteknologien og det sammenbrud jeg havde i 1997? Det stod hurtigt klart, at *kundalini* og begreber som *psychotronic* og *quantum physic* var nært beslægtede, men kunne jeg komme endnu tættere på en bevislig sammenhæng? Efter flere timers søgen på internettet var jeg tæt på at opgive, da jeg havnede på en hjemmeside om kvantefysik. For så vidt ikke særligt relevant, hvilket formentlig heller ikke gjaldt for det vedhæftede dokument, som jeg alligevel valgte at downloade, uden at vide, at jeg var i færd med at downloade det mest betydningsfulde bevis på, hvordan det var muligt frekvensteknologisk at fremprovokere en kundalinirejsning.

Analysis and Assessment of Gateway process er overskriften på et internt dokument inden for det amerikanske militær, skrevet af LTC, MI Commandor Wayne M. McDonnell, sendt til the Commandor of US Army Operational Group, Fort Meade. Et brev skrevet i 1983, og som indtil 2003 var klassificeret af ingen

ringere end CIA. De indledende sider er en samlet præsentation af *the Gateway* – forbindelsen mellem den menneskelige bevidsthed og kvantefysikkens verden. Herefter følger en længere redegørelse af forbindelse mellem den udvidede bevidsthed og kvantefysikken. Det beskrives, hvordan den udvidede bevidsthed kan transcendere tid og rum, såvel som at der lægges vægt på det videnskabelige aspekt i paranormale fænomener som for eksempel *ud af kroppen-oplevelser*. Ligeledes beskrives det, hvordan disse Gateway-teknikker kan relateres til hypnose, biofeedback og transcendent meditation, der ydermere beskrives som gode *entry points* set i forhold til the Gateway.

Efter disse indledende bemærkninger følger en længere redegørelse af de kemiske og biologiske processer, der har at gøre med bevidsthedens vej ind i kvantefysikkens univers. Først står der noget om de kropslige processer, der har at gøre med hypnose, men allerede ganske få sider inde i dokumentet stødte jeg på titlen *Kundalini Psychosis or Transcendens*, en bog skrevet af M.D. Lee Sannella i 1976. Jeg kunne mærke spændingsniveauet stige, efterhånden som jeg arbejdede mig igennem dokumentet, og der skulle ikke gå længe, før jeg fandt det, jeg ledte efter: Det amerikanske forsvars redegørelse af, hvordan det er muligt at fremprovokere en fysiologisk kundalinirejsning:

Although normally a period of meditation involving intense concentration and practice for five years or some is required to "bring up the Kundalini," Bentov states that exposure to mechanical or acoustical vibrations in the range of 4-7 Hertz (cycles per second) for protracted periods may achieve the same effect. Bentov cites as

an example "repeated riding in a car whose suspension and seat combination produce that range of vibrations, or being exposed for long periods of time to these frequencies (...)." He also notes that: "The cumulative effects of these vibrations may be able to trigger a spontaneous physio-Kundalini sequence in susceptible people who have a particularly sensitive nervous system" (McDonnell, 1983).³¹

Jeg havde det som en guldgraver, der havde fundet en guldåre: Her sad jeg med et dokument, udfærdiget af det amerikanske militær, der kunne forklare mit sammenbrud. *High energy fields*, *kundalini* og frekvensteknologien: Kunne disse tre fænomener forklare, hvorfor jeg var endt bevidstløs på intensivafdelingen på Hillerød Hospital?

Mindblowing.

Det var sådan, jeg havde det i dagene efter fundet af dokumentet, *Analysis and Assessments of Gateway Process*, der oprindeligt hørte ind under CIA's Stargate forskningsprojekt. Et dokument, der gjorde det muligt at drage en sammenhæng mellem frekvensteknologien og påstanden om, at jeg i årtier havde været del af *Operation Mind Control* – elektromagnetisk mind control.

³¹ Bentov nævner akkustiske vibrationer, læser jeg om *neural dust*, anbefales det at fjernbetjene disse teknologier med ultra-sound, med streng under sound. Ligeledes står der om *neural dust* på Wikipedia, at denne teknologi har en tendens til at knytte sig til centralnervesystemet. Forhold, som når man læser Bentov's udtalelser, kan forklarer, hvorfor jeg indlægges i bevidstløs tilstand på hospitalet for i timerne efter at have fysiologiske reaktioner, der er at forveksle med en kundalinirejsning inden jeg bankes i gulvet af et stærkt antipsykotisk præparat, der skal tage de voldsomme angstanfald, kropslig uro og hallucinationer.

cortex on the right side of the brain. As a result, according to Bentov, these waves "will stimulate and eventually 'polarize' the cortex in such a way that it will tend to conduct a signal along the homunculus, starting from the toes and on up." The Bentov bio-medical model, as described in a book by Lee Sannella, M.D., entitled: *Kundalini-Psychosis or Transcendence*, states that the standing acoustical waves are the result of the altered rhythm of heart sounds which are occasioned by prolonged practice of meditation, and which set up sympathetic vibrations in the walls of the fluid filled cavities which comprise the third and lateral ventricles of the brain. In addition, according to Bentov: "The states of bliss described by those whose Kundalini symptoms have completed the full loop along the hemispheres may be explained as a self-stimulation of the pleasure centers in the brain caused by the circulation of a 'current' along the sensory cortex." Bentov also notes, "that most of the described symptoms start on the left side of the body means that it is mostly a development occurring in the right hemisphere." Although normally a period of meditation involving intense concentration and practice for five years or some is required to "bring up the Kundalini," Bentov states that exposure to mechanical or acoustical vibrations in the range of 4-7 Hertz (cycles per second) for protracted periods may achieve the same effect. Bentov cites as an example "repeated riding in a car whose suspension and seat combination produce that range of vibrations, or being exposed for long periods of time to these frequencies caused, for instance, by an air conditioning duct." He also notes that: "The cumulative effect of these vibrations may be able to trigger a spontaneous physio-Kundalini sequence in susceptible people who have a particularly sensitive nervous system."

4. Biofeedback. The third consciousness altering methodology which will be briefly described is biofeedback. Biofeedback is somewhat unique in that it actually employs the self-cognitive powers of the left hemisphere to gain access to such areas of the right brain as the lower cerebral, motor and sensory cortices and assorted pain or pleasure centers. Instead of suppressing the left hemisphere as is done in hypnosis, or largely bypassing and ignoring it as is done in transcendental meditation, biofeedback teaches the left hemisphere first to visualize the desired result and then to recognize the feelings associated with the experience of successful right hemisphere access to the specific lower cerebral, cortex, pain or pleasure or other areas in the manner needed to produce the desired result. Special self-monitoring devices such as the digital thermometer are used to inform the left brain when it succeeds in keying the right hemisphere into accessing the appropriate area. Once this is done, the left brain can then repeatedly instruct the right brain to reestablish the pathways involved so as to produce the same external, objective measures of success. In this way, the pathways are strengthened and emphasized to such an extent that left brain consciousness is enabled to access appropriate areas in the right brain using a conscious, demand mode. For example, if the subject wishes to increase the circulation in the left leg in order to speed up healing he may concentrate with his left brain on achieving that result while carefully monitoring a digital thermometer connected to the left leg. When the concentrated effort begins to achieve success, the digital thermometer will register an increase in the temperature of the left leg. At that point, the subject can mentally (left brain) associate the sensations experienced with the result achieved and can begin to emphasize, by memory recall, the same process to cause its strengthening by affirmation and repetition. In this way, pain can be blocked, healing can be enhanced, malignant tumors can apparently be suppressed and ultimately destroyed, the body's pleasure centers can be stimulated, and a variety of specific physiological results may be achieved. In addition, biofeedback may be used to greatly accelerate achievement of deep meditative states particularly for beginners

Morgellon Disease, MKUltra-øjet, kundalinirejsning og organiseret stalking – der tegnede sig en rød tråd af begivenheder, der som minimum måtte kaldes bemærkelsesværdige – og der var andre bemærkelsesværdige omstændigheder.

I 2008 skulle jeg få foretaget en operativ totalfjernelse af skjoldbruskkirtlen, tyve år tidligere havde det været galt med lymfesystemet. Gennem forskning var jeg klar over, at kirtler generelt er sensitive overfor mikrobølger; det gælder skjoldbruskkirtlen og lymfekirtlerne, men også koglekirtlen, på engelsk *pineal gland*, omtales som værende hypersensitiv overfor mikrobølger.

Uden på noget tidspunkt at have draget en sammenhæng mellem koglekirtlen og min egen sygdomshistorik søgte jeg på ordene pineal gland. Hvad jeg ikke vidste på daværende tidspunkt, var, at koglekirtlen inden for meditation omtales som *det tredje øje*.

Igenstegspændingen: Koglekirtlen, *the Gateway* til metafysikken, ifølge østlige trosretninger og en af den europæiske idehistories helt store filosoffer, René Descartes, der mente, at denne lille, kogleformede kirtel var sæde for sjælen. En lille kirtel, placeret dybt inde i hjernen under centeret for bevidsthed, *Thalamus*.

I en kort redegørelse af hjernens opbygning og funktion skriver Carsten Reidies Bjarkam, MD, ph.d., hjernekirurg og hjerneforsker:

Hjernen er nervesystemets hovedcomputer, som bearbejder de

indkomne sanseinput, kontrollerer kroppens funktioner og er sæde for bevidst erkendelse og viljestyrede handlinger...

Det kan være yderst hensigtsmæssigt for forståelsen af Operation Mind Control at se hjernen som en computer. Hjernen er et elektrisk apparat, der i sin struktur er at forveksle med en computer, og netop *Thalamus* er med Carsten Reidies Bjarkams ord hovedsæde for *bevidst erkendelse og viljestyret adfærd*.

Logisk set måtte *Thalamus* spille en central rolle i Operation Mind Control, hvilket var en væsentlig information, når jeg tog højde for, at ikke alene koglekirtlen, men også hypofysen, der står for at styre det menneskelige stofskifte gennem produktionen af TSH, begge er lokaliseret umiddelbart under *Thalamus*.

Uden at være læge var spørgsmålet om frekvensteknologisk stimulering af *Thalamus* også medførte stimulering af hypofysen og koglekirtlen? Fandtes der en sammenhæng mellem Operation Mind Control og stimuleringen af *Thalamus* gennem for eksempel *brain to computer interface*, og i så fald: Kunne en sådan sammenhæng forklare, hvorfor jeg ikke alene havde problemer med hypofysen i form af moderate udsving i stofskiftet, men også skulle opleve en "spontan" kundalinirejsning, der ifølge østlig filosofi kan sættes i forbindelse med koglekirtlen?

Sammenhængen er værd at overveje. Derudover skal jeg undlade at dvæle mere ved disse antagelser eller med et andet ord, gætterier – heller ikke, selvom jeg set fra et lægefagligt

standpunkt har været lidt af et mysterium. Et mysterium, der pegede mere og mere i retning af hemmelige forskningsprojekter, efterhånden som jeg søgte videre i journalerne.

Trauma Based Mind Control

Fundet af dokumentet *Analysis and Assessment of Gateway Process* skulle blive begyndelsen på en videnskabelig drejning. En drejning, der førte til, at kundalini og Morgellon Disease i slutningen af 2020 skulle komme til at stå som kongen og dronningen i mit bevismæssige forsvar. Jeg tog derfor kontakt til den ven af familien, der i 1997 havde hævdet, at jeg havde fået en kundalinirejsning i håb om, at han kunne give sit syn på mit sammenbrud, uden at denne er vendt tilbage. Mit bedste vidne var ude af billedet, og jeg affandt mig med, at jeg formentlig aldrig ville komme tættere på en beviselig sammenhæng mellem de kundalini symptomer jeg havde haft og frekvensteknologien, da noget sagde mig, at det ville være en god ide at læse journalen, skrevet af den psykiater, jeg havde opsøgt i årene efter mit sammenbrud. En journal, som jeg lykkeligt havde glemt alt om og aldrig havde følt den fjerneste trang til at læse. Tværtimod fandt jeg det yderst aparte, da jeg ved vores sidste samtale fik overdraget journalen. Hvad skulle jeg med den? Det havde jeg ikke fantasi til at forestille mig. Faktisk var journalen ikke andet end en byrde, der fra tid til anden mindede mig om et kapitel i mit liv, jeg helst ville glemme. I årtier havde jeg båret rundt på denne 15 sider tunge byrde uden at føle trang til at give mig i lag med så forstemmende en læseoplevelse. 15 A4-sider af alt fra hospitalsudtalelser til EEG-udskrifter og psykiaterens egne notater, der i korte vendinger opsummerede essensen af de samtaler, der fandt sted mellem ham og mig i begyndelsen af nullerne.

31. oktober 2002: Patienten ringer. Har på arbejdet haft anfald af

kundalinilignende art.

14. januar 2003: Har haft det ganske dårligt siden sidst og helt op til juleferien. Angst, opadstigende fornemmelser etc. Har dog klaret at undervise og kan også lide det.

20. oktober 2003: Har det fortsat dårligt med angst og søvnevanskeligheder. Endvidere kundalinirejsningslignende fænomener.

Helt opslugt af læsningen, som var det en anden knaldroman, læste jeg psykiaterens femsider lange optegnelser. Jeg havde glemmt, hvad der dengang var blevet talt om, og vendte i spænding hver side, men det var først, da jeg kom til EEG-udskrifterne, at jeg for alvor blev grebet. I konklusionen på den EEG-undersøgelse, jeg fik foretaget i april 2001, står der:

Moderat abnormt med 4-7 Hz aktivitet occipito-temporalt med skiftende overvægt. Kommentar: Uspecifikke fund, intet epileptiformt.

4-7 Hz? Straks begyndte jeg at lede efter noget, jeg tidligere havde læst i dokumentet *Analysis and Assessment of Gateway Process*

Although normally a period of meditation involving intense concentration and practice for five years or some is required to "bring up the Kundalini," Bentov states that exposure to mechanical or acoustical vibrations in the range of 4-7 Hertz (cycles per second) for protracted periods may achieve the same effect (McDonnell, 1983).

Djæveln ligger i detaljen: 4-7 Hz.

Hvad var sandsynligheden for, at jeg ifølge psykiaterens notater fortsat havde efterveer af mit sammenbrud i 1997 og samtidig fik målt abnorm hjerneaktivitet i området 4-7 Hz, hvis ikke det pegede på en frekvensteknologisk fremprovokeret kundalinirejsning?

Nogenlunde samtidig med, at jeg fandt dokumentet *Analysis and Assessment of Gateway Process* skulle jeg blive opmærksom på den del af operation Mind Control, der går under betegnelsen *Trauma Based Mind Control*. Et program, der adskiller sig fra Mind Control ved, at traumatisere individet med det formål, at drive person til et punkt, hvor denne enten tyr til destruktive eller selvdestruktive handlinger.

Destruct or self-destruct, det er i korte træk essensen af Trauma Based Mind Control, der også involverer organiseret stalking som led i at drive individet ud over kanten. Det skal heller ikke være nogen hemmelighed, at de senere år for mit eget vedkommende har ført til en eller anden grad af Posttraumatisk Stress Syndrom, men frem for at begå selvmord, sådan som mange andre har gjort eller ty til andre former for desperate handlinger, skulle jeg efterhånden lære at overleve under ekstreme vilkår med et eneste formål at fortælle min historie. Det var alt, der var tilbage. Udadtil virkede mit liv normalt. I realiteten skulle min situation gå fra værst til livskritisk efter fundet af dokumentet *Analysis and Assessment of Gateway Process* i september 2020.

KØBENHAVNS PRAKTISERENDE LÆGERS LABORATORIUM

Pilestræde 65, 1112 København K
Tlf. 33 74 40 00, Fax. 33 74 40 01

Formsvar

Udskrevet d. 09.04.01 07:57

Læge: 00215538

Jørgensen Aage
Broholms Allé 14, 1.sal
2920 Charlottenlund

Patient:

HAVE Anne Helene
Trørød Kollegiet 4 C
2950 Vedbæk
Trørød

Lab.nr.: 1678 6202
Prøvedato: 06.04.2001
Prøvetid: 11:31

921: Eeg

EEG nr. 883/2001 A

Veludbredt alfa-aktivitet på 10 Hz, amplitude 50-100 uV, den høje amplitude giver kurven stedvis sharp-wave-præg. Desuden ses tilblanding af diffus hurtig aktivitet over 14 Hz af lav amplitude, især frontalt og mod midten.

Diffust, men især occipito-temporalt med skiftende sideovervægt, ses 4-7 Hz aktivitet af amplitude som alfa og let øget, som enkeltpotentialer og i korte tog, stedvis iblandet sharp-wave-lignende potentialer.

HYPERVENTILATION: er ikke foretaget.

POTOSTIMULATION: som uprovokeret.

Lidt intermitterende døs uden yderligere nyt.

KONKLUSION: Moderat abnormt med 4-7 Hz aktivitet occipito-temporalt med skiftende sideovervægt.

KOMMENTAR: Uspecifikke fund, intet epileptiformt.

Ved sidste undersøgelse den 21.1.98 var konklusionen: Intet abnormt.

J. Petrera/net

I 2003 skulle jeg få lavet en ny EEG-undersøgelse, der viste samme resultat.

Gennem at lytte på mennesker, der havde gjort sig den ulejlighed at finkæmme alt, hvad der findes om emnet Trauma Based Mind Control, skulle jeg også lære at slog alt fejl, var sidste fase eliminering af the target. Antageligt ud fra mottoet: *if you can't recruit them, defect them, if you can't defect them, capture them, if you can't capture them, kill them*. Et motto, der skulle danne grundlag for den terrorbekæmpelse, der kom til at gå under navnet *the Phoenix Program* under Vietnamkrigen (Valentine, 2017A).

Hele grundtanken bag Operation Mind Control er da også at forhindre regeringsfjendtlige tanker i at slå rod i befolkningen for derigennem at true den eksisterende magtstruktur. Eksempler som det blandt andet har været muligt at iagttage i nyere vestlige historie, når man ser på den sorte borgerrettighedsbevægelses kamp for ligestilling i USA, og hvordan det førte til at den ene politiske ledestjerne efter den anden skulle dø under mistænkelige omstændigheder: Martin Luther King, Malcom X og andre skikkelser, der havde evnen til at tale på en måde, der kunne vække befolkningen, hvilket alt andet lige stiller krigen mod terror i et noget andet lys.

Set i lyset af historien, skal der fra et militært og politisk standpunkt heller ikke meget til at se fordelen i, at personen gør det af med sig selv eller på anden måde tyr til desperate handlinger, som da jeg opsøgte den psykiatriske skadestue i februar 2017. En handling, der kunne have fået fatale konsekvenser, hvis ikke jeg havde haft så meget selvopholdelsesdrift, at jeg hurtigt indså, der var tale om en blindgyde.

Taktikken bag Trauma Based Mind Control har også *plausible deniability* som primært mål. Hvem ville for eksempel anklage naboen, hvis en person begik en kriminel handling som resultat af at være blevet drevet til vanvid af sin nabo over længere tid?

Der findes mange former for mind control, der gør det muligt at få mennesket til at handle imod sin inderste vilje. Den amerikanske professor og *Head of the European Brain Project*, Dr. James Giordano skelner i den forbindelse mellem *soft mind control*, det kunne for eksempel være den påvirkning, der finder sted gennem nyhedsmedierne, og *hard mind control*, en term, der dækker over direkte påvirkning af hjernen gennem ydre stimuli.

Efter at være blevet indlagt bevidstløs på intensive i 1997 skulle jeg vågne op til en noget anden virkelig, der foruden hallucinationer også skulle blive begyndelsen på negative tankemønstre og impulser, jeg aldrig tidligere havde været konfronteret med. Tanker og impulser så fremmed fra min person, at jeg ikke kunne identificere mig med dem og i lang tid var bange for, om jeg kunne finde på at handle mod min egen vilje og hoppe ud fra en høj bygning, før de klingede af flere år senere. Først 23 år senere skulle jeg blive opmærksom på identiske vidneberetning om pludseligt opståede negative tanker og impulser blandt mennesker udsat for Trauma Based Mind Control. Beretninger der skulle føre til min første præsentation af fænomenet *brain to computer interface* nogenlunde samtidig med, at jeg blev klar over, at jeg udskilte nanoteknologier. Andre betegnelser jeg heller aldrig havde hørt om i begyndelsen af 2021 var betegnelser som *remote*

neural monitoring og *remote neural manipulation*. Et område jeg aldrig for alvor er dykket ned i eftersom jeg ikke længere havde problemer med negative tanker og impulser. Min målretning var af en anden fysiologisk art, der dags dato involverer alt fra EHS, Morgellon Disease, KOL, men også ødelagt underliv, øjne (hvilket i sig selv er traumatisk for en ung kvinde) og totalfjernelse af min skjoldbruskkirtel for blot at lave en status over min helbredssituation dags dato.

En situation, der peger i retning af Trauma Based Mind Control, hvis endemålet er at skille sig af med fjenden, eller i det her tilfælde et barn af fjenden, hvilket underbygges af mit sammenbrud i 1997 og de traumatiske år, der skulle følge for at munde ud i stalking i 2010 og efterfølgende organiseret stalking.

Så kan man mene, at jeg aldrig har været til fare for nogen. Man skulle heller ikke tro, det var nødvendigt at udrydde hele familier, fordi et familiemedlem måske – måske ikke støttede Vietcong under Vietnamkrigen, baseret på flosklen, *better safe than sorry* i denne pre-crime paficeringsstrategi, der sidenhen skulle komme til at danne grundlag for krigen mod terror.

Justification of use to prevent war

In fact, what we are doing here is, we are targeting the brain. (...) But this is not without argument, because there are those, who think: Wait a minute, wait a minute the last sanctified space is that of my consciousness and you are using this stuff to invade that? You're right; there is an ethical argument there. (...) Or perhaps we need to explore yet another ethical principal (...) which is "use contra bellum", which essentially means, justification of use to prevent war (Giordano, 2018).

Sådan siger den amerikanske professor Dr. James Giordano, *Head of the European Brain Project* om den aktuelle internationale hjerneforskning, hvormed han binder en sløjfe mellem fortidens Operation Mind Control og nutidens *Cognitiv Warfare* og de pre-crimestrategier, der ligger til grund for forestillingen om, at man kan forudse og forebygge statsfjendtlige handlinger inden de finder sted.

Justification of use to prevent war.

Hvordan bedre kunne jeg slutte min retsmedicinske gennemgang end at præsentere nutidens Operation Mind Control i et etisk perspektiv, som giver stof til eftertanke. Hvem husker ikke, da den unge pædagogstuderende Malte rejste til USA fuld af forhåbninger. Forhåbninger, der hurtigt blev erstattet af anklager om pædofili.

Senere blev alle tiltaler frafaldet. I dag er denne unge mand død. Går jeg længere tilbage i tiden, blev en ung kvinde slået

ihjel i en vaskekælder i Nordjylland. Heldigvis tog det ikke politiet mange dage at finde den skyldige, der blev hængt ud på forsiden af landets aviser. Problemet var blot, at han var uskyldig. En mand, der også skulle få sit liv spoleret og som blot er endnu et af mange eksempler på en fremtid, hvor alle er i fare for at blive falskt anklaget baseret på mistanker og formodninger.

Journalist: *Why should people care about surveillance?*

Edward Snowden: *Because even if you are not doing anything wrong, you are being watched and recorded (...) it is getting to the point where you don't have to have done anything wrong, you simply have to eventually fall under suspicion from somebody, even by a wrong call and then they (NSA) can use this system to go back in time and scrutinize every decision you've ever made, every friend you've ever discussed something with and attack you on this basis to sort of derive suspicion from an innocent life and paint anyone in the context of a wrong dour (Poitras, 2014).*

Ser jeg på mit eget liv, var der ikke meget, der pegede i retning af, at jeg kunne være på en overvågningsliste, da jeg blev ramt af organiseret stalking. Jeg læste på universitet og havde vel nogenlunde de samme ambitioner som størstedelen af befolkningen: Tryghed, kærlighed og velstand stod højt på listen. Frihed, privatliv og retten til at sige, hvad man mente uden at frygte for sin sikkerhed, var ikke noget, jeg for alvor havde overvejet, jeg tog det blot for givet, så jeg et øjeblik bort fra den stalking, der havde ramt mig.

Seks år senere så billedet noget anderledes ud – tryghed, kærlighed, velstand var ikke længere noget, der optog mig nævneværdigt, hvorimod frihed, privatliv og retten til at sige, hvad man mente uden at skulle frygte for sin sikkerhed aldrig havde været mere relevant.

Prioriteter, der skulle blive vendt op og ned på i løbet af dage til uger, uden at jeg i 2016 var klar over, at jeg muligvis blev set på som et problem og potentiel sikkerhedstrussel. På intet tidspunkt havde tanken strejft mig, at en rigtig terrorist var og blev kommunist. Det krævede et opgør med hele min verdensforståelse, at komme til den erkendelse. For det var ikke det billede, jeg traditionelt blev præsenteret for. De terrorister, jeg var bekendt med, kørte folk ned med lastbiler på julemarkeder eller råbte Jihad, hvilket ikke kunne være længere fra mit liv. Jeg opførte mig, som jeg havde lært man skulle: tog en uddannelse, fik et job, for senere at videreuddanne mig, inden jeg blev ramt af organiseret stalking. Jeg var på alle måder den mest usandsynlige terrorist, jeg kunne komme i tanke om. I dag forstår jeg bedre, hvorfor man muligvis allerede havde spottet mig i barndommen. Æblet falder ikke langt fra stammen som man siger – heller ikke selvom den sidste jeg ønskede at ligne var min mor. Jeg ønskede at ligne mig selv, uden at jeg i øvrigt har noget dårligt at sige om min mor, som hører til et af de få mennesker, jeg har respekteret mest for hendes viden og indsigt. Hun har lært mig meget om livet og verden, og var set i bakspejlet på mange måde min læremester uden at jeg i 2016 var i stand til at lægge to og to sammen. Først da jeg læste den amerikanske læge Daniel Lebowitz historiske gennemgang af *the targeted individual program* skulle jeg blive klar over en mulig

sammenhæng mellem fortiden og nutiden, mellem min egen situation og min families politiske aktiviteter under den kolde krig.

Langt de fleste mennesker, der rammes af organiseret stalking har historisk hørt til blandt folk på venstrefløjen, står der i Lebowitz præsentation til Senatet i 2014, der også nævner fredsaktivister, sågar nonkonformister som mål for denne form for skjult terror. Metoder der også blev set i forbindelse med forfølgelsen af den sorte borgerrettighedsbevægelse og antikrigsdemonstranter under den kolde krig, der blev mål for FBI's COINTELPRO og CIA's operation Chaos.

President Obama's information czar, former Harvard law professor Cass Sunstein, Coauthored a paper in 2008 which advocated that the government should "cognitively infiltrate" and "disable" those who have ideas the government finds threatening, for example, 9/11 truth activists (Lebowitz, 2014).

Sådan skriver Lebowitz i sin gennemgang af the targeted individual program med henvisning til lignende eksempler i nyere tid. Et eksempel, der lægger sig opad Dr. James Giordano's beskrivelse af *modern cognitive warfare* som en måde at forhindre destabilisering af samfundet ved at stoppe statsfjendtlige elementer, inden de gør alvor af deres tanker i denne pre-crime strategi, der ligger til grund for overvågningssamfundet og krigen mod terror (Lebowitz, 2014; Giordano, 2018).

Will key individuals get certain implants? Yes, I believe they will. (...) Will this be widely seen as a mechanism of individual and

crowd control? No, it will not – at least not in the immediate future (Giordano, 2018).

Ikke i den umiddelbare fremtid.

I 2020 skulle jeg få konstateret EHS, kun for at opdage, at jeg også havde Morgellon Disease, inden jeg i 2021 fik konstateret KOL.

Værst stod det til med lungerne, der i løbet af ingen tid kunne forvandles til to betonklodser. Stenlunger, plejede man at kalde det, hvilket førte til, at jeg den 13. september 2021 måtte forlade mit hjem i al hast midt om natten for at ende på Bispebjerg Hospital den følgende morgen efter at være faldet i søvn bag rattet flere gange undervejs. Der blev taget røntgenbilleder og foretaget et omfattende helbredstjek, der viste lavt iltindhold i blodet, og hvad der på røntgenbillederne lignede en lungebetændelse.

”Jeg kan ikke se det, når jeg kigger på røntgenbillederne, men radiologerne siger, at det ligner, at du har en lungebetændelse,” sagde den læge, der senere samme dag skulle udskrive mig.

”Det føles også som jeg har lungebetændelse,” svarede jeg, hvortil lægen tilføjede: ”men det kan ikke passe, for du har ingen forhøjede infektionstal.”

Så, hvad var der tale om? Et spørgsmål som jeg med hjælp fra min almenpraktiserende læge forsøger at få lægevidenskaben til at tage stilling til efter i flere år at være blevet holdt hen af de respektive myndigheder.

Livet leves forlæns og forstås baglæns

Hvis man kaster fem terninger, hvor sandsynligt er det, at de alle lander på en sekser? Hvis man kaster terningerne for anden gang, hvor sandsynligt er det, at de igen lander på seks? Hvor sandsynligt er det i grunden at blive lotto-millionær én, to, tre gange i træk? Sandsynlighedsregning spiller en central rolle i min bevisførelse og går hånd i hånd med *common sense*.

Hvor stor er sandsynligheden for, at jeg i 2019 bliver ringet op af en kvinde, der i løbet af en af vores første samtaler omtaler MKUltra-øjet? Det korte svar må være: Det er ikke særligt sandsynligt. Hvor stor er sandsynligheden for, at jeg efter at være blevet erklæret rask i 2009 rammes af stalking året efter? Hvor stor er sandsynligheden for, at jeg efter at være flyttet væk fra seks års stalking rammes af organiseret stalking? Hvor stor er sandsynligheden for, at jeg rammes af Morgellon Disease som et af de eneste mennesker i Danmark? Hvor stor er sandsynligheden for at få en spontan kundalinirejsning? Hvor stor er sandsynligheden for, at man rammes af ikke én, men alle ovennævnte omstændigheder? Det logiske svar må være, at det ikke er særlig sandsynligt, medmindre man læner sig opad metafysikken som forklaringsmodel. Hvad jeg ikke kunne forudse, var, hvor tæt på sandheden jeg havde været gennem hele forløbet. Hvad jeg ikke var klar over, inden jeg gik i gang med min retsmedicinske efterforskning, var, hvor tæt på metafysikken jeg skulle komme: Kundalinirejsning. Kvantefysik. Frekvensteknologi. Metafysikkens love og regler.

Der er det, jeg ved; det, der er *common sense*, og det, der vækker

undren.

Faktum er, at jeg har Morgellon Disease, KOL og EHS foruden et langt liv med helbredsproblemer, der alle står på listen over mikrobølgerelaterede symptomer. Det er også et faktum, at lægevidenskaben ofte har været henvist til at række hænderne opgivende i vejret som eneste forklaring på mine helbredsproblemer og, at CIA helt frem til 1995 og nedlukningen af Stargate (spørgsmålet er, om dette program traditionen tro ikke blot har gennemgået en metamorfose?) forskede i parapsykologi og bevidsthedens vej ind i kvantefysikkens verden gennem *gateway processer*.

Uden at være læge finder jeg det sandsynliggjort, at der eksisterer en sammenhæng mellem frekvensteknologiske påvirkninger i området 4-7 Hz og den kundalinirejsning, jeg havde i 1997. Et fund, som yderligere henter belæg i de voldsomme kropslige reaktioner, det skulle have at blive behandlet med stesolid. Et præparat, som ifølge tidligere efterretningsofficer, Julianne McKinney kan have modsat effekt i high energy fields (McKinney, 1992).

Dertil kommer alt det, der vækker undren: For eksempel at koglekirtlen og hypofysen ligger i umiddelbar forlængelse af thalamus, centeret for bevidstheden, hvilket naturligt affødte spørgsmålet: Kunne det tænkes, at alle mine problemer i 1997 var forårsaget af samspillet mellem nanoteknologier og betegnelsen *brain to computer interface* som en del af MKUltra, elektromagnetisk MKUltra? Kunne det tænkes, at stimuleringen af thalamus kunne udløse hormonelle stofskifteforandringer,

for slet ikke at nævne stimulering af *det tredje øje* og udløsningen af kundalinisymptomer? I hvert fald er det påfaldende, at neural dust sættes i forbindelse udviklingen af KOL, samt områder i hjernen som hippocampus og thalamus inden for forebyggelse af epilepsi (Wikipedia, 2021).³²

Electrical stimulation therapy in patients with epilepsy has been a well established procedure for some time, being traced back to as early as the 1950's. (...) While nerve stimulation is often a target area for treatment of epileptic seizures, there has been research into the efficacy of stimulation of hippocampus, thalamus and subthalamic nucleus (Wikipedia, 2021).

Der er det, der kan dokumenteres, det der er common sense og det, der for mit eget vedkommende skulle sortere under metafysikken i årtier, som fx den mirakuløse spontanhelbredelse i 1988, der fandt sted i dagene efter, at min læge havde iværksat en større udredning af de problemer jeg havde med lymfesystemet. Det er lige til at blive overtroisk af – og overtro har da også været en væsentlig forklaringsmodel igennem årene, for hvor sandsynligt var det i grunden, alt det, jeg har været udsat for?

Det er ikke særlig sandsynligt, og min eneste forklaring var, at der måtte være en højere mening bag det hele. Netop?! En højere mening. Men hvor jeg havde fokus rettet mod metafysikken, skal meningen, sådan som jeg forstår verden i dag, findes i noget så jordnært som den ufortalte historie om Vesten.

³² Foruden at knytte sig til centralnervesystemet står der om neural dust, at disse nanoteknologier primært lægger sig i hjerne og lunger.

Ser jeg tilbage på mine helbredsproblematikker, begyndte de at dukke op ganske kort tid efter, at mine forældre var blevet sortlistet af den amerikanske stat. Jeg husker det tidsmæssige forløb ret præcist, eftersom vi var flyttet i hus, da jeg begyndte at få de første helbredsproblemer i slutningen af 70'erne. Cirka ti år senere rammes jeg af problemer med lymfesystemet, kraftige svimmelhedsanfald og spontane blå mærker for blot at nævne de mest markante symptomer, og yderligere ti år senere er det angiveligt stofskiftet, det er galt med. Ser jeg på det samlede forløb, taler alt i dag for, at "folk" i 1988 ikke alene har haft adgang til mine journaler, de har også kunnet sætte hemmelige operation i bero med øjeblikkelig virkning.

I 2020 skulle Morgellon Disease for alvor blive et bevis på menneskelig intervention som årsagen til det sygdomsforløb, der har tegnet de sidste mange årtier, og som minimum kunne dateres tilbage til 1994. I 1997 sendes jeg, som en anden astronaut, i kredsløb om jorden med raket fart. Metafysikken. Kvantefysikken. Universets love, der ikke lader sig forklare af naturvidenskabelig vej. Ikke overraskende skrev endokrinolog Carsten Kierkegaard i samme periode i et af sine sidste notater "... (patienten) har et ukarakteristisk sygdomsbillede..." En formulering, min psykiater skulle genanvende flere år senere, og som har været symptomatisk for de fleste helbredsbeskrivelser gennem livet:

... altid affektivt kontrolleret. Yder en rimelig emotionel kontakt. Der er aldrig konstateret formelle tankeforstyrrelser. Har et ganske realistisk syn på sin lidelse og har aldrig ved henvendelserne her været psykotisk.

Tilstanden vanskelig at placerer diagnostisk... (Aage Stig Jørgensen, 2003).

Hvad der begyndte med indsamlingen af hospitals- og lægejournaler i 2018, skulle med tiden blive suppleret af diagnoser som EHS og opdagelsen af Morgellon Disease og nanoteknologier. Teknologier som fra et videnskabeligt standpunkt dårligt kan anfægtes, hvilket efter min bedste overbevisning også gør sig gældende for overensstemmelserne mellem dokumentet Analysis and Assessments of Gateway Process og EEG-resultaterne foretaget i årene efter mit sammenbrud i 1997.

Helt vågen, klar, samlet og orienteret. Kan beskrive begivenhederne på indfølelse vis og er i sin fremføring og væremåde ikke psykotisk. Virker stemmingsneutral. Noget bekymret over det oplevede, dette på helt indfølelse vis.

Underskrevet, Gitte Butler 12. oktober 1997.

I dag har jeg indtil flere fysiske beviser på nanoteknologier opbevaret. Teknologier, der taler for sig selv: der er tale om kunstigt liv. Opsummerende burde Morgellon Disease og nanoteknologier være nok til at bevise, at jeg har været udsat for hemmelige programmer og teknologier, kun et fåtal kan have haft kendskab og adgang til i 1994. Senere rammes jeg af helbredsproblemer, der beskrives som ukarakteristiske af lægevidenskaben og som medførte et fysisk og psykisk sammenbrud i oktober 1997. Et sammenbrud, som lægerne hverken var i stand til at forklare eller behandle på

tilfredsstillende vis. I 2020 falder jeg tilfældigt over et dokument, skrevet af Julianne McKinney, der beskriver, hvordan stesolid og lignende præparater kan få den modsatte virkning i *high energy fields*, og senere på året falder jeg over et CIA-dokument, der knytter en forbindelse mellem frekvensteknologien og fysiologiske kundalinisymptomer. Ser jeg på de forskellige begivenheder, danner de tilsammen en historie, der er svær at ignorere. En historie, der ikke alene fører tilbage til en barndommen i skyggen af den kolde krig, men også Operation Mind Control og hermed er jeg tilbage ved CIA og Amerikas sortlistning af mine forældre.

Den evige cyklus.

I 1999 skulle begge mine forældre uventet nær have mistet livet på henholdsvis min og min lillebrors fødselsdag. Min mor kørte frontalt ind i en vejblok på motorvejen med 100 kilometer i timen på min lillebrors fødselsdag. Bilen var totalskadet og røg efterfølgende til ophugning. Min mor overlevede på mirakuløs vis med mindre knubs. Ugen efter, denne gang på min fødselsdag, afgik min stedfar ligeså uventet ved døden. To mennesker, hvis politiske liv tilbage i 70'erne og 80'erne ifølge min egen analyse er forklaringen på, hvorfor jeg er udsat for organiseret stalking og mind control – Trauma Based Mind Control.

Alle veje fører til Deep State

For some time I have been disturbed by the way CIA has been diverted from its original assignment. It has become an operational and at times a policy-making arm of the Government.

(...)

I, therefore, would like to see the CIA be restored to its original assignment as the intelligence arm of the President,

(...)

We have grown up as a nation, respected for our free institutions and for our ability to maintain a free and open society. There is something about the way the CIA has been functioning, that is casting a shadow over our historic position.... (Truman, 1963).

Præsident *Harry S. Trumans* ord fra 1963 er som taget ud af et *Shakespeare*-drama, hvor kongen er i fare for at blive styrtet af sine mest betroede økonomiske, militære og politiske vejledere. Ingen præsident kan lede et land uden at få den fulde sandhed fortalt, skrev Truman i *the Washington Post* i 1963. Ord, der skulle afsløre de dele af staten, der arbejder uden om folkestyret. Helt tydeligt bliver det, når amerikanske politikere så sent som i 2018 udtaler:

The very definition of a 'Deep State' is when the very people, congressional leaders – people who are elected by the people – are not allowed to hear the intelligence reports (Senator Rand Raul, 2018).

Så hvem styrer showet?

Ifølge Douglas Valentine hører det med til billedet, hvordan CIA er i bukselommen på Corporate Society. En tendens, der ligeledes kan iagttages i den amerikanske valgkamp. Ingen demokratiske vælgere ville i deres vildeste fantasi stemme på *Hillary Clinton*, hvis de havde mulighed for selv at vælge deres præsidentkandidat, udtaler Valentine, der beskriver, hvordan præsidentkandidaterne er nøje udvalgt på forhånd (Valentine, 2017B).

Det er da heller ingen større statshemmelighed, at en kandidat, der stiller op til det amerikanske præsidentembede, ikke kommer langt uden at være bakket op af pengestærke sponsorer. Hermed skilles fårene fra bukkene, inden valgkampen for alvor er skudt i gang – og inden længe har sponsorerne dannet en skyggeregering på helt lovlig vis. Hertil kommer dyneløftning og andre ufine metoder, der efter sigende skulle have været tidligere FBI-chef J. Edgar Hoovers foretrukne måde at styre amerikansk politik på fra kulisserne.

Beskidte tricks, hemmeligheder og fake news har til alle tider været en del af det politiske magtspil, og det er øjensynligt ikke anderledes i vor tids demokratier, hvilket leder videre til... *Deep State!* Helt overordnet refererer begrebet Deep State til en stat i staten, bestående af personer, der udøver indflydelse og kontrol over den førte politik, uanset hvilket politisk parti der måtte sidde ved magten. *Peter Dale Scott*, udnævner i sin bog *American Deep State* helt konkret *Big Money* og institutioner som CIA, der er hævet over den amerikanske forfatning, som Deep States hovedaktører. Helt konkret nævner Peter Dale Scott, at der er tale om et system bestående af højtstående

elementer inden for militæret, retsvæsnen og det sikkerheds- og efterretningsmæssige arbejde, foruden den mindre flatterende tilføjelse – *organiseret kriminalitet* (Scott, 2017).

The notion of the deep state... originated in Turkey, where it connoted not merely the secretive apparatuses of the state such as the police and intelligence services but above all the shady nexus between them, certain politicians and organised crime (Hugh Robert).

(Peter Dale Scott, 2017; XVII).

Begrebet Deep State opstod ifølge Dale Scott i forbindelse med en bilulykke i Tyrkiet i 1996, som efterfølgende har fået tilnavnet *the Susurluk incident*. Tre mennesker mistede livet: vicechefen for Istanbuls politiafdeling, et parlamentsmedlem og *Abdullah Cath*. Tidligere havde Abdullah Cath været del af en dødspatrolje, rekrutteret af det tyrkiske OHD (Special Warfare Department). OHD var den tyrkiske afdeling af *Operation Gladio* og blev oprindeligt dannet på opfordring fra USA, der løbende trænede OHD-tropper på amerikansk jord og instruerede dem i at slå oprør ned. Formålet med OHD var at undertrykke den kurdiske modstandsbevægelse. Tyrkisk Deep State ikke alene afspejler amerikansk Deep State; den er en del af amerikansk Deep State, skriver Dale Scott og konkluderer, at *the Susurluk incident* er et eksempel på, hvordan amerikansk Deep State ikke alene opererer nationalt, men internationalt. Et andet karakteristikum knyttet til *Susurluk*-hændelsen er ifølge Scott, at den internationale Deep State-forbindelse, der blev afsløret i forbindelse med ulykken, var delvist kriminel. Pengene til de para-statslige aktiviteter, Cath var en del af, kom fra organiseret

narkosmugling. I 1982 besøgte Abdullah Cath Miami i selskab med en italiensk neo-nazist og Gladio-agent, Stefano Delle Chiaie. Relationen var ikke tilfældig, eftersom Cath selv var del af dette post Stay Behind internationale netværk og blev regnet for værende under CIA's beskyttelse. Udover at Deep State er et internationalt foretagende med kriminelle relationer, fremhæver Scott et tredje karakteristikum: *the Sursurluk incident* føjer sig til rækken af uransagelige efterretningsrelaterede hændelser, såsom mordet på John F Kennedy, hændelser, Scott benævner som – *deep events*. Stort set alle rapporteringer om Susurluk-hændelsen, skriver Scott, overså det faktum, at det ikke var en ulykke, men bevidst mord (Scott, 2017).

Peter Dale Scott står ikke alene med disse politiske analyser af Deep State; andre velrespekterede forfattere har på tilsvarende vis knyttet Deep State sammen med en række uopklarede mystiske hændelser, der har haft direkte implikationer for den politiske udvikling. I skandinavisk kontekst er mordet på Olof Palme ligeledes udtryk for Deep Events, omgærdet af konspirationsteorier og spekulationer, der særligt i tiden efter mordet blev slået hårdt ned, så snart de nåede pressen.³³ Dette burde i sig selv få alle alarmklokker til at ringe. Dale Scott fremhæver da også tre karakteristika i identifikationen af Deep State: 1, der er tale om, at politiet og efterretningsvæsenet blokerer opklaringsarbejdet; 2, der er tale om, at disse *Deep Events* kan knyttes til organiseret kriminalitet; 3, der er tale om et internationalt foretagende (Scott, 2017; Radio4, 2020).

³³ I programserien om mordet på Olof Palme nævnes det, hvordan det er en *standard procedure*, at CIA *frames* en socialt dårligt stillet person for forbrydelserne: *End of story*.

Deep State er ikke en struktur, men et system, der er ligeså omskifteligt og uforudsigeligt som vejret, skriver Peter Dale Scott i introduktionen til sin bog, *American Deep State – big money, big oil, and the struggle for U.S. democracy*. Et godt eksempel på, hvor bevægelige disse magtprocesser i grunden er, var valget af Donald Trump til Amerikas præsident i 2016. Et valg, der bogstavelig talt tog globalisterne med bukserne nede. Under sin valgkampagne skulle Donald Trump da også promovere sig selv som outsider og slå sig op på slogans som – *Trump versus Deep State* og love den amerikanske befolkning fornyelse: *America First* (Scott, 2017).

Så er Trump en outsider?

For at besvare dette spørgsmål er man nødt til at se på de interne strukturer, der udgør det omskiftelige og komplekse system, der går under betegnelsen Deep State. Skåret ind til kernen er der to fløje af velhavere i Amerika, *den industri-orienterede* (fx *the National Association of Manufacturers*) og *den finans-orienterede* (fx *Council on Foreign Relations*) der op igennem det 20. og 21. århundrede har kæmpet om den "politiske" kurs (Scott, 2017).

Handler det om *America First* eller global "kolonisering"?

Hovedparten af disse velhavere ligger og roder rundt på den politiske højrefløj. I sin bog skriver Peter Dale Scott, at ud af de 158 rigmandsfamilier, der supportede den amerikanske valgkamp i 2016, var 138 familier republikanske: så kan man selv tænke sig til, hvorfra kandidater som *Barack Obama* og

*Hillary Clinton fik midler til deres valgkamp (Ibid.).*³⁴

However, the "Truman" show must go on.

Der skal heller ikke meget til at regne ud, hvilken fløj Trump tilhører, når han under sin valgkamp slog sig op på sloganet som *–America First*. Den politiske kamp står ikke mellem *demokrater* og *republikanere* andet end i det tilbagevendende medicercirkus, der som en anden *sitcom* dagligt løber henover tv-skærmen, men mellem republikanske *America First* tilhængere og *New World Order* globalister (ibid.).

Historisk har globalisterne formået at holde *Tea Party*-bevægelsen og tilhængere af *America First*-politik uden for indflydelse med stor succes. Omstændigheder, der ifølge Dale Scott er årsagen til den dybereliggende konflikt bag sloganet *– Trump versus Deep State*. Skal sandheden frem, burde Donald Trump have slået sig op på *– Trump versus globalisterne*, der traditionelt er dem, der har styret showet, hvilket kan iagttages i den globale mediedækning af Donald Trump som *the bad guy* (ibid.).

Ønsker vi i Vesten en neokapitalistisk kolonisering med USA i spidsen, eller ønsker vi at føre en mere protektionistisk kurs? Lytter man til Obamas latterliggørelse af Donald Trump på den årlige *White House Correspondents Dinner* i 2011 (en tale, der næsten skulle få ikonisk status), er svaret indlysende: FN, EU

³⁴ I 2008 rejste *Wall Street* fx 42,2 millioner dollars til Barack Obamas kampagne, mere end nogen anden tidligere kandidat (Scott, 2017).

og Nato er alle tiltag i retning af *a one world government* og ikke en verden bestående af suverænstater, der hver især fører en protektionistisk kurs (Hansen, 2018).

Traditionelt falder protektionisme som begreb ikke i god jord, medmindre det handler om at sikre arbejdspladser og sikre befolkningen mod løndumping og unfair konkurrence med lande som Kina og andre asiatiske lande, hvor arbejdsforholdene i mange tilfælde er at sidestille med slaveri. I det lys skulle Donald Trump vinde lydhørhed blandt de fattigste amerikanere. Et udfald, der kom bag på de fleste – antageligt, fordi eliten lever i et elfenbenstårn ude af kontakt med virkeligheden.

Donald Trump. Den helt store joker, der på eksemplarisk vis skulle bevise, at Deep State er en bevægelig struktur, der ikke kunne holde til den voksende folkelige modstand og utilfredshed.

Bag Donald Trump står brødrene Charles og David Koch, der illustrativt er et eksempel på, hvor hurtigt der kan opstå en form for skyggeregering af bagvedliggende interesser i det politiske magtspil.

Charles og David Koch, skriver Peter Dale Scott, var i 2014 de to tiende rigeste mennesker på jorden og nogle af initiativtagerne bag bevægelser som *Tea Party* (Scott, 2017).

However! If you can't beat them, join them.

Endnu et eksempel på de omskiftelige magtstrukturer, og hvordan det sidenhen er lykkedes globalisterne at tæmme Trump tilstrækkeligt til, at verdensordenen er genoprettet. Vel at mærke en globalistisk verdensorden, der har været undervejs i årtier (Scott, 2017; Hansen, 2018).

Helt centralt står Council on Foreign Relations (CFR) i den globale dagsorden. Et foretagende, der blev stiftet af den finansielle elite i 1922, og som op igennem det 20. århundrede skulle tegne Amerikas neokolonialistiske udenrigspolitik, inden reality-stjernen Donald Trump overtog det politiske show under sloganet *Trump versus Deep State* efter en liden skøn valgkampagne, hvor han lovede sine tro tilhængere et opgør med Deep State og rundhåndet øsede ud af *America First*-retorik og løfter om genskabelsen af amerikanske arbejdspladser til landets hårdttrængte lavtlønsarbejdere. Løfter som skulle tiltrække hvide, utilfredse *working class*-vælgere i hobetal (Hansen, 2018).

Stykke for stykke skulle forestillingen om demokrati, menneskerettigheder, ytringsfrihed, tryghed og sikkerhed falde fra hinanden, indtil jeg ikke kunne få øje på andet end et politisk skuespil styret af interne stridigheder blandt pengestærke kræfter i kampen om økonomisk magt og social kontrol. Ambitioner, der på virtuos vis forvandlede krigen mod terror til en markedsøkonomisk kødkværn, hvor behovet for social kontrol gik hånd i hånd med de skattekroner et menneskeliv genererede til overvågningsindustrien.

The Art of Destruction.

Ser jeg bort fra klimaforandringerne og hele det skjulte apparat, der blandt andet går under betegnelsen overvågningssamfundet med alt, hvad det indebærer af trådløse satellitkommunikation, mobilmaster, hotspots og andre trådløse forbindelser, ligner verden set fra mit stuevindue sig selv. Hvad derimod har forandret sig, er min forståelse af verden efter at alt, hvad jeg troede jeg vidste om den verden, jeg er en del af skulle blive taget fra mig i 2016. I sine bøger udnævner David Lawson Corporate Society og korrupte dele af staten som de egentlige bagmænd bag den organiserede stalking. En udtalelse, der er med til at fremmane billedet af, at der bag det officielle billede af de vestlige demokratier, skjuler sig en skyggeregering, der ikke spiller efter demokratiets regler og som fører en noget anden dagsorden end den vi sædvanligvis præsenteres for.

Motivet

"We need a global Phoenix Program," (Valentine, 2017A).³⁵

Skulle jeg forstå de forbrydelser, jeg var udsat for, var et godt sted at starte at se på motivet. Noget kunne direkte iagttages, som det var tilfældet med overgangen fra stalking til organiseret stalking i slutningen af sommeren 2016. Baseret på iagttagelse var første motiv i den forbindelse drevet af en stærkt afvigende karakter fra mit tidligere nabolag og dennes følelsesliv, der kunne svinge mellem alt fra kejtede kontaktforsøg til en sygelig besiddertrang, men det forklarede ikke, at jeg henover sommeren 2018 blev ramt af en række gammelkendte helbredsproblemer. Det blev begyndelsen på en omfattende indsamling af læge- og hospitalsjournaler. Journaler, der i sidste ende skulle lede mig i retning af usædvanlige lidelser og hemmeligt stemplede CIA-dokumenter. En proces var sat i gang. En proces, jeg på ingen måde var herre over eller kunne forudse udfaldet af, og som skulle vise sig mere kompliceret og omfattende, end jeg forestillede mig, da jeg begyndte at indhente mine helbredsoplysninger. Ret hurtigt kunne jeg derfor udelukke hævn og andre persondrevne motiver som bærende motiv. Sandsynligheden for, at de folk, jeg var konfronteret med, skulle have haft adgang til teknologierne bag Morgellon Disease i 1994, forekom heller ikke særlig sandsynlig. Dertil var den organiserede stalking for meget af et sammenrend af alle mulige dysfunktionelle typer. Langt de fleste inden for den organiserede stalking faldt ind under kategorien af arbejdsløse, ufaglærte og faglærte. Særligt håndværkerstanden skulle vise

³⁵ Citat, David Kilcullen.

sig stærkt repræsenteret. En anden kategori var, hvad jeg vil kalde for sociale afvigere, som stalkeren "fra den forkerte side af motorvejen". I begyndelsen af 2017 skulle jeg også blive vidne til, at det kriminelle miljø i og omkring Blågårdsgade tog del i netværket, såvel som at folk klædt i militærtøj i en periode fulgte efter mig i deres militærjeeps, for at sætte sig med nogle bordes mellemrum i et halvtomt cafeteria, mens de nedstirrede mig med foragt i blikket over en kop sort kaffe, de gange jeg gjorde holdt på en rastepads. Folk, der på flere områder kunne forveksles med grupperinger som FRO (Radio4, 2020).

Første ledetråd: Hvad der i udgangspunktet lignede et kriminelt netværk, kunne med udgangspunkt i historiske fortilfælde formentlig knyttes sammen med folk højere oppe ad samfundsstigen gennem mellemmand som Barbro Sagnell. Inden for den organiserede stalking taler man om *handlers*, hvis primære opgave det er at stå for kontakten mellem folk oppe i systemet og den organiserede stalking, der i øvrigt er at forveksle med et *open source program*, styret af alt fra personlige motiver til bestillingsarbejde, styret af corporate society og korrupte dele af staten (Lawson, 2001).

"Det er frimurerne, der styrer Danmark," gentog min tidligere samfundsfagslærer jævnlige i raseri over, at frimurerne angiveligt skulle have været skyld i, at hans mor var endt blandt de psykiatriske patienter, der ufrivilligt var havnet i den danske udgave af MKUltra. En udtalelse, der dengang gjorde indtryk på mig og som skulle vise sig at udspringe af faktuelle begivenheder knyttet til Frederiksbergs Hospitals psykiatriske afdeling D1. Hvad jeg ikke havde fantasi til at forestille mig var, hvordan jeg mere end 25 år senere skulle komme til at

kæmpe den samme ensomme kamp, som Gunnar Sandvei. En kamp, der omhandler skjulte mind control programmer og som sætter spørgsmålstegn ved, hvorvidt jeg overhovedet eksisterer på en overvågningsliste, var det ikke for omfanget af den organiserede stalking jeg har været udsat for. Så er det overhovedet er muligt at skille krigen mod terror fra Operation Mind Control?

We are above the police, citerer David Lawson en gangstalker for at udtale. En udtalelse, der peger tilbage på folk over staten.

Peter Dale Scott beskriver i den forbindelse, hvordan det er muligt at identificere forbrydelser begået af deep state, der har det tilfælles at: 1, der er tale om, at politiet og efterretningsvæsenet blokerer opklaringsarbejdet. 2, der er tale om, at disse deep events kan knyttes til organiseret kriminalitet. 3, der er tale om et internationalt foretagende.

I 2016 skulle jeg blive udsat for en forfølgelse, overvågning og chikane, der involverede et netværk af stærkt kriminelle grupperinger. Grupperinger, der i deres struktur og kommunikation var særdeles velorganiserede, og som døgnet rundt vidste, hvad jeg foretog mig. Grupperinger med adgang til højt avancerede teknologier inden for militære frekvensvåben og kommunikationsmidler. Grupperinger, der havde adgang til alt, fra mine private telefonsamtaler til computeraktiviteter. Allerede her burde jeg være begyndt at undre mig over, at disse grupperinger aldrig gjorde brug af mine persondata til berigelseskriminalitet og anden cyber-kriminalitet, men jeg var ikke i nærheden af at have et overblik. Jeg skulle dog hurtigt blive klar over det usædvanlige i politiets dispositioner, der

som minimum var udtryk for en ineffektiv statsinstitution, som i værste fald var medvidende om, hvad der foregik. Det er heller ingen hemmelighed, at den organiserede stalking udgør et internationalt netværk, der ifølge tidligere FBI-chef i Los Angeles, Ted Gunderson, desuden kan knyttes til det amerikanske efterretningsvæsen gennem dens adgang til efterretningsvæsenets kommunikationssystemer. Med udgangspunkt i Peter Dale Scott's identificering af deep events, kunne noget tyde på, at den organiserede stalking er et deep state fænomen med forbindelser til den amerikanske efterretningstjeneste. En analyse, der ikke adskiller sig nævneværdigt fra krigen mod terror, ser man bagom de oprindelige begrundelser for antiterrorloven og overvågningssamfundet (Gunderson, 2011).

We need a global Phoenix Program, udtalte David Kilcullen, tidligere rådgiver for Bush og Obama-administrationen, i 2004 med henvisning til the Phoenix Program. Et program lanceret af CIA under Vietnamkrigen med det formål at opspore formodede støtter af Vietcong, der i 2001 skulle blive mønstereksempel for Krigen mod Terror (Valentine, 2017A):

(...) a member of the VCI was anyone who didn't actively support the government. To be neutral or advocate for peace was viewed as supporting terrorism (Valentine, 2017A).

Proof wasn't required, just the word of an anonymous informer, skriver Valentine om de aktiviteter, der fandt sted som led i the Phoenix Program og som blev aflønnet gennem en lind strøm af amerikanske dollars. Nøjagtig som folk på overvågningslister finansierer nutidens krig mod terror. I 2001 skulle the Phoenix

Program da også blive mønstereksempel for Department of Homeland Security og overvågningen af civilbefolkningen med det formål at forebygge terrorisme under sloganet: *To protect the American People*. Ord copy-pasted fra Vietnamkrigen og som ikke førte til andet end splittelse og falske anklager rettet mod uskyldige mennesker i CIA's pre-crime pacificeringsstrategi. En strategi, der i dag rækker langt udover USA's grænser og er bundet sammen af et internationalt efterretningssamarbejde med CIA i spidsen (Valentine, 2017A; Grove, 2015).³⁶

We (USA) may have started it of the model of the Soviet Union and the Stasi I might add, but we are spreading it and that is even more criminal in my mind (Grove, 2015).³⁷

Der er den officielle udgave, og så er der den ufortalte historie om, hvordan CIA hyrede kriminelle til at målrette alle, der var under mistanke for at være terrorister og deres familier under Vietnamkrigen som led i the Family Census Program: *A census, if properly made and exploited, is a basic source of intelligence. It would show, for instance, who is related to whom...*

Kriminelle netværk, politiets blinde øje og forbindelsen mellem krigen mod terror og the Phoenix Program: omstændigheder, der med tiden skulle danne forbindelser mellem den organiserede stalking, Operation Mind Control, brain to computer interface og helbredsproblemer jeg havde haft siden mine forældre blev sortlistet i slutningen af 70'erne: (Valentine, 2017A).³⁸

³⁶ VCI er forkortelsen for Vietcong Infrastruktur, med henvisning til de dele af civilbefolkningen, der aktivt støttede og hjalp medlemmerne af Vietcong (VC).

³⁷ Citat: William Binney.

³⁸ Citat: David Galula.

Der var engang en retsstat

Politiets fravær gennem mit forløb er årsag til, at de indirekte har skrevet sig ind i min fortælling, paradoksalt nok ved ikke at være til stede andet end som en instans, jeg har skullet kæmpe unødigt med. Gang på gang er jeg blevet mødt af en mur af love, regler og procedurer, der skulle vise sig at være endnu mere uigennemtrængelig end lydmuren.

Jeg har allerede beskrevet, hvordan to gangstalkers i 2017 rullede stille og roligt ud fra den grusplads, hvor jeg lå og sov i min bil foran Bellahøj Politistation, efter at have affyret tre skud, uden at det affødte nogen reaktion. Ingen udrykning, ingen lys i vinduerne på den døgnbemandede politistation udover de lys, der allerede var tændt; ingenting skete der. Intet andet end en mur af larmende tavshed. Det var, som om hændelsen aldrig havde fundet sted, var det ikke for den skudepisode, det lykkedes mig at filme ugen forinden. En videooptagelse, der blev henlagt samme dag, jeg foretog min anmeldelse. Skudepisoden står derfor helt centralt, fordi den afslører den ubekvemme sandhed, at jeg ikke skulle gøre mig nogen forventninger om politiets hjælp. Det afføder spørgsmålet: Hvem er det, politiet hjælper? For der skal ikke herske tvivl om, at systemet er sådan indrettet, at det er næsten umuligt for en person i min situation at bryde igennem politiets mure.

Det første og største problem, når man er udsat for organiseret kriminalitet, har været, at politiet behandler ens anmeldelser som enkeltsager. En procedure, der gør det usædvanlig svært at starte et samlet forløb, der vedrører organiserede forbrydelser.

Næste forhindring er, at man skal anmelde de forskellige hændelser i de respektive politikredse, hvilket hurtigt bliver til mange politikredse, når man er udsat for organiseret stalking, der i ordenes betydning ikke kender nogen grænser, heller ikke kommunegrænser. Allerede her anes en systemisk ufleksibilitet og træghed, som i bedste fald tjener den organiserede kriminalitet. Forhindring nummer tre har været, at mine udsagn ikke er blevet taget for pålydende i de situationer, hvor jeg ikke har været i stand til at fremlægge fysiske beviser. Tværtimod er jeg blevet mødt med beskyldninger om, at jeg måtte være sindssyg, de gange jeg ikke har kunnet fremvise entydige beviser på den kriminalitet, jeg er udsat for. Anklager, der hverken fremmer dialogen eller lysten til at opsøge politiet, og som har trumfet alle påstande fremsat af mig. Det førte til, at jeg i begyndelsen af 2018 indledte en klagesag, efter at man fra politiets side havde vurderet, at der ikke var mere at komme efter i forbindelse med de skudepisoder, der havde fundet sted ude foran min bil i 2017. En klagesag, der skulle føre til, at jeg kom i besiddelse af anmeldelsesrapporten og ad den vej blev klar over, at man havde henlagt min sag, samme dag jeg anmeldte de to skudepisoder.

Det kunne ganske enkelt ikke være rigtigt i en retsstat som den danske.

Gennem min sporadiske kontakt til Dansk Antistalkingforening skulle jeg blive præsenteret for fjerde forhindring. En forhindring, der bestod i, at så længe der var tale om, at forskellige personer begik de forskellige handlinger, så var der tale om forskellige hændelser, der som sådan blev behandlet

som separate enkelthændelser?! Det afgjorde sagen. Jeg havde tabt på forhånd. Jeg havde tabt, inden jeg overhovedet tog kontakt til politiet i starten af 2017. Herefter ændrede jeg strategi. For kunne jeg ikke forvente nogen hjælp, så kunne jeg i det mindste kaste lys over et system, der i bedst fald er til for den organiserede kriminalitet, gennem at insistere på at anmelde de løbende forbrydelser, jeg er og har været udsat for: En strategi, der hurtigt skulle bringe mig i *bad standing* inden for politiet.

Gennem Dansk Antistalkingcenter lærte jeg også, at så længe jeg ikke kunne sætte specifikke ansigter på udøverne af den elektromagnetiske chikane, så ville politiet aldrig starte en sag. Hvilket vil sige, at jeg aldrig vil kunne anmelde elektromagnetisk chikane, forhindring nummer fem; jeg vil højst blive anklaget for sindssyge.

Tidligere plejede det at være sådan, at man også opererede med begrebet indicier. Der er sågar flere sager, der er blevet vundet alene baseret på indicier. I min naivitet indledte jeg i 2016 derfor en kamp for retfærdighed i den overbevisning, at politiet ville starte en efterforskning, men intet kunne tilsyneladende interessere dem mindre.

Det burde ellers være relativt nemt at finde ud af, hvem der ringede anonymt til min arbejdsplads. Det burde også være relativt nemt for politiet at finde frem til dem, der havde lavet sexannoncer i mit navn, og ad den vej starte en optrevling og efterforskning af et fænomen, der ikke alene rammer mig, men må siges at være et samfundsproblem. Men hvor argumentet for

at henlægge skudepisoden havde været, at det ikke var muligt at se nummerpladen på den bil, hvorfra der blev affyret et skud, så var forklaringen nu, at man ikke ville foretage sig yderligere, før der forelå systematiske gentagelser – vel at mærke af den samme handling: Sexannoncer, droner, skudepisoder og andre intimideringstaktikker, anonyme telefonopringninger, hacking og cyberstalking, folk ude foran mit hjem om natten osv. – det hele falder ind under enkelthændelser, alene fordi der er tale om forskellige fremgangsmåder og taktikker. En forklaring, der i så fald skulle betyde, at politiet aldrig vil indlede en efterforskning, når der er tale om en enkelt skudepisode eller drab.

Det er ingen overdrivelse, at jeg de senere år har befundet mig i en situation, der lægger sig tæt opad temaet i Frans Kafkas bog *Processen*. Hvad enten jeg har søgt hjælp hos PET, politiet eller hospitalet, er jeg blevet mødt med påstande om sindssyge og trusler om indespærring på en psykiatrisk afdeling. På intet tidspunkt har hospitalet, psykiatrien eller politiet efterprøvet nogle af mine påstande i de år, der er gået. Det var først efter, at min almenpraktiserende læge tog min dokumentation alvorligt i slutningen af 2021, at jeg oplevede en form for gennembrud. Det er en skræmmende udvikling, hvor man fra myndighedernes side mere har været optaget af, om jeg hørte stemmer, end om jeg talte sandt – og har jeg været i stand til at indlevere fysiske beviser, er min sag blevet lukket samme dag.

Det kan dårligt kaldes en retsstat.

Sammenfattende betragtninger

Den røde tråd

Langt de fleste stalkingsager involverer en forsmået ekskæreste. Kun i en forsvindende lille procentdel af sagerne er der tale om folk uden nogen forudgående relation. At jeg senere hen skulle blive ramt af organiseret stalking, bør næsten ikke kunne lade sig gøre, medmindre der er et motiv, der knytter stalkingen sammen med den organiserede stalking. Lad mig derfor slutte, hvor den organiserede stalking begyndte, med stalkeren "fra den forkerte side af motorvejen".

Efter at være flyttet til Blågårdsgade kunne jeg fra mine stuevinduer ofte se stalkeren "fra den forkerte side af motorvejen" stå på den modsatte side af Korsgadehallen og stirre op på min lejlighed gennem Korsgadehallens store vinduespartier. Skikkelsen af en lille, undseelig figur, der stod og drak øl, var svær at overse. Selv på afstand kunne jeg ikke undgå at bemærke, hvordan han vantrivedes med forandringerne. Tit har jeg set ham gå og bande og spytte på gaden, så det med at skjule sine følelser, det var ikke en disciplin, han mestrede. Kroppen afslørede meget nøjagtigt hans psykiske tilstand, og 25 meter var ikke nok til at skjule, hvordan han sygnede hen, efterhånden som jeg begyndte at lægge seks års terrorisering bag mig.

Seks år er lang tid, og jeg må med skam indrømme, at stalkerens konstante tilstedeværelse havde en negativ effekt på mit psykiske velbefindende. For selvom han levede et tilbagetrukket liv bag ødelagte, nedrullede persienner et par husnumre fra mig, så havde han ingen problemer med at overskride min

privatsfære. Konsekvensen blev, at jeg begyndte at trække mig ind i mig selv og se færre mennesker, velvidende at jeg blev observeret fra sidelinjen.

An objective is to isolate the target from his family and friends (Lawson, 2007).

Jeg boede dengang i et tyndtbeholdt område uden den store trafik af andet end biler, i en ejendom bestående af tre ejerlejligheder og en butik, på hjørnet af en villavej, hvor familier havde til huse bag høje ligusterhække. Min nabo arbejdede for Novo Nordisk og boede det meste af tiden i udlandet. Stuelejligheden stod ligeledes ofte tom i de perioder, hvor den ikke blev lejet ud til en lind strøm af skiftende lejere, og jeg var derfor ofte alene i ejendommen, hvilket gav stalkeren usædvanligt gode betingelser for chikanerier i og omkring ejendommen.

En chikane, der ofte bestod af kropsvæsker som spyt, bræk, urin eller grødsstoffer og andre hjemmefabrikerede væsker og genstande, der næsten havde karakter af okkulte ritualer foran døren til min lejlighed. Andre gange var det første, der mødte mig, hans indladende smil, når jeg forlod min ejendom, eller han kunne stå og ligne en stor undskyldning for sig selv ude foran ejendommens opgang, for at gå hjem til sig selv, når jeg var gået. Forinden havde jeg boet i flere år i min lejlighed uden at bemærke denne aparte figur, der fra den ene dag til den anden skulle forvandle mit liv til et helvede.

Jeg boede på første sal med udsigt over villakvarteret i vest og

de forholdsvis øde områder omkring Lyngbyvej i øst. At folk kunne kigge ind gennem mine vinduer, var derfor ikke noget, jeg spekulerede over, før jeg blev opmærksom på, at stalkeren stod og røg cigaretter efter mørkets frembrud, mens han holdt øje med mig på den modsatte side af vejen. Andre gange, når det havde regnet, kunne jeg se fodspor på trappeafsatsen foran døren til min lejlighed, når jeg forlod ejendommen. Fodspor, der ikke havde været der, da jeg gik tur med min hund aftenen før, og som ikke var meget større end et barns. På universitet skulle jeg i samme periode støde på fænomenet *psykosocial dværgvækst*. En term, der dækker over fysisk og psykisk underudvikling grundet omsorgssvigt i barndommen, og som på mange måder stemte overens med min oplevelse af stalkeren, der svingede imellem infantile kontaktforsøg, hvad enten der blev kastet sten på min rude om aftenen eller ringet på dørtelefonen hele natten, til en hævngherrig, selvhævdende og destruktiv adfærd.

Allerede første gang jeg blev opmærksom på stalkeren i 2010, vidste jeg, at der var tale om en person, jeg skulle forsøge at undgå. En opgave, der skulle vise sig lettere sagt end gjort, og der gik ikke lang tid, før det stod klart, at jeg var blevet kastebold for en psykisk afvigende karakters kaotiske følelsesliv og konstante tankevirksomhed. Jeg kunne stort set ikke forlade min ejendom, uden at han lå og cyklede rundt efter mig i området og kom med forulempende tilråb. Dette førte til en øget selvbevidsthed fra min side, og jeg begyndte at tænke over, hvordan jeg klædte mig, og hvilke signaler jeg udsendte. Andre gange kunne han stå og gemme sig i lokalområdet for pludselig at dukke frem bag en bygning eller busk. Det bliver hurtigt belastende at være en del af – og det blev kun værre

med årene, for han skulle hele tiden skubbe grænsen for, hvor langt han gik i de daglige krænkelser af min person og privatliv. Ikke desto mindre er denne form for psykologisk terror svær at bevise. For så længe det primært havde karakter af psykisk terror, var det mit ord mod hans.

I lang tid havde jeg en forventning om, at hvis jeg blot ignorerede hans konstante tilstedeværelse ville han med tiden miste interessen. En forventning, der skulle vise sig at slå fejl. Halvandet år efter, at det begyndte, gik jeg derfor til politiet, der opsøgte ham på min opfordring og forelagde ham situationen, hvortil han blot svarede, at det kendte han ikke noget til. Dagen efter fik jeg en opringning fra en venlig, omend uerfaren politibetjent, hvad angår håndtering af stalkingsager, der fortalte mig, at han havde aftalt med stalkeren, at han skulle give mig en personlig undskyldning.

En personlig undskyldning?!

Undskyld mig, men nogle gange er undskyldninger bare ikke på sin plads. Der kunne højst blive tale om, at stalkeren fik en undskyldning for at komme rendende. Jeg bad derfor indtrængende politibetjenten om at aflyse alle planer om personlige undskyldninger, og herefter var fanden løs: For kunne han ikke få mig på den ene måde, så kunne han altid få mig på den anden, og det var tydeligt, at selv en negativ reaktion fra min side syntes at give ham en følelse af magt over mit liv.

Politiets involvering skulle føre til, at han blev mere udspekuleret og forsigtig med tiden. Tidligere kunne han stå

på det øverste dørtrin til min opgang og blæse sig op, så han spærrede det meste af døråbningen på denne selvhævdende facon, der dækkede over en usædvanligt lille skikkelse med endnu mindre selvværd, mens han askede ned i søen af spyt foran sine fødder, der voksede sig større, efterhånden som tiden gik og han ventede på, at jeg skulle komme hjem. Andre gange kunne han sidde på trappetrinnet foran indgangsdøren til opgangen og drikke sig fuld efter mørkets frembrud for at kaste op langs husmuren eller foran indgangen. Hellere negativ kontakt end ingen kontakt. Det var sådan, jeg opfattede hans egocentriske og destruktive adfærd, der også involverede knuste flasker foran døren til ejendommen, og hvad han ellers havde oppe i ærmet.

Stalkingen var langsomt begyndt at påvirke mit humør og adfærd. Til sidst skulle der ikke andet til, at jeg isolerede mig, end at jeg kunne se, at han havde været forbi min bopæl, resten sørgede psyken for. Jeg følte mig under 24 timers observation og begyndte at trække gardinerne for, endnu inden det var blevet mørkt, velvidende, at jeg ikke var alene. Jeg havde mistet mit privatliv, og bare det at forlade min lejlighed var en overvindelse.

Ved to lejligheder skulle politiet aflægge ham et besøg. Første gang afviste stalkeren alle anklager; anden gang var svaret, at nogle mennesker syntes, han havde en lidt mærkelig adfærd. Det var mit ord imod hans. Herefter stod det klart, at politiets håndtering af sagen havde den modsatte effekt. Jeg var blevet genstand for et mentalt uligevægtigt individs følelsesmæssige terror, og der var ikke ret meget, jeg kunne gøre andet end

at flytte. Det var under finanskrisen, og der skulle gå år, før det lykkedes mig at sælge min lejlighed. Imellemtiden var jeg tvangsindlagt til stalkerens krænkende og grænseoverskridende adfærd, der, foruden at jeg fik et indblik i hans psykiske sindstilstand og afvigende personlighed, hurtigt udviklede sig til det rene tyranni.

Jeg kan naturligvis kun beskrive stalkingforløbet set fra mit perspektiv, og jeg kan levende forestille mig, hvordan dette individ fra mit tidligere nabolag har følt sig dybt krænket over mine afvisende signaler og formentlig har retfærdiggjort den daglige chikane med, at jeg selv var ude om det. For det er nu engang sådan, stærkt afvigende og psykisk forstyrrede individer fungerer. De føler sig dårligt behandlet, når andre reagerer negativt på deres grænseoverskridende adfærd, og de har meget svært ved at se, at de har gjort noget galt.

Et indlysende motiv er derfor hævn. Et motiv, der forklarer den udvikling, der fandt sted hen over 2016, men som ikke fortæller noget om det forløb, der lå forud for stalkingen, og som jeg skulle komme på sporet af i 2018. Ser jeg på forløbet i dag, er det derfor min overbevisning, at stalkeren fra den forkerte side af motorvejen skulle blive den, der for alvor fik sat gang i den organiserede stalking, efter at jeg flyttede til Blågårdsgade. Skal det hele give mening, har jeg formentlig allerede været en del af programmet, før stalkingen begyndte i 2010, men det har muligvis aldrig været meningen, at det skulle udvikle sig så dramatisk, som det gjorde. Det tilskriver jeg stalkeren "fra den forkerte side af motorvejen" og det faktum, at folkene inden for den organiserede stalking har mere eller mindre frie hænder,

når først et *target* er blevet udpeget. I hvert fald var det tydeligt at iagttage, hvordan stalkeren, der kunne følge med i, hvordan jeg blev mere udadvendt og social, fra sidelinjen i 2016, svandt tilsvarende ind til en lille, grå skikkelse. For selvom jeg stadig var konfronteret med hans tilstedeværelse efter at være flyttet, hvad enten jeg så ham, eller han havde været forbi min dør og lægge alt fra sammenfoldede pengesedler og visne blomster på dørmatten til spyt og andre væsker, så var det tydeligt, at han ikke længere havde den samme kontrol over mit liv.

Årsag – virkning

Der er altid en naturlig forklaring ifølge naturvidenskabens love – så fandtes der en naturlig sammenhæng imellem stalkingen og at jeg, baseret på min efterforskning, havde været udsat for hemmelige mind control-programmer i årtier? Igen var jeg nødt til at arbejde mig baglæns for at forstå motivet og de bagvedliggende bevæggrunde. I 2018 skulle en række gammelkendte symptomer vende tilbage efter flere års fravær. Det skulle blive begyndelsen på en efterforskningsmæssig gennemgang af min helbredshistorik, og hvorvidt den kunne sættes i forbindelse med den elektromagnetiske chikane, jeg var udsat for. I 2020 skulle jeg få stillet diagnosen electro, hyper, sensitivity og kort efter stod det klart, at jeg havde Morgellon Disease. I begyndelsen af 2021 skulle jeg også begynde at kunne opsamle fysiske eksempler på nano-teknologier, som jeg udskilte gennem slimhinder, hud og fordøjelsessystemet. Få måneder forinden var det lykkedes mig at finde dokumentet *Analysis and Assessments of Gateway Process*. Et dokument, der skulle understøtte påstanden om, at jeg var udsat for

elektromagnetisk mind control. Livet leves forlæns og forstås baglæns. Sandheden er, at jeg aldrig var kommet på sporet af Operation Mind Control, var det ikke for den organiserede stalking og elektromagnetiske chikane, der i slutningen af 2016 skulle gå fra *covert* til *overt*. I sine bøger beskriver David Lawson, hvordan en person kan være stalket i årevis uden at vide det. For med undtagelse af de sager, hvor en person bliver opmærksom på, at denne er udsat for organiseret stalking, er det, der driver medlemmerne af den organiserede stalking, primært fællesskabet og den indbyrdes konkurrence, vovemod og udveksling af bedrifter knyttet til stalkingen (Lawson, 2001).

Allerede i 2006 havde jeg været vidne til, at nogen havde opholdt sig i min lejlighed, når jeg ikke var til stede i den periode, hvor jeg gik og satte lejligheden i stand og stadig boede sammen med min eksmand i det hus, vi havde sat til salg. Jeg undskyldte det med, at der formentlig var tale om en bekendt af sælger, der ikke var klar over, at lejligheden var blevet solgt, og skiftede låsen. Herefter gik der år, før problemet vendte tilbage – helt nøjagtig i 2010, efter at stalkingen var begyndt, hvilket kunne indikere, at stalkeren fra "den forkerte side af motorvejen" blot var en del af et netværk og at der muligvis har været andre ind over på et tidligere tidspunkt. Fra internationale kilder ved jeg, at organiseret stalking indgår som en væsentlig del af Trauma Based Mind Control, hvilket – når jeg tager højde for, at jeg allerede havde Morgellon Disease i 1994 og andre hændelser fra samme periode, der var at forveksle med organiseret stalking – kunne tyde på, at jeg er gået i arv inden for netværket. Omstændigheder, der skulle udvikle sig fatalt, efter jeg flyttede til "den forkerte side af motorvejen".

Udefra set var det tydeligt, at stalkeren havde udviklet en besættelse og ikke kunne håndtere, at jeg var flyttet. Før havde han kunnet rode i mine private sager, når jeg ikke var hjemme, kigge i mine private billeder, læse mine private breve. Han havde kunnet foretage sig hvad som helst, mens han gik rundt i mit hjem og legede, at han var en del af mit liv, uden at jeg vidste det. Med så vide beføjelser for, hvor langt man er parat til at gå inden for den organiserede stalking for at skaffe sig informationer om *the target*, er det ikke mærkeligt, at flere gangstalkers ifølge David Lawson udvikler en besættelse af den stalkingramte (Lawson, 2001).

Som årene gik, skulle han også begynde at dukke op på andre af mine tilholdssteder. Et par gange var mere end rigeligt til, at jeg til sidst ikke kunne være nogen steder uden at overveje, om han stod og observerede mig i skjul. Det kan man kalde effektiv *mind game*. Stalkerens adfærd fulgte nøje en drejebog, der er identisk med hele tankesættet bag den organiserede stalking, længe før jeg havde hørt om fænomenet.

Denne udspekulerede form for usynlig terror har den effekt, at den over tid begynder at nedbryde ens psykiske forsvar på en måde, der er at forveksle med psykologisk krigsførelse, udviklet og raffineret over tid og samlet i én betegnelse, *Trauma Based Mind Control*. Internationalt findes der i tusindvis af beretninger om folk, der er blevet drevet til selvmord, er endt i det psykiatriske system eller er blevet hjemløse efter at have mistet alt, hvad de ejede – job, parforhold, socialt netværk etc. Ser jeg på mit eget forløb, skulle jeg selv ende med at opsøge den psykiatriske skadestue i starten af 2017 for dernæst at sætte

min lejlighed til salg og leve på flugt det meste af 2017 og 2018, ude af stand til at få et job, mens kassebeholdningen stille og roligt svandt ind. Et forløb, der i store træk må siges at følge de internationale standarder for organiseret stalking, bortset fra, at mit forløb også talte alvorlige helbredsmæssige overgreb og flere hospitalsindlæggelser, hvilket, når jeg hører andres historier, må siges at høre til de ekstreme cases.

It can make you or break you – som det hedder, og til forskel for lignende eksempler skulle jeg med tiden samle mig selv op for at kæmpe imod disse uretfærdigheder – der kan knyttes sammen med andre dele af *the hidden agenda* i den forstand, at det hele foregår i det skjulte – eller relativt skjulte.

Anonyme trusler mod folk, der ytrer deres mening på sociale medier, *directed energy weapons* og hemmelige netværk. Det hele er ud fra den viden, jeg har i dag, en del af den samme dagsorden og de tanker, der ligger bag overvågnings-samfundet, *Krigen mod Terror* og pacificeringen af mulige sikkerhedstrusler: *the Invisible Third World War*:

... national security from the perspective of an intelligence office, whether it is the CIA, the NSA or the FBI means stability of the current political system... (Snowden, 2017).

Umiddelbart kan det være svært at se en sammenhæng mellem en institution som CIA og en flok sølle eksistenser som stalkeren fra den forkerte side af motorvejen. Fra officiel side er der, så vidt vides, heller ingen, der ønsker at blive sat i forbindelse med den organiserede stalking. På den anden side kan jeg

konstatere, at disse aktiviteter får lov at finde sted uden politiets indgriben. Omstændigheder, der baseret på egne erfaringer har skabt grobund for et kriminelt foretagende, hvor alle tænkelige samfundsundergravende hjerner kan udøve deres tanker og idéer, hvad enten de er drevet af ideologiske motiver, penge eller afvigende tendenser.

Anyone with a scanner can join in (Lawson, 2001).

I artikelsekserien fra 2010, *a Hidden World Growing Beyond Control*, beskriver Dana Priest et al., hvordan selv *top officials* har mistet overblikket over, hvor mange der er involveret i overvågningsindustrien. En udmeldelse, der har den fordel, at ingen fra officielt hold kan stilles til regnskab, så længe der ikke er noget statstilsyn. Der var langt fra Hitlers inderkreds til den menige fangevogter i koncentrationslejrene under Anden Verdenskrig, men de var samtidig del af det samme apparat. Et apparat, der talte høj som lav, og hvor hver havde sine motiver for at deltage, uden at topledelsen nødvendigvis havde overblik over alt, hvad der foregik. Min egen vurdering er i den sammenhæng, at det er lidt tilfældigt, at jeg skulle blive ramt af en så voldsom udgave af den organiserede stalking, som jeg er blevet. En udgave, der formentlig også skal ses i forhold til min blandede etnicitet, men som ud fra, hvad jeg kunne iagttage, udsprang af stalkeren fra den forkerte side af motorvejens sygelige besættelse. I hvert fald er det værd at bemærke, at jeg først rammes for alvor efter at være flyttet væk fra "den forkerte side af motorvejen", hvilket er i tråd med den udvikling, jeg rent fysisk kunne iagttage, og som mandede ud i, at stalkeren fra den forkerte side af motorvejen begyndte at optræde i

selskab med andre, før den organiserede stalking brød løs.

Min egen erfaring har været, at man kan kontrollere mennesket et vist stykke hen ad vejen gennem overgreb, forfølgelse og undertrykkelse, men det er umuligt at kontrollere livet. Hvad ingen har kunnet forudse, mindst af alt mig selv, da jeg blev ramt af organiseret stalking, var, hvordan jeg skulle komme på sporet af CIA gennem en omfattende research, der skulle munde ud i fundet af dokumentet Analysis and Assessments of Gateway Process, EEG-undersøgelser og lægelige udtalelser fra tiden omkring 1997.

Dokumenter, der pegede tilbage på det amerikanske efterretningsvæsen og Operation Mind Control. Et program, der også fandt sted på Frederiksberg Hospital under den kolde krig, og som kan føres tilbage til CIA. Hermed er cirklen sluttet. Den organiserede stalkings taktikker og metoder er så nært beslægtet med *MKUltra*, *Stay Behind* og hele tankesættet bag *the Phoenix Program* og *Invisible Third World War*, at der efter min bedste overbevisning er CIA-fingeraftryk over det hele. En vurdering, der også henter belæg i Ted Gundersons affidavit fra 2011:

Since the 1980's gang stalking has increased in scope intensity and sophistication by adapting to new communications and surveillance technology. These programs are using the codenames Echelon Program, Carnivore System, and Tempest System. The Echelon Program is administrated by the N.S.A. (...) Carnivore Program is administrated by the N.S.A. (...) Tempest System can decipher what is on a computer screen up to a quarter of a mile away (Gunderson, 2011).

Foreløbig konklusion

Anskuer jeg den organiserede stalking fra en vinkel, træder der et perspektiv frem. Anskuer jeg den organiserede stalking fra en anden vinkel, træder der et andet perspektiv frem. Anskuer jeg derimod den organiserede stalking fra oven, træder det samlede billede frem.

Skal jeg få de enkelte motiver til at passe ind i et samlet billede, der både tager højde for et fænomen som Deep State og Krigen mod terror, så er det min forståelse, at folk som stalkeren fra den forkerte side af motorvejen eksisterer i slipstrømmen af *the hidden agenda*. David Lawson inddeler den organiserede stalking i private contractors og cause stalking: en betegnelse, der dækker over de dele af den organiserede stalking, der deltager af ren og skær lyst i dette *open source program*. Som David Lawson formulerer det – *anyone with a scanner can join in*, hvilket i sagens natur tiltrækker folk med et kriminelt mindset. Mennesker, der gentagne gange er sluppet af sted med deres forbrydelser, fordi hele konceptet bag den organiserede stalking er langt mere omfattende end en flok kriminelle, og politiet formentlig af samme grund ikke har villet røre ved min sag.

Livet leves som sagt forlæns og forstås baglæns, og det er tvivlsomt, om jeg nogensinde var kommet på sporet af min families politiske involvering på venstrefløjen under den kolde krig efter at være begyndt at få en række gammelkendte helbredsproblemer tilbage i 2018, var det ikke for den organiserede stalking. Helbredsproblemer, der skulle igangsætte

en helbredsmæssig efterforskning tilbage i tiden, og som skulle munde ud i fundet af et amerikansk militærdokument, der beskrev, hvordan det frekvensteknologisk var muligt at fremprovokere fysiologiske kundalini-symptomer. Resten er historie: Jeg havde fundet en forbindelse mellem CIA's stargateprojekt og personlige helbredsproblematikker, der for alvor skulle tage fart i 1997. Som Peter Dale Scott skriver i sin bog, *American Deep State*, har disse Deep State events international karakter og kan føres direkte tilbage til en institution som CIA.

Så hvorfor mig?

Her kommer de EEG-fund på 4-7 Hz, der lå bagerst i journalen, skrevet af Aage Stig Jørgensen i begyndelsen af nullerne, i søgelyset – Operation Mind Control. Den Kolde Krig. Det hemmelige kapløb mellem øst og vest. StayBehind. Sortlistningen af min familie. *The Invisible Third World War* og hele tankesættet bag *the Phoenix Program*: Registreringen af europæiske kommunister; deres uddannelse og økonomiske og arbejdsmæssige situation, for ikke at glemme deres familiemæssige relationer:

A census, if properly made and exploited, is a basic source of intelligence. It would show, for instance, who is related to whom... (Valentine, 2017A).

Ser jeg på Stay Behinds arbejde under den kolde krig, så beskriver den anonyme kilde LG i sin gennemgang af Stay Behinds aktiviteter i Europa, hvordan disse efterretningsmæssige informationer skulle gemmes med henblik på at udfærdige

"lister over folk, der skulle likvideres, interneres eller holdes øje med i en krigssituation (eller ved omfattende social uro)" (LG, 2000).

Efter at være kommet på sporet af den ufortalte historie, skulle jeg blive opmærksom på en skjulte dagsorden, som det kan være næsten umuligt at få øje på, fordi den ikke passer ind i den officielle historie om Vesten. En dagsorden, der kan føres tilbage til Operation Mind Control og ambitionen om verdenskontrol over civilbefolkningen. *A New World Order*, som Bilderberg formulerer det i de offentligt tilgængelige dagsordner på sin hjemmeside. En konspirationsoverskrift, jeg frem til 2016 ikke havde haft andet end hån tilovers for, men som jeg efterfølgende er blevet klar over er mere virkelig, end jeg kunne forestille mig. Og udviklingen går hurtigt, når jeg ser på corona-pandemien, som jeg personligt ser som en del af *the hidden agenda*.

Så er vi i krig? Ifølge dokumentet *the Invisible Third World War* fra 1985, der skulle blive deklassificeret af CIA i 2011, så har vi været i krig længe. En krig mellem øst og vest med det formål at vinde kontrollen over statsfjendtlige tanker og aktiviteter, hvilket bringer mig til Krigen mod Terror. Der er den officielle og den uofficielle historie om Vesten: men hvor medierne mest er optaget af den officielle udgave, har jeg de senere år primært været optaget af den uofficielle fortælling efter at være blevet ramt af organiseret stalking. En ikke ufarlig beskæftigelse. Det kan være farligt at stikke næsen for langt frem, men det er samtidig også det eneste rigtige at gøre, med mindre vi som befolkning ønsker at underlægge os den totale kontrol – overvågningssamfundet, the smart grid, smartmeter,

smart tv's, smartphones og hele den trådløse udvikling, som det kan være ligeså svært at få øje på, som det var tilfældet med bakterier for cirka 100 år siden, og som har visse fordele set fra et befolkningsmæssigt standpunkt, men som i bund og grund har ét formål: Operation Mind Control.

Efterskrift

Mødet med den organiserede stalking skulle blive et møde med et noget anderledes Danmark end det vi sædvanligvis præsenteres for. Det forpligter, hvorfor jeg har set det som en pligt at dele min historie, vel vidende, at det aldrig vil være muligt at yde de sidste seks år retfærdighed på nogle få hundrede sider, hvor jeg samtidig har været nødt til at afveje, hvad der har været relevant at dele set i forhold til en større rammefortælling om vesten. I den proces har jeg i vid udstrækning forbigået en væsentlig spiller, frimureriet, som ifølge flere internationale kilder, udgør en væsentlig del af den skjulte dagsorden. Fokus har været på krigen mod terror og de historiske bånd til den kolde krig og operationer som Operation Mind Control. En afvejning, der i nogen grad bidrager til et skævt billede, i fremstillingen af, hvordan det er muligt at styre verden fra kulisserne. I Danmark har vi for eksempel den lovgivende, udøvende og dømmende magt, foruden den fjerde statsmagt, medierne. Har man kontrol over disse fire magtorganer, har man kontrollen.

I den forbindelse er det væsentligt at skelne imellem et projekt som the European Brain Project og Trauma Based Mind Control i den forstand, at sidstnævnte er udtryk for en uofficiel dagsorden, hvis primære formål er overvågning, kontrol og undertrykkelse af det enkelte individ med det formål at tvinge individet til at underkaste sig eller i værste tilfælde gøre det af med de personer, der ikke forstår at indordne sig. Det er her non-konformisten i mine øjne kommer ind i billedet som en af nutidens problembørn set i lyset af den skjulte dagsorden. Modargumentet er, at der findes mange non-konformister, men ikke alle er lige velvalgte. For det første skal man ikke være for

eksponeret og for det andet skal man være interessant nok til at gå efter, foruden at man skal skønnes undværlig. Tre kriterier, der ud fra min egen forståelse forklarer, hvorfor jeg har været pioner inden for feltet, Trauma Based Mind Control og testningen af de bagvedliggende ideer og teknologier på dansk jord, som nok har haft karakter af forskning i det omfang, at man har kunnet afprøve Operation Mind Control, med alt hvad det indebærer, på et menneske, uden at jeg påberåber mig at være den eneste. Jeg har formentlig blot fået en udgave af hele denne skjulte dagsorden, der ikke kunne skjules i længden, kun for at opleve, hvad det vil sige at være ekskluderet fra samfundet og overladt til sig selv. Den eneste hjælp jeg har skullet gøre mig forventninger om var en gratis seng at sove i på en psykiatrisk afdeling, kørt ud på et sidespor, miskrediteret og uskadelliggjort af et system, der havde vist sig effektivt, når det kom til at uskadeliggøre statsfjendtlige tanker. Sat hårdt op, ville det ligefrem kunne ses som en vellykket integrationsproces, hvor jeg langt om længe ville være i stand til at nyde friheden inden for systemets rammer efter at have givet afkald på den fri tanke, hvilket bringer mig til *the Wizard of Oz*. En film, der begynder med, at Dorothy vågner op til en verden, hvor menneskeheden kontrolleres af the Wizard of Oz og hans supercomputer, i en film, der hele tiden spiller på forskellen mellem at sove og være vågen og hvor titelsangen, *Over the Rainbow* har lullaby og *dream* inkorporeret i omkvædet.

Overført til nutiden hører mobiltelefonen til en af måderne, hvorpå det er muligt at overvåge og kontrollere befolkningen, blandt andet gennem et konstant behov for "at være på". Inden for reklameindustrien har man også anvendt *subliminal messages* i årtier. Det engelske ord for fjernsyn lægger sig tæt opad

udtrykket *tell a vision* – og sådan findes der flere skjulte tegn på den matrix vi er en del af, som for eksempel 9/11 – tal, der også kan ses som udtryk for et *emergency call*, 911. For noget tid siden fortalte et familiemedlem mig, hvordan hun og en anden havde siddet og snakket om noget, de kunne tænke sig – for, som det først, at blive præsenteret for en reklame af nøjagtig dette produkt, da de tændte for computeren. Kontrollen foregår i dag på flere niveau, hvad enten den foregår gennem mediefremstillingen eller konsekvenserne af at leve i et trådløst samfund med hot-spots på hvert gadehjørne og mobilmaster med få hundrede meters afstand, der går ind og påvirker højre hjernehalvdel i en grad, der svarer til *switching of the brain*.

Så findes der en løsning?

Indledningsvist citerede jeg den sorte borgerrettighedsaktivist, James Baldwin for at udtale: *Not everything that is faced can be changed, but nothing can be changed, until it is faced*. Et citat, der ligger i forlængelse af temaet i *the Wizard of Oz*, der tegner billedet af en dystopisk verden, hvor mennesker fester i lykkelig uvidenhed om den verden, de er en del af, akkurat som da Titanic sank til tonerne fra skibets orkester, indtil det ikke længere kunne benægtes, at skibet, der ikke kunne synke, var på vej mod havets bund. Helt så galt skulle det ikke gå i *the Wizard of Oz*, hvor Dorothy i slutningen af filmen løser problemet ved at trække stikket til hele det maskineri, der stod bag verdenskontrollen, styret af én mand og hans supercomputer, *the Wizard of Oz*. En person, der i overført betydning kan ses som repræsentant for *the one percent*: corporate society og korrupte dele af staten, der styrer demokratiet i sæk fra kulisserne.

Referenceliste

Atkinson, Craig (2016) *Do not resist.* (dokumentarfilm). Vanish Films. <http://www.donotresistfilm.com>

Babacek, Mojmir (2013): *Psychotronic and Electromagnetic Weapons: Remote Control of the Human Nervous System.* www.global-research.ca

Bachmann, Clara Leck (2020): Elon Musk: Om et år kan en chip i hjernen forbinde dig til din smartphone. (artikel) Berlingske Tidende. <https://www.berlingske.dk/samfund/elon-musk-om-et-aar-kan-en-chip-i-hjernen-forbinde-dig-til-din-smartphone>

Benjamin, Garfield (2019): *Tech giants want to read our thoughts – and the implications are frightening* (artikel). The Independent. <https://www.independent.co.uk/news/science/facebook-elon-musk-read-thoughts-silicon-valley-tech-a9080531.html>

Broad, William J. (2018): *Microwave Weapons Are Prime Suspect in Ills of U.S. Embassy Workers.* (artikel) New York Times. <https://www.nytimes.com/2018/09/01/science/sonic-attack-cuba-microwave.html>

Bowart, Walter (1978): *Operation Mind Control.* Dell Publishing Co., Inc.

Bowart, Walther & Sutton, Richard (1985): *The Invisible Third World War.* (Artikel). <https://www.cia.gov/library/readingroom/docs/CIA-RDP90-00965R000100260020-4.pdf>

Bowart, Walter & Sutton, Richard (1990): *The Invisible Third World War* (PDF-udgave). <https://stratejikoperasyon.files.wordpress.com/2014/06/the-invisible-third-world-war.pdf>

Christiansen, Anders (2020): *Palmemordet.* Krimiland. Radio4. Danmarks Radio (2000): *Danmark i Den Kolde Krig: De hemmelige krigere.* (Dokumentar). <https://www.dr.dk/bonanza/serie/564/>

[danmark-i-den-kolde-krig/1835/danmark-i-den-kolde-krig-0612-de-hemmelige-krigere](#)

Dino Knudsen (2014): *Bliv klogere på Bilderberg: Så meget magt har gruppen.*(Interview) Danmarks Radio.

Foster, Hannah (2014): *COINTELPRO (Counterintelligence Program) (1956-1976).* (Artikel) www.blackpast.org

Gergen, K. (2006) *Det mættede selv - identitetsdilemmaer i nutiden.* Dansk PsykologiskForlag.

Giordano, Dr. James (2017): *Brain Science from Bench to Battlefield: The Realities – and Risks – of Neuroweapons.* (Seminar) Lawrence Livermore National Laboratory's Center for Global Security Research (CGSR)<https://www.youtube.com/watch?v=aUtObri-Wt64>

Giordano, Dr. James (2018): *The Brain is the Battlefield of the Future.* Modern War Institute speaker series <https://www.youtube.com/watch?v=N02SK9yd60s>

Glenn, John (1997): *Human Research Subject Protection Act.* (Bill S 193 presented to the 105th Congress) <http://web.archive.org/web/20050213152224/http://www.cs.virginia.edu/~alb/glennIntro.html>

Goffman, Erving (2014). *Stigma. Om afvoigerens sociale identitet.* Samfundslitteratur.

Golomb, Beatrice P. (2018): *Diplomats' Mystery Illness and Pulsed Radiofrequency/Microwave Radiation* (forskningsprojekt) UC San Diego School of Medicine.

Grove, Richard (2015): *Tragedy and Hope.* Dokumentarfilm.

Guest, Jim (2007): *Dear Member of the Legislature and Friends.* (Brev) <https://everydayconcerned.net/ti-station/representa->

[tive-jim-guests-letter/](#)

Guest, Jim (2010): Podcast/interview. Freedom Fighters. <https://www.youtube.com/channel/UCPM1X4Lt3X4ddY1zKfdpB2g>

Gunderson, Ted (2011): *Affidavit*.

Hansen, Tommy (2018): *På sporet af Deep State*. (foredrag) <https://www.youtube.com/watch?v=k-q2FTN3BRk>

Henriksen, Anders (2010): *Et lille bidrag om... Retsstaten og anti-terrorismen*. Forskningsprojekt. (Online PDF).

Jalving, John (2019): Fokus på stråling: EMF-skadeeffekter i over 100 studier de seneste 15 år (artikel) <http://forskning.dk/straaling-emr-skadeeffekter-100-studier-seneste-15-aar/>

Kucinich, Dennis (2001): *The Space preservation act (Bill H.R. 2977 presented to the 107th Congress 1st Session)*. www.everydayconcerned.net

Julius, Morten (2015): Om udfordringerne ved det trådløse samfund (interview) <http://familiekanalen.tv/?portfolio=morten-julius-udfordringerne-ved-traadloese-samfund-lang-version>

Lawson, David (2001): *Terrorist Stalking in America*. Scrambling News.

Lawson, David (2007): *Cause Stalking*.

LG (2000): *StayBehind: Den ufortalte historie*. (artikel) Oktober-net. <http://oktobernet.dk/kp/KP2000/kp0024/s16.htm>

Lebowitz, Daniel (2014): *Targeted Individual: Covert repression in the 21st Century*. Presentation submitted to the Senate Hearing on "The State of Civil and Human Rights in the United States".

Marshall, Andrew G. (2008): *Operation Gladio: CIA Network of "Stay Behind" Secret Armies. The "sacrifice" of Aldo Moro*. www.

globalresearch.ca

McKinney, Julianne (1992): *Microwave Harassment and Mind-Control Experimentation* (PDF).

McKinney, Julianne (2006): *Microwave Harassment and Mind Control*. (interview) Greg Szymanski. *The Investigative Journal*. RBN radioshow.

O'Brien C. & Phillips, M. (1995): *Transformation of America*.

Peck, Raoul (2016): *I'm not your Negro* (dokumentarfilm).

Pinter, Harold (2005): Art, Truth and Politics: The Nobel Lecture. <https://www.nobelprize.org/prizes/literature/2005/pinter/lecture/>

Poitras, Laura (2014): *Citizenfour* (dokumentarfilm). <https://www.youtube.com/watch?v=EDhB-A23IUk> (sidst set 12. oktober 2019)

Priest, Dana & Arkin, William (2010): *A hidden world, growing beyond control* (artikelserie). Washington Post.

Scott, Peter Dale (2017): *American Deep State – big money, big oil, and the struggle for U.S. democracy*.

Stanton, Gregory (2007): *The Eight Stages of Genocide*. www.genocidewatch.org

Steel, Robert Daniel (2016): (foredrag) Det Danske Forsvarsakademi.

Stewart, Karen Melton (2019):... (brev).

Snowden, Edward (2017): *Edward Snowden Exclusive The Deep State How You Can Make a Difference* (Interview). Activism München. <https://www.youtube.com/channel/UCe5h-170Es-VO4OWvxssFH4Ahttps://www.activism.org/> (sidst set 12. oktober 2019).

- Stone, Oliver (2017): *The Putin Interviews*. Dokumentarfilm
- Surgalla, Lynn A. (2005): *To the Court*. (Brev til den amerikanske kongres).
- Tracy, James F. (2018): *The CIA and the Media: 50 Facts the World Needs to Know*. www.globalresearch.ca
- Truman, Harry S. (1963): *Limit CIA Role To Intelligence*. (artikel) The Washington Post. <https://www.cia.gov/library/readingroom/document/cia-rdp75-00149r000700550045-9>
- Valentine, Douglas (2017 A): *The CIA as Organized Crime: How Illegal Operations Corrupt America and the World*. (bog) Clarity Press, Inc.
- Valentine, Douglas (2017 B): *The CIA as Organized Crime*. The Truth Perspective (interview). <https://www.sott.net/article/338324-The-Truth-Perspective-Interview-with-Douglas-Valentine-The-CIA-As-Organized-Crime>
- Valentine, Douglas (2016): *Douglas Valentine on The CIA as Organized Crimes*. Our Interesting Times (interview). https://www.podomatic.com/podcasts/tkelly6785757/episodes/2016-12-27T11_47_14-08_00
- Madsen, Peter Lund (2014): *LSD-forsøgene på Frederiksberg Hospital*. (radiointerview med Alex Frank Larsen) Danmarks Radio P1. <https://www.dr.dk/radio/p1/hjernekassen-pa-p1/hjernekassen-pa-p1-68>
- McDonnell, Wayne M. (1983): *Analysis and Assessments of Gateway Process*. Department of Defense. <https://www.cia.gov/library/readingroom/document/cia-rdp96-00788r001700210016-5>

